ПРАБЪЛГАРИТЕ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ

ЧАСТ ТРЕТА НА
HOMO SAPIENS
ЗА ПРОИЗХОДА
НА HOMO SAPIENS

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

Нека не се сърдим на италианците, че в някаква тяхна
енциклопедия думата българин означава нещо обидно.
В продължение на десетилетия в чужбина ни обиждаха
и унижаваха и продължават да го вършат, а ние мълчим.
Българските малцинства, намиращи се в съседни нам страни,
а други – по-далеч – ронят кървави сълзи за помощ,
а нашите минали и сегашни „родолюбиви" управници
продължават да бъдат глухи и слепи за тяхната съдба.
Тази книга е предназначена за скромните любознателни
български читатели, които не се срамуват да се нарекат българи.
За да знаят, че гордостта и природната интелигентност,
която притежават, е генетично заложена в тях.
Можем само да се гордеем, че сме българи.
Ние сме наследници на тези наши праотци,
които са властвали в Мала Азия, Месопотамия,
Библейските земи и за кратко време в Египет.

Последната част от трилогията „Homo Sapiens за произхода
на Homo Sapiens" изчиства от излишни мистификации
истината за родословието и величието на българския род.
Откритията в Странджа планина и други, които тепърва
предстои да ни стъписват, намират своето логично обяснение.
Най-древната история на народите на Балканския полуостров
не може и не бива повече да бъде фалшифицирана.

99 лв.

Кръстю Мутафчиев

ПРАБЪЛГАРИТЕ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ

Кръстю Мутафчиев
HOMO SAPIENS ЗА ПРОИЗХОДА НА HOMO SAPIENS
част 3 – ПРАБЪЛГАРИТЕ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ

Иглика Богоева, предпечатна подготовка
Веска Захова, коректор
Маргарита Камбосева, Нели Стефанова, набор
формат 60/84/16
печ. коли 17.25
печат „Ловечпринт" ЕООД
ISBN 954 507 057 9 (ч. 3)

КРЪСТЮ МУТАФЧИЕВ

Homo Sapiens

за произхода на Homo Sapiens

часm 3

ПРАБЪЛГАРИТЕ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ

ХОМО САПИЕНС, ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ И ВСЕЛЕНАТА

Представителите на съвременната научна мисъл са положили немалко усилия, за да открият кои сме ние, откъде сме дошли и накъде отиваме. От натрупаните сведения и факти за далечното минало учени и специалисти в областта на археологията и етнографията стигнаха до заключението, че древните цивилизации на Стария свят – Египет, Месопотамия, Крит и Гърция, Индия и Китай, водят своето начало от една-единствена основа. И че това единство на произхода им обяснява и единството, което съществува във формите на митологическата и ритуалната им структура.

Според светогледа на тези най-древни наши предци човекът е част от природата, а самата природа представлява безвъзвратна частица от световната материя, която наричаме Вселена. А тя, световната материя – както никога не е създадена, така и никога няма да изчезне.

Щом е вечна Вселената, тогава са вечни и всички висши и нисши същества, които я населяват, независимо от това дали са разумни, или не. Те не изчезват, а само се трансформират от една форма в друга, което обяснява, че общовселенският разумен свят реално съществува. И независимо от неговата степен на развитие той се намира в някаква градация, за която почти нищо не знаем.

Несъмнено най-ранните предци на човешкия род са имали

по-големи познания за Космоса и неговите закони, тъй като за тях не е съществувала дилемата „произход на човека". Фактът, че в някои от техните учения са заложени понятия като „видим" и „невидим" свят, показва, че те са притежавали уникални познания за Вселената. И те не само са ги притежавали, но и умело са ги използвали в полза на човешкия род.

Астрономията за тях също е била наука, но по-висша от нея е била астрологията, която стои в основата на светогледа им. Именно в нея са заложени знанията за законите в Космоса. Оттук идва и твърдението на древните, че звездният небосклон е огромна книга, където всичко пишели звездите. А самото четене на тази книга било една особена, най-висша и най-важна за хората и държавата наука, и не само наука, но и изкуство.

Според този светоглед, който не е плод на богато въображение, а на реални познания за Вселената, праобразите на всички земни неща, съдбите на всички градове, държави и хора се намират на звездите и в съзвездията. И звездите са тези, които оказват решително влияние върху всичко земно, докато земните неща само следват тяхното движение. А от тяхното движение може не само да се узнае, но и да се предскаже съдбата на всичко съществуващо на Земята – държави, градове, хора, цялото човечество.

Необяснимо защо в общочовешката история този светоглед е представен като дело на диви и първобитни, на невежи и неграмотни хора. Не са малко и учените, които продължават да защитават тезата, че хомо сапиенс е братовчед на маймуната, но се различава от него само по това, че е претърпял голяма еволюция.

Не е ли странно, че маймуната остава на същото развитие, на което е била преди много хилядолетия, а хомо сапиенс е направил в своето развитие между каменната епоха и древните цивилизации скок, за който съвременната наука не е в състояние да даде задоволителен отговор. Опитите да се раз-

крият загадките на мегалитните съоръжения, пирамидите в Египет и зикуратите по Двуречието недвусмислено показват, че в тези строежи са заложени уникални знания и умения, които не са известни на съвременния човек. И ще продължават да бъдат загадка дотогава, докато продължаваме да пренебрегваме най-древния човешки светоглед, а неговите носители да смятаме за диваци.

На този въпрос се спирам подробно в първа и втора част от трилогията под общото заглавие „Хомо сапиенс за произхода на Хомо сапиенс". В тях излагам редица неопровержими доказателства, от които се вижда, че така наречените „чудеса на света" са строени не само по земен, но и по астрономически архитектурен план.

Ако земният план показва къде точно е построено съоръжението, пирамидата или храмът, то астрономическият сочи връзката, която съществува между него и определени звезди и небесни тела във Вселената. В самия астрономически архитектурен план са кодирани изключително важни сведения, които пряко или косвено имат отношение както към човека и неговата история, така и към флората и фауната на планетата Земя.

Астрономическият архитектурен план, по който е построена гробницата на богиня Бастет, е създаден на основата на звезди от съзвездието Цефей. Тези звезди са показани и в тяхното огледално отражение, т. е. те имат свое копие, което вероятно означава, че са планети. Освен това съзвездие в плана са включени и звезди от съзвездието Кратер, Корвус, Хидра и още няколко други.

Какво прави впечатление?

В центъра на астрономическия архитектурен план се появяват две слънца и четири луни. Това случайно ли е, или има своя историческа стойност? На учените е известно, че през 1912 г. бяха намерени няколко глинени таблички и между тях каталог на звездното небе, съставен от древните шумери. Върху него е изобразено второ слънце като огромно кълбо с

оранжев цвят. И то се намира между две южни съзвездия.

През 1968 г. австралийски учени откриват пулсар в небето на Южното полукълбо. Те смятат, че легендата за „двете слънца“ е документ за гигантски взрив на свръхнова звезда. Според тях това е реално събитие от периода между 8000 – 6000 г. пр. н. е.

По този повод нека обърнем поглед към древните анали. Аполоний Родоски, който е живял през III в. пр. н. е., бил главен надзорник на прочутата Александрийска библиотека. Той пише, че някога на небето не е имало Луна. Несъмнено, за да изрази такова мнение, той е разполагал с едни от най-древните ръкописи и текстове, които са били съхранявани в библиотеката.

Гръцкият математик и астроном Анаксагор, който е живял през V в. пр. н. е., също пише, че Луната се е появила на небето по-късно от възникването на Земята. И неговото твърдение почива на някакви древни източници.

Какво знаем за древните анали?

От Херодот узнаваме, че всички събития, които са станали в земите на Египет, са били отразявани в писмени анали. В „История“, Книга втора, стр. 156, авторът дословно казва: *„Египтяните твърдят, че знаят тези работи точно, понеже винаги са пресмятали и записвали годините.“* Според Херодот, който е живял през V в. пр. н. е., египтяните имат запазени писмени източници отпреди 17 000 години.

Египетският жрец Манетон, написал историята на Египет, е живял през IV в. пр. н. е. Той започва своята хронология от 30 627 г. пр. н. е. В нея се съобщава за текстове, записани на свещен език и със свещени знаци, съдържащи важни знания отпреди катастрофата. След потопа тези текстове са преведени и кодирани чрез йероглифи от една полулегендарна личност – мъдреца Тот.

Византийският историк Снелиус съобщава за някакви „Древни хроники“, които египетските жреци записвали в продължение на 36 525 години. А Диоген Лаертски, гръцки историк, живял през III в., твърди, че египетските жреци пазят записи,

които стигат до 48 863 г. преди Александър Македонски.

За наличието на писмени сведения ни разказва и вавилонският историк и жрец Бероз, живял през III в. пр. н. е. Той пише за цар Ксисутрос, който бил предупреден за предстоящия потоп. По повод на това царят заповядал да напишат „История за зараждането, развитието и завършека на всички неща" и да заровят тази история в града на слънцето Сипар. Оцелелите след потопа Ксисутрос и спътниците му „намерили книгите в Сипар, написали много нови книги, построили храмове и отново основали Вавилон".

А древният историк и учен Йосиф Флавий е писал за мъдреците, които „открили науката за небесните тела и устройството им". Те били предупредени за приближаващата катастрофа, за гибелта „отчасти от силата на огъня и отчасти вследствие на огромното количество вода". И „за да не бъдат забравени техните открития и да не загинат, преди, хората да се запознаят с тях, те издигнали два стълба – един от тухли, друг от камък, и записали върху тях съобщение за своето откритие". Според автора каменният стълб още съществувал по времето, когато е живял – I в. от н. е.

От изложеното се вижда, че нашите най-ранни предци са притежавали както писменост, така също и знания. И ако те временно са изчезвали, то това се дължи на природните катастрофи, които са сполетявали планетата Земя. По повод на тях през VI в. пр. н. е. египетските жреци казали на философа и законодателя Солон следното:

„Вие помните само един потоп, а преди него е имало много други. Нашата цивилизация, както и цивилизацията на други народи, от време на време загиват от вода, която се стоварва от небето. Много катастрофи са постигали човечеството в миналото и още ще го постигат в бъдещето."

Понятието катастрофа е твърде многозначно. В съвременния речник под катастрофа се разбира бедствие, неочаквано нещастие, разруха, гибел или злополука. Приема се и като

трагично събитие с големи и тежки последствия, а в преносен смисъл – гибелен край, гибелен завършек.

Очевидно човешкият род е преживял както трагични събития с големи и тежки последствия, за които можем да използваме библийското понятие „потоп“, така и природни бедствия, чиито поражения не са били така гибелни за хората, както при потопа. Учени и специалисти са положили немалко усилия, за да установят кога във времето е започнал и завършил потопът. След като са събрали достатъчно сведения от континентите Африка, Азия, Америка и островите в Тихия океан, те стигат до извода, че той е започнал през 11 650 г. пр. н. е. и е завършил през 11 542 г. пр. н. е.

Но изглежда, че близо две хилядолетия по-късно е имало втори потоп, който е бил не по-малко пагубен за човечеството от първия. И той е свързан с потъването на Атлантида.

Когато Солон бил в Египет, жреците му разказали за един легендарен остров, наречен Атлантида. Преди девет хилядолетия той се намирал близо до Херкулесовите стълбове (Гибралтарския пролив).

Легендата на египетските жреци по-късно е била разказана от Платон в „Тимей“ и „Критий“. Авторът описва Атлантида като огромен остров в Атлантическия океан. По размери „превишавал Либия и Азия, взети заедно“. Властта на могъщите му царе се простирала не само върху много острови и част от материка, но и над Либия, Египет и Европа.

Благодарение на атиняните атлантските войски били отблъснати, а поробените от тях народи отново били освободени. За тяхната съдба в „Тимей“ Платон разказва следното:

„Но по-късно, когато започнали страхотните земетресения и наводнения, за едно ужасно денонощие... Атлантида изчезнала, потъвайки в морската бездна. След това в морето на тези места не минавали кораби поради плитчините, образувани от огромното количество кал от потъналия остров.“

Освен Солон и Платон за Атлантида е писал и Диодор

Сицилийски. Той разказва, че финикийците открили в Атлантическия океан огромен остров, до който стигнали от африканския бряг след няколко дни плаване.

За и против съществуването на Атлантида е писано изключително много. Едно от тези писания, към което е пред-

Къде да се постави Атлантида, ако този континент (или остров) наистина е съществувал? На картата, изработена от съвременните учени, предполагаемото място на легендарния континент е отбелязано с черно, а с косите линии – областите, в които са живеели потомците на Атлантида.

ставена и географска карта, заслужава по-голямо внимание, тъй като е най-близко до историческата истина.

Континентът Атлантида, така както е поставен на географската карта, до голяма степен отговаря на неговото реално местонахождение. Разликата е само в това, че той не е бил голям цялостен остров, а се е състоял от един по-голям, който е носел името Атлантида, и множество други, различни по размери. До

известна степен те са наподобявали Филипинските острови. И те действително са потънали в океана между 9570–9564 г. пр. н. е.

Преди потопа атлантите представлявали голяма военна сила. Притежавали огромни богатства и имали високоразвито селско стопанство благодарение на каналните съоръжения, които построили. Освен островите за дълъг период от време те са владеели земите на днешна Испания, а също така и крайбрежните земи на запад и север на континента Африка.

Под тяхно владичество са били и земите на Либия. От нейната територия атлантите правят опит да завладеят и земите на Египет, които все още не са носели това име. Но опитът им остава безуспешен, тъй като са отблъснати от атиняните и прогонени от Либия и останалите земи, намиращи се по северното крайбрежие на Африка.

За да добие читателят по-ясна представа, ще се наложи да направя малко пояснение. Под атиняни не следва да се разбират древните гърци. Името просто е наследено от истинските атиняни. Ето каква е тяхната история:

След потопа идейските дактили се преселват в земите на днешен Египет. По-късно те се разделят на два клона – единият от тях запазва старото си име, а другият започва да се нарича ЮДЕИ. От север идват черни племена, които се смесват с юдеите. Бели и черни се обединяват и започват да се наричат атиняни, на името на тяхната богиня. Белите са я наричали Атина, а черните Неитх.

Тяхната столица се е наричала Атина. Намирала се е в местността Гиза, където много по-късно са построени пирамидите на Хеопс, Хеврен, Микерин и Сфинксът.

Така че Платон е прав, казвайки, че е имало сблъсък между атиняни и атланти. Но военните събития между тях са станали след потопа, тогава когато атлантите са твърде малобройни и водят борба за оцеляване, търсейки по-плодородни земи, каквито са били тези по река Нил.

Коя е причината за това трагично събитие за целия човеш-

ки род? Нека отново потърсим отговора в писмените анали.

Йезуитският мисионер Мартин Мартиниус, живял през XVII в. от н. е., написал „История на Китай“. В нея с думите на древен китайски летописец авторът описва какво е станало по време на потопа: *„Опората на небето се срутила. Земята била разтърсена из основи. Небето започнало да се накланя на север. Целият ред на Вселената се объркал. Слънцето било затъмнено, а планетите променили своите пътища.“*

Римският историк и познавач на древността Марк Теренций Варон, живял през 116–27 г. пр. н. е., е използвал някакви древни източници. По повод на потопа той дословно е казал: *„Звездата Венера променила своя цвят, размери, форма, вид и курс, което не било се случвало никога, нито преди, нито след това.“*

В Юдея съществувала версия, според която потопът „е станал, защото Господ Бог променил местата на две звезди в съзвездието“. По всяка вероятност това се отнася за звезди в съзвездието Дева, което се намира в нашата Галактика, а в нея и Слънчевата система.

Особено внимание заслужава преданието от времето на праотците на жълтата раса. Няколко племена от тях след потопа за известно време са населявали земите по средното течение на река Нил. В тяхното предание дословно се казва:

„Тогава ЮГЪТ става СЕВЕР, а СЕВЕРЪТ става ЮГ.
Ледовете се СЪБИРАТ на ЕДНО МЯСТО в океана.
ДЖУНГЛАТА става ПУСТИНЯ, а ПУСТИНЯТА
става ДЖУНГА.
Тогава на преден план излизаме НИЕ, ни БЕЛИ,
ни ЧЕРНИ, а ЖЪЛТЕНИКАВИ“.

Писмените анали, допълнени от версията и преданието, показват, че потопът е възникнал вследствие на космическата катастрофа. Последиците от нея са се оказали пагубни за флората и фауната, а най-вече за човешкия род, който е населявал планетата Земя по това време.

Настъпилата промяна на полукълбата – Северното се превръща в Южно, а Южното в Северно – закономерно води до преместването и на магнитното поле. При това положение става неизбежно земният магнит да измине дългия път през недрата на Земята от стария в новия Северен полюс. За какъв период от време това е станало, засега не е известно, но последиците от него са били трагични за населението.

Казаното от китайския летописец, че „Земята била разтърсена из основи“, звучи съвсем правдоподобно. Това е довело до масова вулканична дейност. Вулканите както в планините, така и по островите в океаните започват да изхвърлят в небето огън и пепел. Изхвърлените в атмосферата вулканична прах и пепел неизбежно водят до рязкото понижаване на температурата на Земята.

Освен това вулканичната дейност е предизвикала и значителни промени в релефа на планетата, както на сушата, така също и на реките, моретата и океана. Едни острови потъват, появяват се други, отделни части земя се откъсват от континента Африка и безвъзвратно потъват.

Не са малко съвременните научни сведения, които сочат, че почти всички по-ниски части от съвременната земна повърхност са били наводнени. Някои учени и специалисти стигат до извода, че водните стихии тръгнали от Северния ледовит океан и залели с вода големи територии в Европа и Азия.

Това твърдение се дължи на обстоятелството, че те открили в планинските части на Крим и по азовското крайбрежие на Таман на височина 80–100 метра прекрасни раковини на морски мекотели. А в Черно море са уловили около 200 вида различни организми, които се считат за коренни обитатели на Балтийско, Бяло и Северно море.

Освен това в Сибир, по бреговете на Северния ледовит океан, във вечно замръзналата зона археолозите са открили много животни. Там намерили мамути, космати носорози, сибирски катерички, бобри, лъвове, бизони, общо около сто и

петдесет вида. Всички били прекрасно запазени, сякаш замръзнали вчера. Учените останали с впечатлението, че това като че ли е станало изведнъж, тъй като стомасите и дори устата на някои от тях били пълни с растителна храна.

Самата храна показвала, че климатът преди природното бедствие е бил топъл, а в посочените земи е имало много зеленина. В стомасите на животните открили зелена острица, папрат, трева, мъх, клонки от елха, бреза и върба.

Биогеографският анализ на флората и фауната, който бил направен в равнинната част на Крим, както и в планинската му част, коренно се различавали. В равнината тя била изключително бедна, а би трябвало да има над 1000 вида животни, които по всички закони на развитието би трябвало да живеят тук. В замяна на това те са живели чудесно на други места по крайбрежието на Черно море, по-точно в планинската част на Крим. Там флората и фауната е била изключително богата на реликтови растения и животни.

Някои учени и специалисти предполагат, че водната стихия, тръгнала от Северния ледовит океан, е стигнала до Черно и Азовско море. Те считат, че именно тогава е възникнало и Азовско море.

От това тяхно твърдение възниква и хипотезата, че огромна маса е минала през Босфора и Дарданелите в Егейско море и е вдигнала неговото равнище. Според тях това е довело до заливането на немалка част от сушата на Балканския полуостров и на множество острови. Това е документирано и от две древни карти на Егейско море, които са съставени в различно време.

От приложената по-ранна карта се вижда, че както сушата на полуострова, така и островите са много по-многобройни.

В приложената по-късна карта се вижда, че както част от сушата, така и множество острови вече липсват. Освен това някои острови значително са се смалили.

Съществува и друга хипотеза относно повдигането на

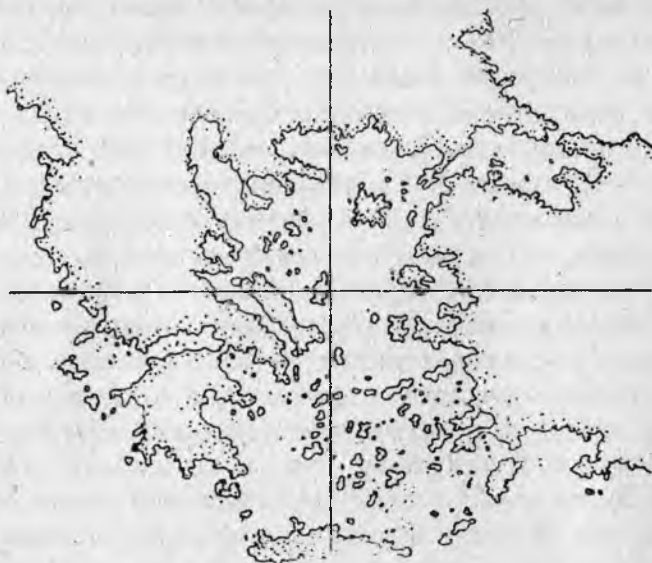

Рис. 2

водното равнище на Егейско море. Някои учени предполагат, че водите са дошли през Херкулесовите стълбове (Гибралтар). И това е станало по времето, когато е потънала Атлантида, т. е. островите в Атлантическия океан.

За това, че Атлантическите острови някога са съществували, също има материални доказателства. Така например шведският учен П. В. Колбе, който вземал проби от дъното на океана на дълбочина 3600 метра, извлякъл остатъци от водорасли, които могат да растат само в сладки води. В края на XIX в. екипаж на френски кораб ремонтира кабела, който минавал по дъното на Атлантическия океан. Те измъкнали случайно на повърхността парче скала от вулканичен произход. Учените направили анализ на парчето скала и установили, че такава стъкловидна лава е могла да се образува само при атмосферно налягане. Но това са едни от най-ранните сведения, днес съвременната наука разполага с много повече.

Рис. 3

Населението, обитавало тези острови, действително е пострадало твърде много, но не е изчезнало. На него ще се спра допълнително малко по-късно.

Същия ужас са преживели и тези народи, които са обитавали не по-малко митичния остров, известен като Слънчевият остров. За него узнаваме от книгата на Диодор Сицилийски „Историческа библиотека“. Според автора жителите на този остров не знаели болести. „Между тях нямало никакво съперничество, тъй като придавали голямо значение на вътрешния правов ред. Те разбирали от „науката за звездите“. Самият остров се намирал на Екватора, тъй като денят се равнявал на нощта.“

Този остров бил разположен на края на Индийския океан. Окръжността му била 3000 мили. На острова имало много реки и високи планини, в които добивали рубини и сапфири. Наоколо се намирали 59 населени острова.

Ако се съобразим с размерите на Слънчевия остров и обстоятелството, че „денят винаги се равнявал на нощта", съвсем логично е да приемем, че местонахождението му е било на Екватора. На изток от него или от някой от островите около него са се намирали остров Цейлон и Индия.

Няма никакво съмнение, че за съществуването на тези острови е имало някакви много по-древни анали, които са били използвани от живелите по-късно автори. Така например древногръцкият историк и географ Страбон е писал, че от най-южната част на Индия до остров Тапробана корабите плавали средно по осем дни. От Плиний узнаваме, че по средата на този път – Индия – Тапробана – се е намирал Слънчевият остров.

В средновековната арабска литература също се говори за острова, но с името Тапрубани, а също и Серендип. Последното име напомня за Серенгети – област с площ около 1500 кв. км, която се намира на територията на Танзания и е обявена за национален парк. Този парк представлява част от екосистемата Серенгети–Мара. В нея е включен и резерватът Маси–Мара в Кения.

По повод на островите в Индийския океан в преданието на праотците на жълтата раса се казва следното:

Голямата част от островите, включително и най-големият – Слънчевият остров – са били разположени на Екватора между Африка и Индия. Преди потопа Слънчевият остров е бил свързан с Арабския полуостров и Африка по суша. Тогава все още не е съществувало Червено море. На юг от тях, и то не много далеч, се е намирала днешната Антарктида.

Самата Антарктида е била населена от праотците на днешните бедуини. Повечето от тях са били от мургави до черни. Останалите острови, включително и Слънчевият, са били населени от митични хиперборейци, етиопци почтени и от праотците на жълтата раса. Това, че тези земи реално са съществували и са били населени, се потвърждава и от Омир.

В „Илиада“, Първа песен, 400–440, той казва:

„Вчера отиде Кронид да гостува отвъд ОКЕАНА
при ЕТИОПЦИ ПОЧТЕНИ,
а с него и всички БЕЗСМЪРТНИ.“

В преданието на праотците на жълтата раса, които тогава са се наричали ГАРИ, се казва дословно:

„Нашите праотци са обитавали най-високите планини. Сега там е пустиня, заобиколена от вода. Останало е толкова малко от техните планини – само върховете им стърчат. Повечето са пусти скали и пясък – по-малко земя и растения. Останали са няколко острова – почти до полюса, дори някои от тях са без име.“

Очевидно това е станало при промяна на полюсите, когато ледовете се събирали в океана, тогава групата острови, включително Слънчевият остров и Антарктида, бързо са се придвижили на юг. Праотците на жълтата раса, които обитавали потъналия Слънчев остров, го нарекли АРГО, тъй като той се е движел бързо като кораб и е потънал като кораб в океана.

Вследствие на това придвижване на юг се е появило и Червено море. Освен това на континента Африка се е появила голяма падина, известна под името Рифт Валей. Тя е широка около 40–50 километра и дълга 6500 километра. Падината пресича Червено море, докосва Африка в пустинята Данакли (Северна Етиопия) и продължава през Етиопия, Кения, Уганда, Заир, Руанда, Бурунди, Замбия, Малави, за да достигне брега на Индийския океан в Мозамбик. Отделни части от нея днес представляват езера. Всичко това показва, че ако процесът на потопа е продължил малко по-дълго, е имало вероятност и тези земи да се откъснат от континента Африка. А това са съвременните територии на Етиопия, Сомалия, Уганда, Кения, Руанда, Бурунди, Танзания и част от земите на Малави и Мозамбик.

До известна степен настъпилата човешка трагедия е отра-

зена и в легендата, свързана със съзвездията Цефей, Касиопея, Андромеда, Кит и Персей. В нея се разказва следното:

„Далеч, в най-южната част на Земята, се намирала цветуща Етиопия, която управлявали цар Цефей, царица Касиопея и тяхната дъщеря Андромеда. Всеки ден излизало от морето чудовището Кит и се развихряло по бреговете на Етиопия. Където минело, всичко изгаряло и се превръщало в пепел от буйните пламъци, които бълвало на всички страни. Над цветуща Етиопия надвиснала опасност да се превърне в една опожарена, мъртва пустиня. Секнали песните на птиците. Нямало вече стада из полето. Страх и ужас обхванали всички етиопци. Навсякъде се чували само плач и ридания. Никой не можел да спаси страната от страхотното бедствие, което я сполетяло... В един миг Кит се превърнал в огромен скалист остров сред бурното море.“

Не са малко легендите и преданията, които пряко или косвено засягат събитията по време на потопа и след това. Такива сведения са залегнали в епоса и фолклора на много народи в света. Ще ги срещнем и в египетските свещени книги, и в санскритските текстове на Индия, и у народите от Тихия океан, както и у народите от Северна и Южна Америка.

Във всички тези анали, получени в писмен вид или като устни предания, се говори за почти едни и същи неща – за земетресения и вулканична дейност, урагани и наводнения, застудяване и заледяване на земята. И изводите за последиците са еднакви – унищожаване на флората и фауната и най-вече гибелта на човешкия род.

Освен промяната на полюсите, по всяка вероятност земната ос не се е запазила в положението, в което се е намирала преди космическата катастрофа. На учените и специалистите в тази област е известно, че и при най-малкото отклонение от земната ос се изменя ъгълът на падането на слънчевите лъчи върху планетата Земя, което неизбежно води до промяна на климата в отделни части на земното кълбо.

Явно по време на потопа земната ос се е отклонила значи-

телно, тъй като климатът на цялата планета е бил променен. Това е подсказано и от преданието на праотците на жълтата раса – гарите. И е потвърдено и от съвременната наука.

Учени и специалисти са открили залежи от каменни въглища както в Антарктида, така и на Шпицберген, а също и зад Северния полярен кръг. Според тях това доказва, че някога полюсите са се намирали далеч от тези райони. А на Южния полюс са открили овъглени остатъци от дървета, отпечатъци на листа от буйна растителност, което показва, че географската карта на света значително се различава от тази, която е съществувала преди космическата катастрофа.

Сведенията за най-ранната епоха на човешкия род наистина са оскъдни, но не са безвъзвратно загубени. Ние все още сме в състояние да разкрием поне отчасти каква е била тяхната история по време и след последния всемирен потоп. Но за да успеем да направим това, се налага да не се отнасяме със скептицизъм към древните анали, митове, легенди и предания. Колкото и да ни изглеждат фантастични, в тях в някаква степен се съдържат сведения, които отразяват реални исторически събития.

Краткото изложение, което направих, пределно ясно показва, че сега съществуващата история за нашите най-ранни предци е съвсем неправдоподобна. И че е време тя да бъде основно преразгледана и коригирана, тъй като противоречи на обективната историческа истина.

ПОГЛЕД КЪМ ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕШКИЯ РОД СЛЕД ВСЕМИРНИЯ ПОТОП (XII-VII хил. пр. н. е.)

Космическата катастрофа (11 650 - 11 542 г. пр. н. е.). Потъването на Атландида (9 570 - 9 564 г. пр. н. е.). Преселение на оцелелите от двете катастрофи народи – гари, хиперборейци, етиопци, бедуини, аргийци, кушити, атиняни. Преселение на шумери, келти, арийци, прабългари, истински траки, маджари, славяни, гали. Хипотезите на д-р Сфорца и д-р Гумбутас. За Варненското съкровище.

Планетата Земя, както и всички небесни тела, са взаимнозависими и подчинени пряко на космическите закони, които са валидни за цялата Вселена. Всички промени, които настъпват във Вселената, пряко или косвено се отразяват и върху нашата планета. Самото зараждане и развитие на планетата Земя е продукт на тези космически закони.

На нашата планета винаги е имало, има и ще има както разумни същества, така също и някакъв вид флора и фауна. Това обаче не означава, че по форма и вид, по знание и умение те трябва да отговарят на нашите съвременни представи за тях.

За нашите предци, живели преди потопа, както вече казах, не е съществувала дилемата произход на човека. На тях е

било известно, че човешкият род представлява неразделна част от общовселенския разум. И че той реално съществува, има различни форми и притежава различни знания и умения.

Като имаме предвид необятността на Вселената, съвсем естествено е в нея да има голямо разнообразие от разумни същества. И при тях да съществува някаква градация, на върха на която стои най-висшата сила, която ние наричаме Господ Бог. Връзката между различните нива е постоянна и тя се осъществява чрез космическите енергии, за които почти нищо не знаем.

Само ако погледнем в древните анали на нашите предци чрез техния светоглед, ние ще бъдем в състояние да научим нещо повече за тях и за Вселената, в която те са живели. За голямо съжаление ние все още гледаме скептично на легендата за Девкалион и Пира. В нея се разказва, че Прометей предупредил своя син Девкалион за потопа и го посъветвал да построи грамаден ковчег. Благодарение на построения от него грамаден ковчег той и неговата жена Пира се спасили от потопа.

Според тази легенда водата в моретата и реките се надигала все по-нависоко, като заливала всичко наоколо. Скрили се под водата градовете с техните стени, къщи и храмове, не се виждали вече и кулите, които стърчали над градските стени. Постепенно водата покривала всичко – и обраслите с гори хълмове, и високите планини. Цяла Гърция се скрила под бушуващите вълни на морето. Самотно се издигал всред вълните върхът на двуглавия Парнас. Там, където по-рано селяните обработвали своите ниви и където зеленеели богати със зрели гроздове лозя, плували риби, а в горите, потънали във вода, лудували стада делфини.

Със същия скептицизъм се гледа и на изложените в Библията сведения, които в голяма степен отразяват реални исторически събития. Да вземем за пример разказа за Ной, неговата съпруга и тримата му сина. Те също се спасили от потопа благодарение на това, че били предупредени от Господ Бог. В

Първа книга Моисеева, Битие, Глава 6, Господ казва на Ной:

„14. Направи си ковчег от гоферово дърво! направи преградки в ковчега и го засмоли отвътре и отвън със смола.

15. И го направи тъй: дължината на ковчега – триста лакти, ширината му – петдесет лакти, а височината му – тридесет лакти.

16. И направи на ковчега прозорец и на един лакът го завърши отгоре, а вратата на ковчега тури от страна: направи в него долен, среден и горен (кат).“

Какво прави силно впечатление?

От една страна, че в почти всички древни сведения изрично се казва, че човечеството е било предварително предупредено за предстоящата катастрофа. Едни правят ковчези, други полагат усилия да запазят своята история, трети записват на камък своите открития, четвърти спасяват безценни знания и т. н.

От друга страна, виждаме какви знания и умения са необходими, за да бъде построен ковчегът от Ной и неговите синове. Според библейските мерки един лакът е равен на 0.46 метра, което означава, че размерите на ковчега са: на дължина – 138 метра, на ширина – 23 метра и на височина – 13,80 метра. Освен това той е триетажен и ако приемем условно, че етажите имат една и съща височина, то в такъв случай всеки един от тях е бил висок 4,60 метра.

Когато пишем или говорим за потопа, не трябва да подценяваме знанията и уменията във всички области на човешката дейност на тези наши предци, които са живели преди него. Като имаме предвид колко трагични са били последиците за планетата Земя, логично е да приемем, че съвсем малка част от населението е оцеляло. И то е било предимно онова, което е обитавало планините. Но сред оцелелите очевидно са били и голяма част от онези, които са населявали Атлантида и Слънчевия остров, тъй като те са имали опит в корабостроенето.

Размерите на Ноевия ковчег показват, че много хилядоле-

тия преди да се появят на историческата сцена големите морски цивилизации – египетска, критска, финикийска, гръцка и т. н. – са съществували други, които са били на много по-високо ниво. И това са били тези, които преди потопа са населявали островите и крайбрежията на моретата и океаните, които за голямо съжаление най-много са пострадали от потопа.

Днес от оскъдните сведения, с които разполагаме, е твърде трудно да определим времето на космическата катастрофа. На този въпрос вече се спрях в началото. Според научните сведения съществуват две вероятности – едната, че това е станало в периода от 11 650 до 11 542 г. пр. н. е., а втората между 95 70 и 9 564 г. пр. н. е., когато е потънала Атлантида.

Тръгвайки от сведенията, които посочих в началото, стигнах до заключението, че и първата, и втората датировка отразяват реално съществуващи събития. За да добие читателят по-ясна представа за тях, ще изложа моето виждане.

Космическата катастрофа е продължила около сто и осем години (11 650 – 11 542 г. пр. не. е.), през което време в Слънчевата система са настъпили коренни промени. Планетите в нея променят своите орбити. Венера променя своя блясък и форма. Не е изключено Венера да е била второто Слънце, а Луната преди тази катастрофа да не е съществувала.

Последиците за планетата Земя са смяна на полюсите, преместване на магнитното поле, отклоняване на земната ос от мястото, което е заемала преди катастрофата, възникване на неописуема вулканична дейност, промяна на релефа, събиране на ледовете в океана, рязко застудяване, което се превръща в заледяване и др.

След космическата катастрофа в Слънчевата система настъпва покой. Планетите тръгват нормално в своите орбити. На нашата планета вулканите затихват, водата от сушата се прибира в реките, моретата и океаните. Но тя е ледено студена, така че ледовете в океана, най-вероятно в Тихия океан, продължават да съществуват във вида, в който са се появили.

Съвсем логично е да приемем, че с течение на времето изхвърлените в атмосферата вулканична прах и пепел започват да се отлагат с дъждовете. Това позволява, макар и постепенно, затопляне на климата на Земята. Но с леката промяна на земната ос се променя и ъгълът на слънчевите лъчи, което напълно обяснява твърдението на праотците на жълтата раса, че „Тогава джунглата става пустиня, а пустинята – джунгла“.

Всъщност космическата катастрофа предопределя бъдещото развитие на човешкия род. Настъпва съвсем нова епоха, която е коренно различна от съществувалата преди катастрофата.

Малобройното население, успяло да се спаси от природните бедствия и стихии, е принудено да заживее съвсем примитивен и първобитен живот. Но причините не са в липса на знания и умения, а в това, че хората са били лишени от най-елементарните блага, които им е предоставяла природата.

Затоплянето на климата е ставало бавно, но с него постепенно се е възстановявала флората и фауната. Заедно с тях се е увеличавало и населението на Земята. Този процес е продължил близо хилядолетие и половина, т. е. до към края на XI в. пр. н. е. През този дълъг период от време не е изключено да е имало редица по-малки природни бедствия, но те са засягали предимно отделни региони, а не цялото земно кълбо.

Имайки предвид твърдението на Платон, че Атлантида е потънала между 9 570 – 9 564 г. пр. н. е., допускам, че това се дължи на потопа. Аргументите ми са следните:

Преди космическата катастрофа Атлантида е представлявала голям самостоятелен остров. По време на катастрофата той се е превърнал в няколко по-големи и множество по-малки острови. През първата половина на X хил. пр. н. е. климатът на планетата Земя започва по-осезаемо да се затопля до кулминационната си точка около средата на същото хилядолетие.

Обяснението ще намерим в резултатите на редица изследователи. Според тях около 10 000 г. пр. н. е. в света е

настъпила климатична промяна – установено е рязко повишаване на влажността.

Повишаването на влажността обикновено се дължи на обилните дъждове, а за тях са необходими обилни изпарения. Те пък се предопределят от наличието на огромно количество вода и висока температура на въздуха.

Несъмнено такъв е бил климатът на планетата Земя към средата на X хил. пр. н. е. По всяка вероятност ледовете, събрани по време на космическата катастрофа в Тихия океан, поради рязкото покачване на температурата са започнали да се разтопяват. Получената огромна водна маса на принципа на скачените съдове започва да се прехвърля в останалите океани, морета и реки. Това повишава нивото на водата в тях, което довежда и до наводняване на част от сушата.

Известно е, че Тихият и Атлантическият океан стоят на две противоположни точки на земното кълбо. Огромната тежест във вид на ледове, която се е намирала в Атлантическия океан, във вид на водна маса вече се е преместила в други части на Земята. Това е нарушило равновесието на планетата и е предизвикало разместването на земните пластове. Последствията от това разместване се изразяват в силна вулканична дейност, наводнения, потъването на едни острови и появяването на други. С други думи – отново е променена географската карта на света.

Оказва се, че легендата, разказана от египетските жреци на Солон, впоследствие преразказана от Платон в „Тимей“ и „Критий“, не е мит. Както атлантите, така и митичните хиперборейци, етиопците почтени, гарите – праотците на жълтата раса, и много други народи са историческа реалност. Техните корени водят към човешкия род, който е населявал планетата Земя преди космическата катастрофа.

След космическата катастрофа оцелялото население се е разпръснало по целия свят. Преселението на народите от една географска точка в друга е ставало на племена, изградени на

родова основа. В тази ранна епоха те са приличали по-скоро на орди, търсещи препитание от едно място на друго.

Базирайки се на най-древните източници, които вече споменах, ще се опитам да проследя тяхното движение. Центърът, от който ще разглеждам развилите се исторически събития, ще бъде Балканският полуостров.

Изборът ми се основава, от една страна, на неговото географско положение, а от друга – на древните източници, в които прозира, че Балканите са били населявани от много и най-различни орди, племена, по-късно вече обособени в народи.

Освен това редица сведения сочат, че животът на Балканския полуостров не е прекъсвал по време на космическата катастрофа и потопа. Така например специалистите установиха, че земите на Странджа планина и през терциера са били суша, а впоследствие не са засегнати от заледяването и неблагоприятните климатични условия.

Това твърдение почива на уникалния реликтен характер на странджанската растителност. Освен това този регион разполага с незаменим генетичен фонд от стари, примитивни домашни животни. Характерното за тях е, че те се отглеждат целогодишно и природосъобразно, факт, сочещ техния абориген произход.

Тази констатация се потвърждава от преданията, достигнали по различен път до наше време. И те принадлежат предимно на племена и народи, които в различни епохи са населявали Балканския полуостров.

Преди космическата катастрофа (11 650 г. пр. н. е.), т. е. по времето, когато Балканският полуостров се е намирал в Южното полукълбо, той е бил населен с различни народи. След промяната на полюсите (11 542 г. пр. н. е.) полуостровът вече се намира в Северното полукълбо. Последиците от тази промяна, изглежда, не са били така трагични за неговото население, тъй като по-голямата част от него оцелява. Това предполага, че геологически той съвсем слабо е пострадал в

сравнение с останалите райони на земното кълбо.

До голяма степен историческата хроника го потвърждава. В нея се казва, че на Балканския полуостров е живяло много древно население, за което не се знае дали е автохтонно или е дошло от други земи. Учените предполагат, че това е било европеидно население, но не е известно на каква степен на развитие се е намирало то.

В преданията се разказва, че освен това население на полуострова са живели и най-красивите хора на света. Били толкова хубави, сякаш били дошли от друг свят. Те се появили малко преди космическата катастрофа или веднага след нея. Населявали са земите, известни от историческата хроника под името Древна Елада, по-точно – Пелопонес, Атика, Беотия, Етолия, Тесалия, Епир и Македония.

Този древен народ е притежавал изключително висока култура. На него принадлежи митът за безсмъртните богове олимпийски. Той първи построява светилището на бог Аполон в Делфи, което се намира на южния склон на планината Парнас. В легендата за бог Аполон се казва:

„Пролет и лете Аполон живее в Делфи. А когато настъпи есен, започнат да вехнат цветята и да жълтеят листата на дърветата, когато наближи студената зима, която покрива със сняг върха Парнас, тогава Аполон сяда на своята колесница, запрегната със снежнобели лебеди, и тя го отнася в страната на хиперборейците, която не знае що е зима, в страната на вечната пролет. Там прекарва той цялата зима.“

Самата легенда, която има много по-късен произход, допълва казаното от Омир в „Илиада“. От нея се разбира, че както хиперборейците, така и етиопците почтени са населявали земите отвъд океана. Но освен тези два митични народа от тази част на света идват както праотците на бедуините – гарите, които принадлежат на праотците на жълтата раса, така също и други народи. Те са представлявали оцелели орди или племена, които са успели да напуснат Антарктида и

Слънчевия остров и да се заселят в Африка.

За бедуините вече казах. Те са обитавали Антарктида. Тези, които са се спасили, се смесват с племена от черната раса, когато са обитавали земите около Екватора. По-късно се прехвърлят в Арабската пустиня, която по това време все още е имала някакъв, макар и ограничен, вид флора и фауна.

Гарите, които представлявали една незначителна част от праотците на жълтата раса, са обитавали малък остров, който е бил един от 59-те, принадлежащи към Слънчевия остров. Тези от тях, които са се спасили, се преселват в Африка и стават неволни свидетели как цялата група острови се отдалечава в посока към Южния полюс. За своя остров те разказват, че плавал подобно на КОРАБ и БЪРЗО бил погълнат от водите на Индийския океан.

Според тяхната легенда някога е съществувала пътна връзка, която свързвала Индия и Африка. За подобна суша в Индийския океан може да се прочете и в аналите на древните автори. За нея ни съобщават и средновековните арабски историци.

Наличието на тези сведения обяснява, че немалка част от праотците на жълтата раса, а също и праотците на някои от народите в Индия, са се преселили от островите в континента Азия. А на континента Африка освен гарите са се преселили митични хиперборейци и етиопци почтени, както ги нарича Омир в „Илиада". Но за разлика от останалите континенти, Африка по-дълго е останала неспокойна и негостоприемна. И това се дължи на обстоятелството, че земните пластове там по-бавно са улегнали, вследствие на което са се появили Червено море и голямата падина, известна под името Рифт Валей.

Ужасът, обхванал както преселниците, така и населението на Африка, принадлежащо към черната раса, е довел до голямо объркване между тях. Почти всички били разпокъсани на малки групи, които наподобявали повече орди, отколкото племена. Едва след няколко десетилетия те започнали да се обединяват и обособяват на расов принцип и родова принадлежност.

Обособяването им на по-големи племенни групи е довело и до преразпределението на дотогава съществуващите територии. Тези племена, които по-късно идват и на Балканския полуостров, временно са отседнали на следните територии:

Етиопци почтени се заселват в днешните земи на Етиопия. Хиперборейците се заселват в земите на днешна Кения. Тези земи по това време са били населени от праотците на днешното племе кушити, част от което също идва на полуострова.

Гарите се заселват в земите на днешния Судан. В тази част на Среден Нил има остров, който те превръщат в своя столица и му дават името АРГО. От името на столицата им те започват да се наричат АРГИЙЦИ. Този остров е известен с масивните си статуи, които сега се намират в музея в Хартум.

Преди космическата катастрофа земите по долното течение на река Нил са били населени с много древни народи. Един от тях е бил предупреден за предстоящата катастрофа. Този народ е населявал територията на западния бряг на Нил, в центъра на която се е намирала местността Сакар. Хилядолетия по-късно тук е построена стъпаловидната пирамида на фараона Досер и недовършената пирамида на неговия син Сехемхет.

В преданието за този народ се казва, че е говорел на прастаробългарски взик. Дошъл е на Балканския полуостров и се е населил трайно в земите на Странджа и Сакар планина. Няколко столетия след катастрофата отново се е завърнал в земите при река Нил.

Именно този народ е дал името както на местността на западния бряг на река Нил, така и на планината Сакар. Имал е високоразвита цивилизация. На неговия прастаробългарски език ДЪБ означавало ГОЛЯМ, а СЕТ – СИЛА. Няколко хилядолетия по-късно той е бил претопен от други народи, но е оставил дълбоки следи след себе си.

За неговото присъствие научаваме от историческата хроника на Египет. Така например по време на XIX династия на

египетските владетели откриваме, че един от фараоните носи името СЕТИ I и царува около 1308–1298 г. пр. н. е. Друг фараон от същата династия носи името СЕТИ II и управлява Египет около 1232–1205 г. пр. н. е. Очевидно всичко това е само едно ехо от далечното минало, което недвусмислено показва общия корен на всички древни цивилизации.

Връщането на този народ в земите на река Нил е предизвикано от обстоятелството, че Балканският полуостров след катастрофата се превръща в център, в който се преселват най-различни орди и племена от четирите посоки на света. Тяхното нашествие е предизвикало коренни промени. Така например народът, създал светилището на Аполон в Делфи, след пет столетия окончателно изчезва.

От юг, по-точно от Африка, първи идват гарите, които са известни вече под името аргийци. Те се преселват столетие след катастрофата. Скоро след тях на полуострова идват етиопци, хиперборейци, кушити и някои други народи, които не са така известни. За тези народи говорих по-подробно в Първа и Втора книга от трилогията под общото заглавие „Хомо сапиенс за произхода на Хомо сапиенс“. Там посочих редица източници, от които се вижда, че много от имената на герои, градове, области, реки и планини в Древна Елада принадлежат не на древните гърци, а на много по-древно предгръцко население.

Това мое твърдение съвсем ясно прозира в художественото произведение на Аполоний Родоски „Аргонавтите“. Още в началото казах, че авторът е бил главен надзорник на прочутата Александрийска библиотека. Няма никакво съмнение, че той е имал достъп до всички древни анали, които са се съхранявали в нея.

Днес ние не знаем дали неговото произведение е достигнало до нас във вида, в който е било създадено. Не е изключено то да е било „редактирано“, както това е станало и с Омировата „Илиада“ по времето на тирана Пизистрат.

Прави силно впечатление противоречието, което неизвестно защо се премълчава от представителите на научната историческа мисъл.

В произведението се казва, че главният герой Язон обиколил всички гръцки земи и навсякъде призовавал славните с подвизите си герои на поход до Колхида. Съгласил се да вземе участие в похода и най-великият от героите, Зевсовият син Херкулес. Всички се събрали в град Йорк. Тук бил могъщият Тезей, гордостта на град Атина, синовете на Зевс и Леда – Кастор и Полидевк, придружени от братовчедите си Идас и Линкей. Между тях са и крилатите герои Калайд и Зет, синове на Борей и Орития. Към тях се присъединяват Мелеагър от Каледон, храбрият Анкей, Адмед, Телемон и певецът Орфей.

Съвсем очевидна е намесата на редактора. От една страна се говори за „всички гръцки земи", а от друга се оказва, че героите принадлежат на племена и народи, които нямат нищо общо с древните гърци. Какво имам предвид?

Според Диодор Сицилийски героят на героите Херкулес произхожда от племето на идейските дактили от Крит. Очевидно това твърдение почива на някакви древни анали, тъй като критската цивилизация е дело на три племена, които са пристигнали от земите на Египет. И едно от тях са идейските дактили.

В началото, когато говорих за атиняните и атлантите, само споменах, че идейските дактили са праотци на юдеите, които нямат нищо общо с евреите. Юдеите се смесват с племена от черната раса и тогава се обособяват като самостоятелни под името атиняни.

Тези атиняни също се преселват няколко столетия покъсно от критяните. Именно това са истинските атиняни, които за първи път основават град Атина. На тях принадлежи гордостта на град Атина – могъщият Тезей.

Хронологическите рамки на появяването на тези племена са следните. Критяните се появяват в Егейско море през втора-

та половина на IV хил. пр. н. е. Що се отнася до атиняните, те се появяват на Балканския полуостров около средата на III хил. пр. н. е. И тъй като те принадлежат към населението, което е дошло много по-късно, засега на тях няма да се спирам.

Нека се върнем към произведението „Аргонавтите". В него се казва, че корабът бил построен от Арг, син на Арестор, и бил наречен „Арго" (на гръцки „бързият"). На името на кораба и героите, взели участие в похода, били наречени аргонавти (плаващи с „Арго").

На път за Колхида, когато стигнали бреговете на Тракия, героите слезли на брега, за да попълнят хранителните си запаси. На морския бряг видели някаква къща и тръгнали към нея. От къщата излязъл насреща им сляп старец; той едва се държал на краката си и цялото му тяло треперело от слабост. Още на прага на своя дом старецът от слабост се свлякъл на земята. Аргонавтите го видели и им домиляло за него. От думите на стареца разбрали, че той е Финей, син на Агенор, и че е бил по-рано цар на Тракия. Той казал на синовете на Борей Калайд и Зет, че не им е чужд, та нали тяхната сестра Клеопатра е негова жена, т. е. по произход тя е борейка.

Сведението, посочено от автора, дава възможност да се проследи откъде идват и къде отсядат праотците на споменатите герои. За да подкрепя тезата си, ще си позволя да направя няколко сравнителни етимологически характеристики на наименованията.

- АРГО, остров в Среден Нил;
- АРГОс, главен град на АРГОлида;
- АРГОлида, област в Пелопонес.
- АРГОлийска дева е и Йо, тъй като нейният баща Инах е цар на АРГОс. От ЙО идва и наименованието на ЙОнийско море.

Не по-малко показателно е и името на тракийския цар Финей. То е идентично с името на брата на етиопския цар Цефей. За присъствието на етиопците узнаваме и от Омир. В

„Одисея“ авторът съобщава, че етиопският цар Мемнон е син на богиня Еос и че е убит от Ахил, който „замахнал с тежкото си копие и пробил гърдите на Мемнон“.

Това се потвърждава и от героите Идас и Линкей. Двамата близнаци са братовчеди на другите двама герои – Кастор и Полидевк, което означава, че те имат общ корен. Името на бащата на първите двама показва към кой народ принадлежат:

– АФАРей,	митически цар на Месения, баща на близнаците Идас и Линкей;
– АФАРИ,	номадско племе, което днес живее в Етиопия.

Историческото присъствие на тези племена е очевидно най-вече от наименованията, които изобилстват в произведенията на древните автори, а също и в митовете и легендите. Особено фрапиращи са съвпаденията:

– ЕРИТРЕЯ,	област в Етиопия;
– ЕРеТРиЯ,	град на остров Евбея;
– АМХАРИ,	етиопско племе, което съществува и днес в Етиопия;
– АМХиАРай,	прочут митически гадател от АРГОС, син на Екъл и Хиперместра.

Името Хиперместра ни напомня за хиперБОРЕЙците, от които идва и името на БОРЕЙ, който е баща на крилатите герои Калайд и Зет. Тяхна сестра е Клеопатра, която е съпруга на тракийския цар с етиопското име Финей. Когато казвам етиопско, имам предвид брата на цар Цефей, който също е носел името Финей.

С хиперборейците на Балканския полуостров от Кения са дошли и племена или орди, които са носели името кушити. В тази страна и днес има три основни езикови групи – банту, ниолотик и КУШИТИк. За тях се споменава в „Книга на царете“ на Фирдоуси, който пише за династията на ахменидски Иран. Авторът ги нарича етиопо-кушити.

В историческата хроника прекалено много се говори за

египетска, критска, древногръцка и т. н. цивилизации, но те всички се появяват много късно. Ще се окаже, че са минали много хилядолетия, преди те да се появят. А също така, че тези цивилизации са плод не на един народ, а на много, съществували преди космическата катастрофа.

Засега само посочих племената и ордите, които идват от Африка на Балканския полуостров, но по неговите земи идват и други, които са обитавали както Европа, така и Азия.

Съдбата на населението на тези два континента не е била по-малко трагична от съдбата на тези, които са обитавали Южното полукълбо. Ние не знаем дори дали земната суша на Северното полукълбо е била така близо до Северния полюс, както я виждаме днес. Има основания да предполагаме, че преди космическата катастрофа сушата е била значително по-отдалечена. Например свещените ритуали в Египет са се извършвали в продължение на много хилядолетия по едно и също време. Жреците са определяли часовете, като са изхождали от съотношението на най-дългия и най-краткия ден като 14 към 12. Но това съотношение не е отговаряло на нито една точка в египетската държава дори и в периодите на нейното най-голямо разширение. Известно е, че това съотношение е в сила само до 15^0 южна ширина.

Това означава, от една страна, че Екваторът преди катастрофата се е намирал в по-голяма близост до днешните египетски земи. А от друга, че континентите Европа и Азия са се отличавали с по-топъл климат от днешния.

По всяка вероятност вулканичната дейност в тези земи е била сравнително по-слаба от тази, която се е развила в Южното полукълбо, но в замяна на това наводнението тук е било много по-голямо. Щом учените са констатирали, че водите на Северния ледовит океан са стигнали до Черно и Аралско море, можем да си представим какви огромни земни площи са били заляти с вода.

Освен това със самото наводнение е започнало и рязкото

застудяване, което много бързо се превръща в заледяване. Логично е да се приеме, че водите са се изтеглили обратно в океана и моретата, но флората и фауната по тези земи са били безвъзвратно унищожени. Заедно с тях е унищожена и голяма част от населението, обитавало тези земи.

Несъмнено и на континентите Европа и Азия са оцелели части от населението на онези народи, които са били предварително предупредени за предстоящата катастрофа, а освен това онези народи, които са обитавали планинските региони и които не са били засегнати от водната стихия, дошла от Северния ледовит океан.

Древните предания и легенди, които все още съществуват на двата континента, ни дават приблизителна представа за някои от оцелелите народи. Ще се спра на тези предци, чиито имена са известни от историческата хронология.

I. На континента Азия:

Оцелели са праотците на МОНГОЛИТЕ, които са заемали територията, разположена на изток от Беринговия проток до река Колима на запад. В тяхно владение е бил и полуостров Камчатка.

Земите от река Колима до река Лена на запад са били населени с ПРАБЪЛГАРСКИ племена. Те били чернокоси със скулести лица, ниски на ръст, но в замяна на това притежавали изключително голяма физическа сила. Конете им били с голям торс, къси крака, но много силни и издръжливи.

Полуостров Таймир и територията с планинските масиви, разположени между река Лена и Енисей, са били населени с оцелели АРИЙСКИ племена. Техните коне били по-особена порода – издръжливи на дълъг път и слаба храна.

Праотците на МАДЖАРИТЕ населявали земите на юг от монголи и прабългари. Тяхната територия се е разпростирала по най-горното течение на река Алдан и е включвала както Станов хребет, така също и земите, разположени между средното и долното течение на река Амур и Охотско море.

Праотците на СЛАВЯНИТЕ са населявали земите, които се намирали на юг от арийци и прабългари. На изток техни съседи били праотците на маджарите. Границите им се разпростирали на юг до река Амур и Саянския хребет, а на запад – до горното течение на река Енисей. От географската карта на Азия много ясно личи, че по време на катастрофата са се спасили предимно тези, които са обитавали или са се преселили във високопланинските региони. Това се потвърждава и от обстоятелството, че в преданията не се говори нищо за племена и орди, които са населявали земите на запад от река Енисей до подножието на Уралските планини. Тази територия е известна под името Западносибирска равнина, което подсказва, че тя действително е била наводнена.

В преданията не се споменава за наличието на население и по земите, които се намират на запад от Уралските планини. Тази територия е сравнително ниска и огромна по размери. Тя обхваща и част от земите на континента Европа. Това показва, че и те са били обезлюдени вследствие на водната стихия, дошла от Северния ледовит океан.

II. На континента Европа:

Сушата на континента Европа е била значително по-голяма. Така например в преданието се твърди, че днешна Исландия е била свързана по сушата със Скандинавския полуостров. А Британските острови били едно цяло, в което били включени както Ирландия, така също и Шетландските острови. И те са били също свързани по сушата с Европа между Кале и Доувър.

Тези земи се превръщат в острови едва след повече от две хилядолетия. Това е станало по време на силното затопляне на климата, когато потъва и Атлантида.

Оцелелите шумерски племена населявали територията на днешна Шотландия. Те се отличавали от тези, които хилядолетия по-късно създали шумерската цивилизация в Месопотамия, по това, че не само познавали, но и използвали коня.

Конете им били малки на ръст, но издръжливи на студ и дълги преходи. Аборигенният ген на тези коне е запазен и до наши дни в породата, известна под името пони.

Тези шумери имали дълги коси, които сплитали на плитка – символ на войнственост. Носели шапки, на които поставяли рога.

Праотците на КЕЛТИТЕ населявали планинските масиви, разположени на юг от техните земи. При тях намерили убежище и други неизвестни племена, но те били твърде малобройни.

По-трагична била съдбата на оцелялото население, обитавало Исландия и Скандинавския полуостров. Наводнението прекъснало тяхната земна връзка с континента, което ги лишило от възможността да се преселят на юг. Рязкото застудяване довело до заледяване и превръщане не само на техните земи, но и на всички останали, които са били в по-голяма близост до Северния полюс, в ледена пустиня. А това са тези земи, които са били населени от арийски, прабългарски и монголски племена в Азия.

Вероятно преселението на оцелялото население е започнало почти едновременно както в Южното, така и в Северното полукълбо.

От земите на днешна Шотландия тръгват на поход шумерите. Образуваният от тях керван се е движел в продължение на няколко месеца към Централна Европа. Походът им завършва в днешните земи на Унгария и Румъния. Те трайно отсядат в Карпатите и на запад от тях. Присъствието им бе регистрирано от румънските археолози. Преди едно десетилетие те откриха плочки с шумерска писменост, което учуди представителите на научната историческа мисъл.

След тях на поход тръгват праотците на келтите. Според преданието те са прекосили пет реки, след което са отседнали край бреговете на река Сена. По-късно те стигат още по на юг. Част от тях дори се заселват и в Пиренеите. Вероятно по това време тези планини са били обитавани от праотците на

друидите, известни като келтските жреци. И това донякъде се потвърждава от старогръцкия учен Страбон, който ни съобщава за някакви текстове отпреди потопа, които се пазели по негово време на Пиренейския полуостров. А келтските жреци – друидите – се позовават на някакви „книги на Фирилт", древни анали, написани преди катастрофата.

От Исландия и Скандинавския полуостров се преселват на юг и оцелелите малобройни племена, които принадлежали към бялата раса. Едни от тях се заселват в днешните земи на Румъния и Молдова, а други на днешната територия на Германия, Чехия и Словакия.

Новопристигналите племена и орди от север не са дошли в обезлюдени земи. В някои от тях вече са живели племена, принадлежащи към така нареченото европеидно население, каквото е имало и на Балканския полуостров. Но също е имало и племена, принадлежащи към черната раса.

В преданието се казва, че прародината на черната раса е бил остров Атлантида. Още преди катастрофата черните са предприели експанзия и са се разселили както в Африка, така и в Европа. Първоначално са се разпръснали по крайбрежните земи на Западна и Северна Африка и постепенно са навлизали в нейната вътрешност. По-късно са се преселили и в Европа, завладявайки голяма част от територията на днешна Португалия и Испания, най-южните земи на Франция и почти цялата територия на днешна Италия.

Преселението на оцелелите племена в най-северните земи на континента Азия е започнало вследствие на заледяването.

Първи тръгват арийците, тъй като те са обитавали, както вече казах, земите, разположени най-близо до Северния полюс. Те прекосяват територията, обитавана от славянски племена и орди, и се отправят към днешните земи на Казахстан, където временно отсядат.

След тях тръгват прабългарите. Те също прекосяват земите на славяните и се отправят към Казахстан. Под натиска

на новопристигналите прабългари арийците се оттеглят на запад, по-точно са принудени да се заселят в днешните земи на Узбекистан. Заеманата от тях територия се е разпростирала между река Сърдаря, Аралско море и река Амударя.

Първоначално прабългарите се заселват в най-източната част на територията на Казахстан, в която се намират езерото с многозначителното име БАЛхаш и планинският масив, който носи името БЕЛуха. Постепенно те разширяват своята територия, като изтласкват племената от горното течение на река Инд и стават владетели на земите в Памир и Каракум.

На запад техни съседи остават арийците, а на изток пустинята ТакламаКАН, която по това време все още е представлявала цветуща градина. Днес тя е известна като Уйгурски автономен район Пак в провинция Синцян – Китай. Тя е била населена от ГУРИТЕ. Те имали големи познания за Космоса, притежавали висока култура и говорели на прастаробългарски език.

Със засилване на застудяването прабългарите постепенно засилили своя натиск върху ГУРИТЕ и постепенно завладели част от тяхната територия. Така те станали съседи и на истинските траки, които населявали земите в днешен Тибет.

Истинските траки притежавали високоразвита цивилизация. Имали уникални познания за Космоса и законите, които създават идеалната хармония във Вселената. Наричали са ги господари на небесните планини. Били над два метра високи, а крачката им била между 110 и 130 см. Принадлежали към бялата раса и имали руси коси.

Тези най-древни траки не само познавали колелото, но го използвали за направа на каруци, които били теглени от коне. Техните коне били високи с издължени шии. Те също принадлежали към конните народи и по това били сродни с прабългарите, но са се различавали като расов тип.

Праотците на монголоидите също тръгват на поход на юг. Те прекосяват земите, населени с праотците на маджари-

те, и се заселват на територията на днешна Манджурия, където трайно отсядат.

Маджарските племена, които били под натиска на монголоидите, вследствие на усиленото застудяване били принудени също да се преселят. Една част от тях се заселва в най-източната част на територията на днешна Монголия, а останалите – в земите на Вътрешна Монголия.

Последни се преселват славянските племена. Това се дължи на обстоятелството, че техните земи се намирали по на юг от прабългари и арийци. Освен това те са се придвижвали по-бавно, тъй като не използвали коне.

Част от техните племена се заселили в земите на източните склонове на Саянския хребет и така станали съседи на прабългарите. Други тръгнали на юг от езерото Байкал и трайно се заселили на територията на днешна Централна Монголия, но без земите на пустинята Гоби. Трети се заселили по горното течение на река Керулен, така те станали съседи с праотците на маджарите.

По това време територията на Гоби все още не била превърната в пустиня. Тя била населена от няколко древни народа, които говорели на стар славянски език. Били сродни със славяните, но се различавали, тъй като принадлежали към друг расов тип.

В езика им също имало общи черти и различия, които са се запазили и до наши дни. Именно тези езикови особености са разграничили един от друг източните от западните славяни.

Но това е отделна тема, която заслужава да бъде внимателно проучена. Тя засяга не само езика, но и писмеността, която са притежавали племената, които по-късно се обособяват в народи. На този въпрос ще се спра по-нататък.

Праотците на колхите и другите оцелели племена, населявали Уралските планини, също са били принудени да се преселят. Те се отправили на югозапад и трайно отседнали в Кавказ.

След катастрофата земите, намиращи се до 50^0 южна ширина от Европа, Азия, както и от Северна Америка, са били обезлюдени. И това е станало в продължение на няколко века след затихване на вулканичната дейност на земното кълбо. Имало е също и малобройни остатъци от споменатите племена и орди, които са се преселили на юг много по-късно. Те са принадлежали към студоустойчивите народи. Това се потвърждава от учените, които са констатирали, че най-старите следи от човешки живот в Скандинавския полуостров и Англия са отпреди 10 400 г. пр. н. е., след което изведнъж изчезват, докато това не се наблюдава на юг от Европа.

Когато се казва на юг от Европа, се имат предвид рисунките, открити в пещерата Ласко в Централна Франция. Тя представлява едно от най-интересните селища на древния човек, тъй като е от по-ранен период – отпреди 15 000 години.

Що се отнася до това колко древен е човешкият род, особено внимание заслужава пещерата Щандер, която се намира в планините на Кюрдистан в Централна Азия. Нейните културни пластове представляват една непрекъсваща се хроника на 100 000-годишна човешка история. Пластовете следват един след друг, една епоха сменя друга, докато границата на прекъсването на човешките следи е някъде около 10 000 г. пр. н. е.

Самата пещера се намира на височина около 750 метра над морското равнище. Оказва се, че по време на космическата катастрофа тя не е била засегната от вулканичната дейност. Това е станало през X хил. пр. н. е., когато вместо културни пластове се появяват утаечни минерали, нанесени от вода. Открити са откъртили се от тавана камъни, явно вследствие на силни земетръси. Едва няколко хилядолетия по-късно прекъснатите културни пластове отново започват да растат все по-интензивно.

Съвременната наука притежава немалко сведения, които показват, че ледниковият период е завършил около 10 000 г.

пр. н. е. А това означава, че след тази макар и приблизителна дата е започнал периодът на затопляне на климата на планетата Земя. От което идва и логичният извод – намиращата се на сушата ледена и снежна покривка постепенно се превръща във водна маса, която чрез реките се влива в моретата и океаните. Появилата се вследствие катастрофата огромна ледена маса в Тихия океан също се превръща във вода. Това предизвиква рязкото повдигане на нивото на водата в моретата и океаните, което е било наречено потоп.

Този термин ще срещнем не само в Библията, но и в много други древни анали. Самите научни открития недвусмислено показват, че съобщението на Платон за потъването на Атлантида около 9570 г. пр. н. е. не е плод на фантазия, а на реално събитие.

Що се отнася до твърдението на Аристотел, че Платон – главата на Академията – е измислил мита за Атлантида, за да изложи своите философски, политически и морални идеи, то е съвсем неоснователно.

Аристотел и неговите съвременни последователи пренебрегват както научните доказателства, така също и факта, че земната суша не е била никога постоянна величина в миналото и не ще остане такава и в бъдещето. Какво имам предвид?

Геологията е наука за строежа, състава и историята на Земята и земната кора. Нейни съвременни представители имат немалко доказателства, че в различните части на земното кълбо редица високопланински плата някога са били дъно на море или океан. Това показва, че днес под водата лежат някогашни плата и планини.

Така например през 1898 г. екипаж на един френски кораб, който ремонтирал кабела, минаващ по дъното на Атлантическия океан, измъкнал случайно на повърхността парче скала от вулканичен произход. Учените се заинтересували от находката. Изследванията показали, че такава стъклена лава може да се образува само при атмосферни условия. Било

установено, че тя датира от XIII хил. пр. н. е. Нейната датировка съвпада с хилядолетието, през което е възникнала космическата катастрофа, предизвикала смяна на полюсите и преместването на магнитното поле, което е довело до засилена вулканична дейност. Откриването на стъклената лава идва да потвърди, че това е времето, когато Атлантида е превърната в отделни острови, една част от които потъват в океана.

Останалата част от островите също потъват, но това е станало по време на потопа, т. е. около 9570 г. пр. н. е., за което ни съобщава Платон. И то се потвърждава от мексиканския учен Гарсия Пайона. Той открил в Кордилерите на височина 5700 м под дебел леден слой две колиби. Край тях намерил варовици с раковини и следи от дейността на морето, което говори, че те са се намирали на морския бряг. Направените изчисления показали, че издигането на тази област е станало преди повече от 10 000 години. И тази датировка почти съвпада с годината, посочена от Платон.

От направените многобройни проучвания учени и специалисти стигат до извода, че в тази част на света са станали резки геологически размествания в периода между XIII и VIII хил. пр. н. е. Според тях тогава се е появил и Ниагарският водопад.

Оказва се, че съвременните научни открития само потвърждават легендата за Атлантида, разказана от египетските жреци на Солон, впоследствие преразказана от Платон в „Тимей" и „Критий".

Очевидно скептицизмът на Аристотел е безпочвен, а това, че Диодор Сицилийски се съмнява в Платоновите 9000 години и предполага, че били 9000 месеца, е съвсем неоснователно.

Отрицанието и съмнението в съществуването на Атлантида от тези двама мъже се дължи на обстоятелството, че на тях не е било известно съществуването на град Атина, известен още и с името Неитх, който се е намирал в местността

Гиза, където днес се издигат трите пирамиди. Именно най-древните атиняни отблъскват атлантите, но това е станало много хилядолетия преди на историческата сцена да се появи страната с име Египет.

Група учени приемат скептицизма на Аристотел за основателен аргумент и създават своя хипотеза. Те считат, че Солон или Платон просто са сбъркали в множителя с десет не само в летоброенето, но и в преценката за размерите на Атлантида, както и за броя на морските съдове и на войниците.

След като правят анализ на сведенията за Атлантида, които били записани с йероглифи, те стигат до заключението, че такава грешка е възможна. И за да поправят „грешката", допусната от Солон или Платон, те стигат до следния извод:

При промяна на множителя с една нула годината на бедствието (потопа) се оказва около 1500 г. пр. н. е. Съответно и дължината на изчезналия остров не е била 1800 км, а 180 – колкото е приблизително дължината на критската котловина. Военният флот е наброявал 120 кораба, а не 1200, което напълно съответства на възможностите на древните народи.

Несъмнено незнанието за съществуването на най-древните атиняни е подвело създателите на хипотезата. Но всъщност тя не почива на нито един сериозен аргумент, а напротив – противоречи на редица древни анали.

Да вземем за пример и Омировата „Илиада", по-точно Втора песен – „Изброяването на корабите": авторът ни съобщава, че по време на Троянската война ахейските кораби били 1186. В едни от корабите имало по 120, а в други – по 50 души.

Що се отнася до Омир, още в античността никой не се е съмнявал, че той реално е съществувал. Спорен е въпросът – кога във времето е живял и кога във времето се е състояла Троянската война. Херодот твърди, че авторът е живял четиристотин години преди него, т. е. през първата половина на IX в. пр. н. е. Тукидид смята, че Омир е живял преди Троянската война.

Преди десетина години археолозите откриха хетски надписи. В тях се споменават две от главните действащи лица в „Илиада“. Това са Приам – царят на Троя, и неговият син Парис, а също и градовете Илион и Троя. Датировката на тези документи е между 1349 – 1290 г. пр. н. е.

Тези два примера много ясно показват, че сведенията, посочени в древните анали, не са за пренебрегване, тъй като в тях се съдържат в голяма степен реални исторически събития. И ако има някаква грешка, то тя не е в тях, а в самите нас, и ако трябва да се коригира нещо, това е сега съществуващата най-древна история на човешкия род.

Няма никакво съмнение, че космическата катастрофа, започнала през 11 650 г. пр. н. е., слага край на една високоразвита цивилизация. Вследствие на нея започва и ледниковият период, който завършва към края на X хил. пр. н. е..Очевидно той е продължил повече от 1500 г.

Поради тежките климатични условия оцелялото население заживява съвсем първобитен и примитивен живот. Поради ниските температури то е принудено да търси така необходимата му топлина дълбоко в недрата на земята. Това е причината то да превърне пещерите в свои жилища, а там, където липсват, само да ги създава в скалите.

Съвсем естествено е, че някои от племената са изпаднали във „вторично подивяване“ – термин, въведен от историците. Но това не е валидно за всички, тъй като немалко племена са съхранили както писмеността си, така също своята история и знанията, които са притежавали. И това е потвърдено от древните анали, на които се спрях в началото.

Фактът, че и тези, които са притежавали знания, и тези, които „вторично са подивели“, са носели кожи на гърба си и са използвали първобитни оръдия на труда, не е основание да ги поставяме под общия знаменател диваци. Защо? Защото самите природни условия не са позволили да бъдат приложени както притежаваните знания, така и тяхното умение. Освен

това древните знания косвено са констатирани и от учени и специалисти, които твърдят, че те са били диви и примитивни, от една страна, но от друга – надарени с богато въображение.

Всъщност това е времето, когато е сложено началото на разпръскването и смесването на най-различни племена, които преди това са населявали съвсем различни географски точки. Преди катастрофата те са принадлежали на древни народи, които са били обособени по расов тип, езикова принадлежност и най-вече териториално.

Съществуващият ред е бил окончателно променен. Така например праотците на монголите напускат Манджурия и се преселват на юг. Предприетият от тях поход е преминал през днешната територия на Китай и е стигнал до Малайзия. Тук те отсядат трайно. Едва когато климатът се затопля, те отново се завръщат на север.

Същото са сторили и по-голямата част от арийските племена. Това са били тези, които са населявали земите около североизточното крайбрежие на Аралско море и по долното течение на река Сърдаря. За разлика от монголите те се отправили на запад. Благодарение на обстоятелството, че са притежавали особена порода коне – издръжливи на дълги преходи и слаба храна, – те са успели само за няколко месеца да прекосят земите на Западна Азия и Източна Европа. След това трайно са отседнали в южната част на днешната територия на Германия.

Подобни преселения са извършени и от други племена както в Азия и Европа, така и в Африка и Америка. Но те особено много са се засилили след 10 000 г. пр. н. е., когато климатът на планетата Земя започва осезателно да се затопля. С постепенното повишаване на температурите се слага край на една от най-пагубните епохи за човешкия род. Тя може да се определи като епоха на застоя в човешкото развитие, тъй като прекъсва връзката между един много древен и непознат свят, от пепелта на който се ражда друг, сравнително нов и значително променен.

Със затоплянето на климата започва нова ера, за която най-правдоподобно би отговарял терминът възраждане. Тя е продължила няколко хилядолетия с известно прекъсване по време на потопа – 9570 г. пр. н. е., след който човешкият род е продължил своето развитие.

Новите природни дадености до голяма степен предопределят бъдещото развитие и на оцелялото население. Неговата численост се увеличава, а това води до напускане на пещерите и преселение към плодородните земи. След няколко столетия малките групи, принадлежащи преди това на най-древните народи, постепенно се обединяват и се обособяват в по-големи племена. Така те излизат от пещерите и започват да изграждат селища, които стоят много по-близо до възстановената флора и фауна, а също и там, където земята е плодородна.

С постепенното нарастване на материалното благосъстояние нараства и числеността на населението. Засилват се и контактите както между еднородните племена, така също и с техните съседи. Отначало те започват чрез натурална размяна на материални блага, която слага основите за развитието и процъфтяването на търговията.

Разрастването на тази дейност неизбежно води до засилването и увеличаването на транспортните връзки, които отначало са се осъществявали от кервани, салове и лодки, но впоследствие те се разширяват все повече. За това спомагат изключително много съхранените стари знания, за които науката няма обяснение, затова ги нарича „знания, неизвестно откъде дошли".

В интерес на истината трябва да признаем, че тези наши предци не са открили нищо ново, а само преоткриват забравеното старо. Оттук идва и древната мъдрост „Нищо ново под Слънцето".

Просперитетът на човешкия род преживял още един застой. Той е последица от космическата катастрофа, която премества ледените блокове от двата полюса в средата на Тихия

океан. Тяхното разтопяване, както и постоянно увеличаващата се водна маса от реките, рязко повдига нивото на моретата и океаните. Потъването на Атлантида през 9570 г. пр. н. е. е предизвикало разместване на земните пластове, което е довело отново до засилване на вулканичната дейност, но последствията от нея са били твърде кратки и не толкова пагубни.

Потопът отново е променил картата на земното кълбо. Земната суша е била значително намалена в полза на водното пространство. Небето отново потъмнява и Слънцето помръква от вулканичната прах, което отново води до понижаване на температурите на планетата Земя. Но това застудяване е било съвсем краткотрайно.

Освен Атлантида е потънала и сушата, която преди това е свързвала Исландия със Скандинавския полуостров и Британските острови със Западна Европа. Настъпилата промяна е позволила на топлото водно течение от Атлантическия океан, известно под името Гълфстрийм (Голфщром), да се устреми на север към Норвегия и Гренландия.

Някои учени считат, че именно това топло течение е ускорило затоплянето на климата на заледените и обезлюдени земи в Северна Европа и Северна Азия. Благодарение на неговото появяване е станало възможно и по-бързото възстановяване на флората и фауната в тази част на земното кълбо.

Особено внимание заслужават и демографските проучвания. От събраните многобройни сведения учените стигат до извода, че населението на планетата Земя прогресивно е растяло до периода между 11 800 – 11 600 г. пр. н. е. И неговата численост е достигнала до около 500 милиона души. След този период настъпило рязко спадане, продължило две столетия. А на границата около 8 800 – 8 600 г. пр. н. е. населението вече било около 8 милиона души, след което започнало да нараства все по-бързо.

Оказва се, че посоченото от учените време включва както периода на космическата катастрофа, така също и потъва-

нето на Атлантида. Възниква основателно въпросът: защо прирастът на населението не е започнал по-рано, когато климатът се е затоплил, а едва след повече от едно хилядолетие?

Логично е да търсим обяснението отново в настъпилите климатични промени и последиците от тях. От една страна, то се дължи на вулканичната дейност, вследствие на която отново настъпва застудяване. От друга – самото застудяване удължава процеса на превръщането на джунглите в пустини, а пустините в джунгли, което е следствие от лекото отклонение на земната ос. На този въпрос се спрях в началото и посочих, че при подобно отклонение се променя ъгълът на падането на слънчевите лъчи върху нашата планета, което неизбежно води и до промяна на климата на засегнатите региони.

Не е изключено именно през това хилядолетие най-осезателно да е започнал процесът за превръщането на джунглите на Сахара, Гоби, Такламакан в пустини. За това, че Сахара е била плодородна земя, има доказателства. Съвременната научна мисъл притежава сведения, че под пясъците на тази пустиня лежат корита на големи реки, а по техните брегове има руини на градове и селища. Някои учени дори предполагат, че там преди е имало море или голямо езеро.

По време на този процес флората умира, а с нея в посочените земи изчезва и фауната. Едновременно с това в други региони на земното кълбо, които са представлявали пустини, започва да се заражда флора. Очевидно тази промяна е причината да настъпи застой в прираста на човешкия род.

Всъщност след потопа преселението на племената отново се е засилило. Те са били принудени да напуснат обитаваните от тях територии, особено тези, които се превръщат в пустини, за да се отправят към тези географски точки, където има условия за изхранване. А те самите се превръщат в притегателна сила и арена на исторически събития.

Преди космическата катастрофа праотците на тези племена са населявали определени географски региони. Всяка раса

– бяла, черна, жълта и червена – е била обособена самостоятелно и е заемала определени материци. След катастрофата статуквото е било нарушено. А след потопа с новото преселение на племената смесването на расите още повече се задълбочава. И това е последица от военни сблъсъци, които възникват в борбата за овладяване на нови територии, а впоследствие и за хегемония между отделните племена.

Какви исторически събития са настъпили след потопа?

I. На континента Африка

Вече споменах, че още преди катастрофата една част от атлантите са населявали земи както в Африка, така и в Европа. По време на потопа и останалата част от тях, които са успели да се спасят, също се преселват на континента Африка.

Сахара е била населена от племена, принадлежащи на идейските дактили, предците на днешните албанци и на истинските турци, както и на други неизвестни народи. Впоследствие тези народи са се преселили към река Нил и земите на изток от нея.

II. На континента Европа

Праотците на келтските племена отново се завръщат към британските острови. Причината е, от една страна, в затоплянето на климата, а от друга – в експанзията на представителите на черната раса – атланти и други техни събратя.

На север към Скандинавския полуостров се отправят хиперборейци, шумери и малко известните племена, които преди това са населявали Исландия. Към тази част на континента са се придвижили и арийците.

От юг освен представители на черната раса идват и племена, които принадлежат на бялата раса. Така например галите, които са населявали земите в Арабската пустиня, ги напускат, за да се преселят на север. Те трайно отсядат в земите, известни под името Галилея. Когато климатът се затопля, а населението прекомерно бързо се увеличава, те напускат тези земи, за да се появят на Балканския полуостров. Тяхното

преселение е станало най-вероятно в края на VIII или началото на VII хил. пр. н. е. След тях идват и други племена, но това е станало много по-късно.

В преданието за праотците на галите дословно се казва:

„Дошли са от море по море.

Дошли са от юг.

Говорили са стар-прабългарски език".

Вероятно те са пътували по Средиземно море, след което са навлезли в Черно море, за да се заселят по неговото западно крайбрежие. Постепенно те навлизат и във вътрешността.

Присъствието на тези древни племена до голяма степен е регистрирано от българските археолози. Известно е, че те са открили златни предмети на възраст около седем хиляди години. Такива предмети на брой 44 са намерени в съкровището при с. Хотница до Велико Търново, както и на други места в България.

Но особено внимание заслужава Варненското златно съкровище, тъй като е донесено от праотците на галите. За него наши и чужди учени заявяват, че това е „най-старото златно съкровище на човечеството". В некрополите край Варна са намерени четири жезъла, тридесет и едно златни мъниста, лицеви маски от глина с монтирани по тях златни предмети, също медни черупки от мекотелото Денталиум и стотици гривни и мъниста от мидата Спондилиус.

Според наши учени и специалисти черупките от мекотелото Денталиум и мидата Спондилиус са били използвани като разменна единица. Но най-важното е, че както мекотелото, така и мидата са обитатели на Средиземно море. Тази научна констатация идва да потвърди достоверността на преданието, че праотците на галите действително са дошли от юг.

За направата на медните предмети учените предполагат, че е използвана медната руда от най-старите медни рудници в Европа, открити при местността Мечи кладенец край Стара Загора. Те са били използвани не само от праотците на галите,

но и от други древни племена, които са населявали Балканския полуостров преди тях.

За да добие читателят по-ясна представа какво са представлявали праотците на галите в тази ранна епоха, прилагам снимка на възстановения от археолозите погребан мъж в гроб № 43, един от общо 45-те на брой

Това са намерили археолозите при разкриването на гроб № 43 (възстановка)

На снимката се вижда, че мъжът държи в дясната си ръка жезъл – символ на висша духовна или светска власт. Личат и златните обкови от лък, чийто колчан е бил апликиран с 11 златни габъра. Освен тях в гроба е поставено копие и седем медни сечива. Наличието на оръжие подсказва, че погребаният мъж е бил воин.

Антропологическите изследвания сочат, че той е бил висок около 175 см. Имал е атлетическо телосложение и е притежавал голяма физическа сила. Неговото лице е било реставрирано от д-р Йордан Йорданов.

Според специалистите лицето на снимката претендира да е с точност около 65%. От него може да се добие представа как са изглеждали праотците на галите.

Освен праотците на галите от юг на север се преселват немалко племена, които принадлежат на черната раса. Както вече казах, затоплянето на климата е спомогнало населението да бъде увеличено. Но в края на VIII и началото на VII хил. пр. н. е. настъпват големи горещини. Това обстоятелство до голяма степен става причина да се намали до минимум производството на материални блага.

Населението в Африка се струпва предимно в най-северните части на континента и в земите на река Нил. А на Арабския полуостров – около река Йордан и по Двуречието. Борбата за тези територии между отделните племена става все поожесточена, което неизбежно води до военни сблъсъци, свър-

Така е изглеждал погребаният вожд в гроб № 43 на Варненския некропол по реставрация на д-р Й. Йорданов

зани с големи кръвопролития.

Самата историческа обстановка е предизвикала принудителното преселение на немалка част от племената на север – към континента Европа. Освен праотците на галите това са сторили част от атлантите и много други племена, принадлежащи на черната раса. Те прекосяват Средиземно море и трайно отсядат в най-южните земи на Западна Европа. Тук те се съюзяват със свои сънародници, които преди това са обитавали отделни региони отпреди космическата катастрофа.

С течение на времето те се превръщат в голяма сила и предприемат експанзия срещу представителите на бялата раса. Именно тяхното нашествие до голяма степен е ускорило преселението на друиди, келти, арийци и други студоустойчиви, но малко известни племена, в най-северните земи на Европа.

Появяването на праотците на галите и на други малки племена става причина хиперборейците да се оттеглят също на север. А малко по-късно заедно с шумерите да се заселят трайно на Скандинавския полуостров.

За периода от началото на VII хил. пр. н. е. докъм средата на V хил. пр. н. е. съотношението между бялата и черната раса на нашия континент коренно се променя. Представителите на черната раса многократно са превишавали по численост представителите на бялата раса. Само на Балканския полуостров е имало и представители на жълтата раса, но те са били твърде малобройни в сравнение с останалите две раси.

Какво е становището по този въпрос на представителите на съвременната наука?

Ще се спра на твърдението на д-р Луиджи Лука Кавали-Сфорца, професор по генетика от Станфордския университет в САЩ, което е плод на неговия дванадесетгодишен изследователски труд. Резултатите от него той е представил в атлас на човечеството със заглавие „История и география на човешките гени".

Според учения гените на днешните хора пазят информация за възникването на човечеството, а също и за неговото

преселение по цялото земно кълбо през изминалите хилядолетия. Информацията почива на дешифрирането на генетиката от един век насам.

Д-р Сфорца твърди, че гените на съвременния човек пазят доказателства за две фази на човешка експанзия – първата е придвижването на Хомо еректус* извън Африка преди 1-2 милиона години, а втората е колонизацията на цялото земно кълбо, започнало преди 100 000 г. и приключило около 60 000 години.

Авторът счита, че при втората миграционна вълна човешкият мозък е достигнал днешните размери. Едва тогава той можел да се изразява и е усвоил изкуството да прави лодки и да се придвижва през моретата и океаните. След това маршрутите на преселенията стават доста сложни и трудни за определяне чрез генетичния код.

Изследванията на д-р Сфорца показват, че генетичният код на африканския прародител се проявява в голямото разнообразие на митохондрите в ДНК. Това са структури, които доставят енергията в клетката и се наследяват само по майчина линия. Като изследвал тези структури сред сегашното население на Европа, д-р Сфорца установил няколко типа на разселване. Неговото внимание било съсредоточено предимно върху „корепяците" европейци, живели на континента още преди голямата колониална експанзия в края на XV и през XVI век от н. е.

Авторът установил също, че след възникването на земеделието в Близкия изток преди около 10 000 г. селяните оттам се разселват с темп от 1 км на година и накрая се установяват в цяла Европа.

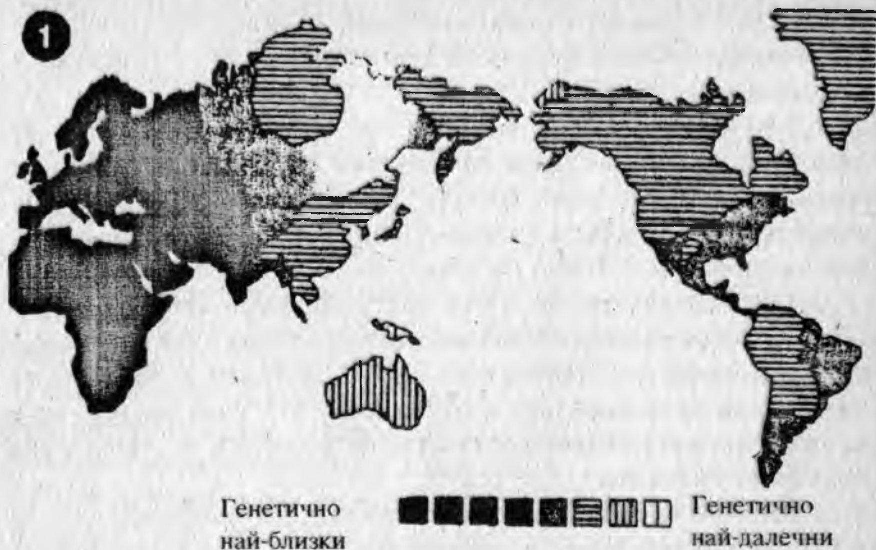
Картите, които генетикът рисува, се покриват с представите за миграцията на човечеството, описана от археолози и лингвисти.

Прилагам две карти, изготвени от д-р Сфорца, от които може да се види резултатът от неговите изследвания.

В тази първа карта авторът е показал чрез анализ гене-

---

*Изправен човек (Бел. авт.)

тичните вариации по географски признак и относителното преобладаване на гените по райони. Въз основа на тях може да се състави карта на разселването на Хомо сапиенс от Африка из целия свят.

А във втората карта е показано как чрез анализ на кръвни проби и генни маркери може да се установи посоката на древните миграции в Европа.

Несъмнено откритието на д-р Сфорца има своята научна стойност. До голяма степен то идва да потвърди заложените сведения в астрономическия архитектурен план за построяване на гробницата на богиня Бастет в Странджа планина. На тях подробно се спирам във Втора част на книгата. Сега ще си позволя да приложа само един елемент от неговото декодиране.

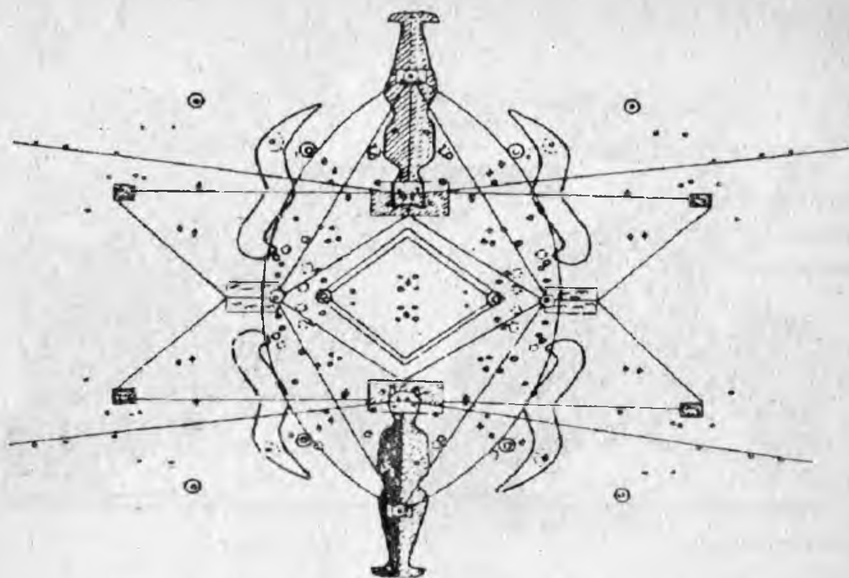
В изобразената на звездното небе геометрична фигура ясно е очертана формата на яйце. Според неговите създатели то показва мястото във Вселената, където се заражда Хомо

сапиенс. Чрез фигурата на богиня Бастет е показано, че в самото яйце – зародиша – са заложени четирите основни раси – бяла, черна, червена и жълта.

По повод на яйцето в същата книга изрично казвам – ако успеем да разкрием дълбокия смисъл, който са вложили създателите на астрономическия архитектурен план, ще направим крачка към познанието. И това наистина е така, защото те ни го показват по един изключително оригинален начин – превръщат яйцето в чаша, която изглежда по приложения начин.

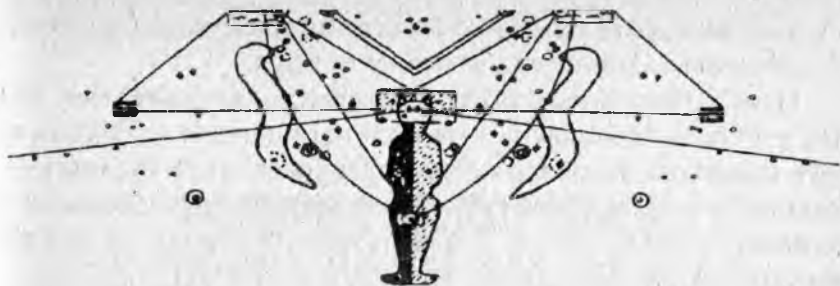
Чашата е символ на познанието и мъдростта, но обърнете внимание – тя не е изобразена произволно, а на звездния небосклон, в който участват определени оригинални звезди и тяхното огледално отражение от няколко съзвездия. И тя е създадена с помощта на геометрията, за която Платон е казал: „Това знание, към което се стреми геометрията, е знание за вечното, а не за тленното и преходното".

Освен това възниква въпросът коя геометрия са използвали нейните създатели? Преди не повече от две столетия Гаус бе казал, че наред с Евклидовата геометрия съществува и неевклидова. И това бе доказано от съвременната наука през последното десетилетие на двадесети век.

За хората, живели както преди, така и след космическата катастрофа, не е съществувала дилемата произход на човека. На тях им е било известно кои са създателите, откъде са дошли и че всички те имат общ корен, т. е. обща майка. И те не само са създали Хомо сапиенс, но са му предали и уникалните си познания и умения.

При наличието на тези сведения не съм склонен да приема изцяло твърденията на д-р Сфорца. Особено тази част, в която авторът казва, че в началото е бил Хомо еректус, а след това се е превърнал в Хомо сапиенс. Очевидно неговото твърдение почива на логиката, но ако тръгнем по този път, то в такъв случай би следвало еволюция да претърпи и маймуна-

та, за да се превърне и тя в нещо близко до Хомо сапиенс.

Трудно ми е да приема за достоверен и неговият извод, че родина на Хомо сапиенс е континентът Африка. Имам предвид последиците от последната космическа катастрофа за земното кълбо и най-вече промените в съотношението между земя и вода, които не са постоянна величина както в размери, така и в местонахождение. Твърде неубедителна е хипотезата, че Африка е съществувала в един и същи вид както преди 1–2 милиона години, така също и преди 60000–100000 години.

Единственият стойностен момент в теорията на д-р Сфорца е схващането, че произходът на човека има един и същи корен. Също така, че преди около 10 000 г. – т. е. около 8000 г. пр. н. е., след потъването на Атлантида и затоплянето на климата, се е извършило голямо преселение от Африка към Европа.

Хипотезата на д-р Мария Гумбутас също има своята научна стойност. Твърдението, че преди 6 000 години (4 000 г. пр. н. е.) започва разселването на племената от родината на коня, е много близо до обективната историческа истина. Част от тези племена наистина са се придвижили много бързо към Европа, за да отседнат трайно в нейните земи.

За да добием някаква представа за историческите събития, които са се развили след потопа, би следвало отново да се обърнем към древните предания. По-точно към онези, кои-

то в една или друга степен се отнасят до племената, населявали североизточната част на континента Азия.

Проследяването на тяхната история е задължително, тъй като с тяхното появяване и трайно настаняване в Европа се слага начало на възраждането на високоразвита цивилизация. Освен това те са и една от причините Европа да се превърне в континент на бялата раса. Ето защо на тези народи ще се спра отделно.

ИСТОРИЯ НА НАРОДИТЕ В ЕВРОПА (VIII-IV хил. пр. н. е.)

Поява на шумерска и египетска писменост. Теорията на Харалд Харман. Преселение на прабългарите към Кюрдистан. Експанзия на бялата срещу черната раса. Преселение на траки, славяни, шумери, друиди.

Европа е един от петте континента на земното кълбо. На север граничи със Северния ледовит океан, на изток с Азия – Уралските планини, река Урал и Каспийско море, на юг – с Кавказките планини, Черно море, Средиземно море и образуваните от него по-малки морета, а на запад – с Атлантическия океан. На север Европа включва Британските острови и Скандинавския полуостров, а на юг – Балканския полуостров.

От изложените сведения, които почиват на предания, древни анали и научни съобщения, се вижда, че от космическата катастрофа до края на осмото хилядолетие пр. н. е. населението на Европа е разноцветно. Докъм средата на VII хил. пр. н. е. съотношението между бели и черни е било равностойно по численост, докато племената на жълтата раса са били малобройни и са обитавали предимно Балканския полуостров.

Климатът в Европа продължил все повече да се затопля. Това обстоятелство е засилило, от една страна, експанзията на черната раса към нашия континент, а от друга – изтеглянето

на бялата раса като по-студоустойчива както на север към Британските острови, така и на североизток към Скандинавския полуостров и днешните европейски земи на Русия.

Погледнато в исторически аспект, се оказва, че преселението на племената е продължило, но не само от юг на север, а също и от запад на изток, за да достигне до границата – Уралските планини и река Урал. Всъщност територията на нашия континент е била преразпределена между представителите на бялата и черната раса. Бялата раса е населявала земите на Британските острови, Скандинавския полуостров, земите на изток от река Днепър и Балканския полуостров. Останалата част от Европа е била населена предимно с представители на черната раса.

Експанзията на черната раса, констатирана и от генетика д-р Сфорца, е започнала, както вече казах, няколко столетия преди потъването на Атлантида (9570 г. пр. н. е.) и е завършила около средата на V хил. пр. н. е. (4500 г. пр. н. е.) Оказва се, че процесът на разселване е продължил близо пет хилядолетия.

Причините за това разселване не се дължат на факта, че Африка е родина на човешкия род, нито на обстоятелството, че едните преселници са конни народи, а другите – земеделци. Още по-малко на факта, че едните са били на по-висш стадий на развитие от другите. Основната причина са климатичните промени, които по необясними причини циклично настъпват на планетата Земя. Този феномен все още не е обяснен от съвременната научна мисъл, но той е бил постоянен спътник на човешкия род.

Неотдавна британските учени констатираха, че в Антарктида броят на досегашните видове растения се е увеличил необичайно много. Според тях глобалното затопляне на климата е увеличило флората там 25 пъти. Именно природните аномалии са тези, които стоят в основата за преселенията на племената, а по-късно и на народите в далечното минало.

По всяка вероятност след 4500 г. пр. н. е. е започнал

цикълът на застудяването. Но той не е настъпил внезапно, така както е станало по време на космическата катастрофа, а постепенно, което отново е довело до заледяването на най-северните и най-южните части на земното кълбо.

Последиците от подобно застудяване и заледяване са известни, а те от своя страна водят до неизбежното преселение на племената, които обитават засегнатите земи.

Няколко столетия след потопа както в Африка, така и в Азия някогашните джунгли се превръщат в пустини. Същата съдба е постигнала и земите на ТакламаКАН, населявани от гурите, и на Гоби, в която живеят няколко неизвестни народа. С постепенното затопляне на климата флората и фауната в тях започва да изчезва. Но в замяна на това започват да се възстановяват превърнатите в ледени пустини след космическата катастрофа Западносибирска равнина и Централното сибирско плато.

След няколко хилядолетия и тук, в Азия, историческата карта значително е променена. Населението неимоверно много се е увеличило, племената се обединяват и образуват по-големи общности на принципа на родовата принадлежност. А те от своя страна създават известните от историческата хроника градове-държави. Именно тези градове-държави се превръщат в центрове за възстановяване и разпространение на съществувалата преди космическата катастрофа високоразвита цивилизация.

На континента Азия първите центрове са създадени от истинските траки в земите на Тибет. Те са притежавали писменост, която наподобявала йероглифната. Текстовете изписвали на дъска, а после на каменна плоча изчуквали написаното.

Истинските траки са едни от тези племена, които са успели да съхранят голяма част от уникалните знания и умения, притежавани от човешкия род преди катастрофата. Познанията им в областта на космическите закони и Вселената са били запазени и в техния светоглед. За тях научаваме от учението на Орфей,

но за голямо съжаление днес то все още се приема като плод на въображението, а не на реално съществували знания.

Благодарение на своите познания истинските траки са били значително по-извисени в духовно отношение от останалите племена. В началото казах, че те са били над два метра високи, но освен това са били албиноси – имали бяла кожа и руси коси. Това, изглежда, обяснява защо техните съседи са ги наричали господари на небесните планини.

И те наистина са заслужили да бъдат наречени така, тъй като тяхната духовна култура е била наследена от много други племена. А впоследствие – разпространена и в Европа.

Прабългарите, които са били техни съседи в продължение на няколко хилядолетия, са наследили културата им. В тази епоха нашите предци не са били диви и невежи, нито варвари. Напротив – и те са имали своя писменост. Тя е била по-първобитна от тази на истинските траки. Представлявала съвкупност от знаци от рода на бастунчета, кукички, ченгелчета, лулички, чертички, точици, запетайки и т. н. А също и символи – небесни тела, човечета, птици, коне, кучета, камили и пр. Последните най-често ще срещнем в огоните, които етнографите наричат прабългарски икони.

Нашите предци наследяват от истинските траки техния календар. На историците той е известен като прабългарски, който се оказва най-точен от всички древни календари, открити досега. Освен календара от тях наследяват и древния символ седмолъчката, в който са кодирани важни за човешкия род сведения.

Както в древността, така и сега числото седем се възприема като свещено число. В Библията, Глава 2, за него се казва следното:

„2. Извърши Бог до седмия ден Своите дела, що прави, и в седмия ден си почина от всички Свои дела, що бе сътворил и създал.

3. Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си

почина от всички Свои дела, що бе сътворил и създал.

4. Ето, тъй станаха небето и земята, при сътворението им, в онова време, когато Господ Бог създаде земята и небето.

5. и всякакво полско храстче, което го нямаше още на земята, и всякаква полска трева, що не бе още никнала, защото Господ Бог не пращаше дъжд на земята, и нямаше човек, който да я обработва.

6. но пара се вдигаше от земята и оросяваше цялото земно лице.

7. И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот, и стана човека жива душа.

8. И насади Господ Бог рай в Едем, на изток, и там настани човека, когото създаде.

9. И направи Господ Бог да израстат от земята всякакви дървеса, хубави наглед и добри за ядене, и дървото на живота посред рая, и дървото за познаване доброто и злото."

Цитираното в Библията съвсем ясно ни обяснява сътворението на света и появяването на човека на планетата Земя. Самото сътворение на човека е залегнало и в най-древния човешки светоглед, според който „всичко, което съществува на планетата Земя, е само огледално отражение на това, което съществува на небето."

Но не само в Библията се говори за седмицата като свещено число. У немците съществува предание, че арийците – техните предци – са дошли от седемте звезди. Числото седем е използвано и за построяването на гробницата на богиня Бастет. Тя се намира в района на Градището – единият от седемте върха на планината, ограждащи Малко Търново.

В една от свещените за човечеството планини Рила (на тибетски език „Ри-ла" означава свещена планина) се намират Седемте рилски езера, едно от които е Окото. Не е изключено онези, които са дали името на планината, след като са видели седемте езера, да са приели, че те отразяват като на огледало седемте звезди. А окото като символ ще открием и в разгъна-

тия вид на гробницата на Бастет. Като цяло тя включва преддверие, камера и секретна камера, т. е. тя е тристепенна, намира се на три различни нива на звездния небосклон. В този си вид тя прилича на око, в което ирисът, зеницата и ретината имат същата последователност и вид.

Както гурите, така и истинските траки и прабългарите представляват оцелели представители на древни народи, които са обитавали земното кълбо преди космическата катастрофа. Но те са едни от първите древни племена, които изчезват от историческата сцена. И това станало по време на затоплянето на климата, когато се извършило преселението на племената от юг на север.

В това, че племената на гурите са съществували, няма никакво съмнение. Следите, останали от това време, все още съществуват. Пустинята ТакламаКАН е разположена в сърцевината на китайската провинция Синцян и е известна като УйГУРСКИ автономен район Пак – Китай. А местното население днес говори на уйГУРСКИ диалект.

За тяхното преселение и присъствие на юг ни напомнят имената на два града в земите на Индия. Единият е разположен в областта Асам и носи името УдалГУРИ, а другият е в Западна Бенгалия и се нарича ДжупГУРИ.

На читателя ще направи впечатление моето твърдение, че нашите предци са говорили на прабългарски език, а праотците на галите и гурите – на прастаробългарски език. Но това не трябва да ни учудва. От проучванията, които направих, констатирах, че не само древните гърци, но и други древни народи са говорили на гръцки език. Но на този въпрос ще се спра тогава, когато те се появят на историческата сцена.

За голямо съжаление представителите на съвременната българска научна историческа мисъл продължават да се отнасят скептично и с насмешка към историците от 1762 г. до 1944 г. Твърде идеализирано и наивно е да се твърди, смятат те, че „санскритски“ значи „самоскритски“, т. е. таен език. И че

френската дума „tête“ идва от българската тетю (татю).

А археологът, обявен за откривател на Варненското златно съкровище, далеч надминава границите на елементарната етичност. Позволява си да говори за човек, който е покойник, по следния начин:

„Тук се сещам за вредата от прибързаните изводи в един разговор с класическия филолог проф. Г. Михайлов. Според него от това, че реката Потомак в САЩ и Ропотамо в България имат общ корен – „потамос“, означаващо на старогръцки река, следва, че в Америка е имало ахейци.“

Археологът е прилежен ученик на тази плеяда български „учени и специалисти“, които сътвориха историята на българския народ и земите на траките, издигайки в култ Древна Елада и Византия. Те внушаваха и продължават да внушават, че траките и прабългарите са били безкнижовни същества. И че ако те са влезли в обществото на цивилизованите народи, това е станало благодарение на Древна Елада и Византия.

Така че ако някой е нанесъл някаква вреда, то това са тези „учени и специалисти“, които с аргументи от рода на „старогръцки език“, „ахейци“ и т. н. продължават да принизяват ролята и значението както на траки и прабългари, така и на много други народи, населявали Балканския полуостров.

За да поправим вече нанесената вреда, следва не само да се замислим, но и да проучим защо родолюбивите българи твърдят, че „санскритски“ означава самоскритски език.

Племената, които са говорили на прастаробългарски език, се наричали ГУРИ, което на санскритски означава УЧИТЕЛИ. От историческата хроника ни е известно, че някои от прабългарските племена са се наричали кутриГУРИ, утиГУРИ, оно или уноГУРИ. А първите две преди това са се наричали УрГУРИ.

На прабългарски език думата ГУРИ е означавала СТАРЦИ. От фонетична гледна точка и двете звучат по един и същи начин, но и по смисъл те не се отличават. И в днешния

български език ще чуем често за някой млад човек да се говори „умен като старец“. А самата дума СТАРЕЦ нали означава човек, натрупал житейски опит, притежател на мъдрост. СЪВЕТЪТ на СТАРЕЙШИНИТЕ играе ролята на съдия, арбитър при спор.

Няма никакво съмнение, че в тази ранна епоха езиците, на които са говорили племената, са имали много общи думи по смисъл и съдържание. Голямото разнообразие, което се получава по-късно, се дължи предимно на тяхното преселение. Така че няма нищо чудно, че по това време общи думи и термини се употребяват в прабългарски, прастаробългарски и санскритски език.

Почти идентично е положението и с езиците, на които са говорили славяните и племената, населявали пустинята Гоби. По всяка вероятност те произлизат от общ корен, но всеки от тях е имал своите специфични особености. И това е останало и до днес при славяните-поляци и славяните-руснаци.

Славянските племена също са имали своя писменост, но в сравнение с прабългарската тя е била по-опростена. Служили са си с точки, чертички, тирета и т. н. Явно след космическата катастрофа много от племената са притежавли собствена писменост.

Моето твърдение в голяма степен се потвърждава от Харалд Харман в книгата му „Универсалната история на писмеността“. В нея авторът атакува традиционното схващане за шумерския произход на писмените знаци. Според неговата хипотеза на континента Европа писмената система възниква 2000 години по-рано.

От историческата хроника ни е известно, че към края на IV хил. пр. н. е. се появяват шумерските знаци. Няколко века по-късно се появява и египетското йероглифно писмо. Ако приемем хипотезата на Харман, писмеността на нашия континент трябва да се е появила в края на VI хил. пр. н. е.

Вече казах, че не са малко племената, които са притежава-

ли писменост. При това положение логично е да приемем, че и в Европа е имало писменост. Но по всяка вероятност тя е била донесена отвън. И не е била една, а най-вероятно са съществували няколко – на етиопци и хиперборейци, на гали и келти, на шумери, а също и на дошлите от Африка племена.

Но логично е да се приеме, че тяхната писменост не е била в завършен вид, каквото е било египетското йероглифно писмо, а търпи еволюцията на шумерската писменост по Двуречието. При разкопките на неолитните селища в България са открити немалко доказателства за съществуването на писменост през каменно-медната епоха, т. е. през IV хил. пр. н. е. Но съществува и друга, която се е появила преди това.

По-ранната би следвало да се отнесе към категорията протописменост. Към нея можем да прибавим както дискутирания „Ситовски надпис", така също керамичните фрагменти от с. Долнослав – Асеновградско, върху които са изписани неизвестен вид знаци. Учени и специалисти считат, че печатът от с. Караново, чиято датировка е от 3500 г. пр. н. е., и плочката от с. Градешница са най-старите писмености в Европа.

Фрагмент от Пловдив

Особено внимание заслужават приложените снимки на фрагмент от Пловдив и щамповани знаци по древна тракийска керамика.

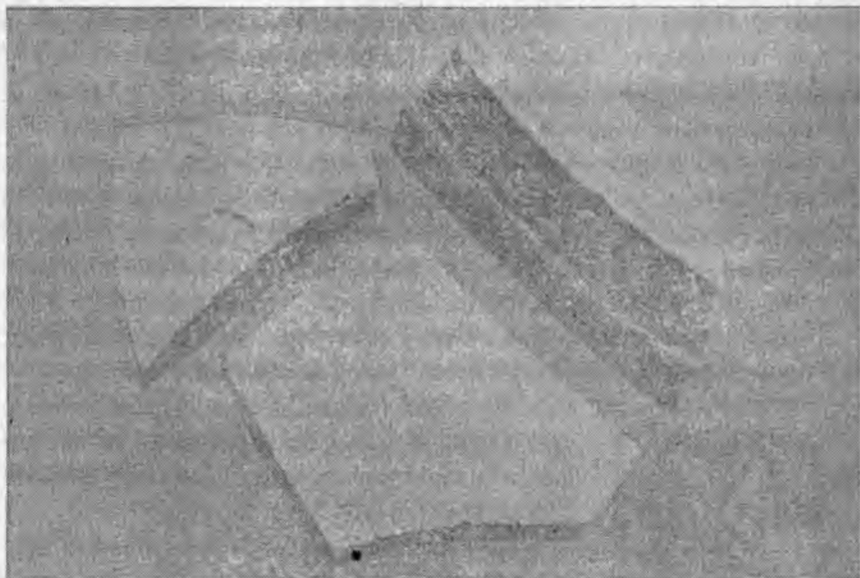
В приложение 1 са изобразени два детайла. Единият представлява четири полета с по три пъпчици, чийто общ брой прави дванадесет. Самата цифра ни напомня за дванадесетоъгълника, с който древните символично са изобразявали Вселената.

Другият, изобразен под него, представлява растително стъбло със седем върха или листа. Това число напомня за седмоъгълника, символ на истинските

траки, който е бил наследен и от прабългарите. На него вече се спрях в началото.

В приложение 2 ясно се вижда, че растителното стебло и дванадесетте пъпчици са щамповани върху древна тракийска керамика.

Керамичните отломки както от Пловдив, така и от други места в нашите земи се отнасят към различни културни слое-

Щамповани знаци по древна тракийска керамика

ве, което означава, че те принадлежат на различни епохи. Най-ранните от тях сочат кога във времето са се появили истинските траки на Балканския полуостров.

Според археоложката Мария Гумбутас най-старата култура и писменост в света се появява в Европа, по-точно между средната и източната част на Балканския полуостров, Западна Украйна и Южна Адриатика. Това е станало около 4000 г. пр. н. е. с преселението на племена от Азия в Европа.

Около 4200 г. пр. н. е. температурите рязко се понижават, настъпва застудяване, което предизвиква заледяването на най-северните земи на Азия и Европа. Племената, обитаващи тези земи, са принудени да ги напуснат. Пред тях възниква въпросът къде да се преселят?

Необитаеми плодородни земи вече няма. Числеността на населението на всички племена е многобройна, всяко едно от тях е готово да защитава завладените земи. Това преселение в голяма степен се различава от предишните. То е грандиозно не само по мащаби и дълги преходи, но най-вече по това, че с него се поставят основите и господството на расите над определена територия.

Самото преселение е преминало във вид на организирани походи, с определена цел и с неизбежни военни стълкновения. В това отношение привилегировани били конните народи, които не само владеели бойното изкуство, но имали вече изградени военни структури на принципа на родовата пирамида. На върха ѝ стоял вождът, който според древния светоглед е поставен от Бога. В йерархията след него се нареждат жрецът или жрицата и съветът на старейшините (мъдреците или старците), които са представители на отделните родови племена. На трето място стоят племенните вождове, които са и предводители на войската.

В тази епоха племенните вождове са били независими от главния вожд. Те са управлявали по законите на рода, който ги е избрал. Но всички решения, взети от главния вожд и съвета на старейшините, се считали за закон Божий и всеки е бил длъжен безусловно да ги изпълнява.

Тази форма на управление е имала своите предимства пред останалите и е била използвана предимно от конните народи. До голяма степен тя е спомогнала за тяхното оцеляване, тъй като решението, взето от поставения от Бога, бързо ги е обединявало при отбрана, нападение, поход и най-вече при преселението им от една географска точка на друга.

Преселението в Азия е започнало от най-североизточните земи на континента. Тези земи са били населявани от студоустойчиви и малобройни племена. Подгонени от рязкото застудяване, те се отправили на юг – към земите на многобройните славянски и маджарски племена. Но и те самите са били принудени да търсят нови земи.

Оттеглянето им на юг е било невъзможно, тъй като там се разпростират пустините ТакламаКАН и Гоби, земи, вече лишени от вода, флора и фауна. А земите на изток от Гоби, в които влиза част от Вътрешна Монголия и Манджурия, са били гъсто населени от завърналите се от Малайзия монголи и от праотците на жълтата раса.

Същият проблем е стоял и пред истинските траки. Те били застрашени не само от застудяването, но и от невъзможността да изхранват многобройното си население и домашните животни. И тяхното преселение на юг е било невъзможно поради естествената преграда Хималаите и останалите планински масиви.

Известно е, че в Хималаите броят на проходите е ограничен. И те се намират не само на голяма височина, но са и трудно проходими дори за опитните водачи на малкото търговски кервани, които преминават през тях.

Всъщност естествените природни бариери – както пустините, така и високите планински масиви, в голяма степен са предопределили посоките, в които да бъде извършено преселението на най-многобройните племена. Съвсем накратко ще се спра на тези, които са известни от историческата хроника.

Съседи на истинските траки и прабългарите са били праотците на киргизите и аланите. По това време те са населявали земите на Каракорум, Джаму и Кашмир. Освен тях те са владеели и земите на юг, през които минават главните притоци на река Инд.

Вследствие на застудяването те се преселват по долното течение на река Инд. По-късно се разделят на два клона и са

известни вече под имената киргизи и алани. Още по-късно аланите се смесват и с други племена, след което започват да се наричат иранци.

Нашите предци са населявали земите на север от тях. Те също са били принудени да се преселят, от една страна поради застудяването, а от друга – поради натиска, който им е бил оказан от истинските траки и приииждащите славянски племена.

Решението на прабългарския върховен вожд, който единствен е носил титлата КАН, според преданието е всички племена да се отправят към южните крайбрежни земи на Аралско море и по долното течение на река Амударя. Тук се събират прабългарските племена, които са дошли от земите при езерото Балхаш, от планинските масиви с името Белуха, от Памир и северните склонове на Каракурум.

От този сборен пункт прабългарите тръгват на поход. По мащабите си за своето време той е бил грандиозен. Представлявал е огромен керван от коне, камили и друга животинска тяга, превозвал е както жени, деца и старци, така също и храна за хората и животните. А след него хергелета от коне и стада от едър и дребен рогат добитък. Предвождан и охраняван е бил от огромна и мощна конна войска, която е всявала ужас у населението, през чиито земи са минавали.

Пресичайки днешната територия на Туркмения, прабългарите се отправили към земите на юг от Каспийско море и Елбруските планини, които завладяват с лекота. Временно отсядат в тях и ги превръщат в опорен пункт, от който предприемат военни походи за завладяването на нови земи за многобройното население.

Погледнато в исторически аспект, се оказва, че прабългарите са изтласкали от тези земи КАСИТИТЕ, които също са принадлежали към конните народи. Древните гръцки автори ги наричат косай или касии, както и КАСПИ. Оттук и предположението, че името на Каспийско море идва от тях.

Каситите са били малобройно племе. Вследствие на ек-

спанзията на многобройните прабългари те са били принудени да се преселят в Загроските планини, по-точно в тази част от тях, която се намира на изток от средното течение на река Тигър.

В старите земи на каситите, които са защитени на север от Каспийско море, а на юг от Елбруските планини, е сложено началото на нова епоха за прабългарите. От тях многобройната прабългарска конна войска завладява за кратко време нови земи. Само след няколко години прабългарите са вече пълни господари на сравнително голяма територия. Нейните граници се разпростират на север от връх Арарат, в чието подножие минава река Аракс, до вливането ѝ в Каспийско море. На запад за граница е служило горното течение на река Тигър. А на юг тя се е разпростирала до днешен Багдад, град Керманшаб, Техеран и Елбруските планини.

На новозавладените територии са се намирали езерата Урмия и Ван и цялата територия на Кюрдистан. Не случайно един от хребетите в Кюрдистан носи името БУЛГАР-ТАК. Но това е времето 4200–4000 г. пр. н. е., когато тук идват всички прабългари, с изключение на една незначителна част, която не е успяла да се пресели. След около две хилядолетия прабългарите се разделят на три клона, един от които са нашите праотци. Именно нашите праотци са тези, които заедно с каситите прекосяват река Тигър и с тях стават господари на Вавилон.

Тъй като това са събития, които са се развили много по-късно, на тях ще се спра отделно и по-подробно. Тяхната история заслужава особено внимание не защото сме техни преки наследници, а поради обстоятелството, че тя е част от световната история на най-древните народи.

Почти по същото време съседи на прабългарите стават арийските племена, които са населявали Западносибирската равнина. Подгонени от застудяването и притиснати от нашествията на малките студоустойчиви племена, които пристигат на

вълни от североизток, те са принудени да се преселят на юг.

Малко преди да започне преселението на прабългарите и праотците на киргизите и аланите, те временно отсядат на земите по северното крайбрежие на Аралско море и по долното течение на река Сърдаря. Оттук те тръгват на поход почти по същото време, само че на запад.

Благодарение на притежаваните от тях коне, които били издръжливи на дълги преходи и слаба храна, те се придвижват бързо към долното течение на река Ур и Каспийско море. Походът им продължава по крайбрежните земи на морето до устието на река Урал, която също прекосяват. Едва тук те срещат съпротива от населението, което е обитавало тези земи, а също и от някои малки племена, които са дошли от север.

Арийските племена успяват да преодолеят оказаната им съпротива и се отправят към долното течение на река Волга. По тези земи те не се задържат задълго, тъй като след тях тръгват на поход истинските траки, славянските племена, праотците на маджарите, монголите, студоустойчивите племена и пр. А от север е започнало вече преселението както на юг, така и към Централна Европа на келти, хиперборейци, шумери и неизвестните студоустойчиви северни племена.

По всяка вероятност това е предопределило техният поход да продължи не на запад, а на юг. Арийските племена от река Волга се отправят към югоизточните склонове на Кавказките планини. След като прекосяват планинската верига, те успяват да завладеят днешните територии на Азърбайджан, Грузия и Армения. Така те стават съседи на прабългарите; като граница между тях се превръща река Аракс.

Както ще видим по-късно, тези конни племена участват пряко в историческите събития, които се развиват в продължение на няколко хилядолетия по Двуречието и в Египет. След което техните наследници се появяват и на историческата сцена на Балканския полуостров.

Оттеглянето на прабългарите към река Амударя не е

станало доброволно. На тях е бил оказан натиск както от истинските траки, така и от славянски племена, които пристигнали на вълни от североизток. И ако е имало някакви военни сблъсъци, те са били локални и краткотрайни.

Не е изключено да е имало такива стълкновения между прабългарите, които са напускали земите около езерото БАЛхаш, и придвижващите се към тях истински траки. Според преданието цялото тракийско население се е събрало в тези земи. Оттук тръгва на поход техният керван, който е бил величествен по своите размери и е бил придружаван от многобройна конна армия.

Истинските траки са се отправили към устието на река Сърдаря при Каспийско море. После продължават по маршрута, изминат от арийските племена, като прекосяват реките Ур и Урал. След като стигат до долното течение на река Волга, временно отсядат по нейните крайбрежни земи, но само основното население – жени, деца, старци и малка част от войската.

Главната военна сила се е отправила за завоюване на жизнено необходимите им земи. Тя предприела поход в две направления – една част от конната армия тръгва в посока западните притоци на река Волга, а другата се отправя към река Дон и крайбрежните земи на Азовско и Черно море. Предприетите походи завършват с успех – траките принуждават своите противници да се оттеглят на запад от река Днепър.

Всъщност противници са им били предимно наскоро преселилите се неизвестни студоустойчиви племена и шумерите от земите на север. Те от своя страна са били принудени да изтласкват на запад слезлите на юг от Скандинавския полуостров хиперборейци.

След като завладели територията от горното течение на река Волга до река Днепър, основното население на истинските траки се преселва в новите земи. Но и в тях то не се задържа дълго. Причината е, че след траките идват от изток

многобройните славяни, които от своя страна са притиснати от идващите други племена.

За да получи читателят по-ясна представа за тази епоха, ще си позволя едно малко отклонение. От изложеното досега се вижда, че преселението от изток на юг, югозапад и на запад протича верижно и вълнообразно. По своите мащаби то е много по-грандиозно в сравнение с това, което е станало няколко столетия след потъването на Атлантида, не само поради участието на доста по-многобройното население, а поради обстоятелството, че сега племената се намират на много по-висока степен на развитие.

Откритията, направени от генетика д-р Луиджи Лука Кавало-Сфорца и от археоложката д-р Мария Гумбутас, в голяма степен потвърждават достоверността на историческите събития, които изложих досега. И то се вижда много ясно в приложените в началото две генетични карти.

В първата карта д-р Сфорца посочва какви територии са населявали расите на различните континенти. Според неговата хипотеза черната раса тръгнала от Африка и вследствие на нейната експанзия завладяла цяла Европа и немалка част от континента Азия.

Проследявайки това преселение, изрично посочих, че то е започнало около 9200 г. пр. н. е. и е завършило около 6000 г. пр. н. е. И че представителите на черната раса действително са залели континента Европа. От друга страна, в Африка по това време е имало представители на бялата раса. Те са населявали предимно земите по течението на река Нил. Едни от тях са били идейските дактили, праотците на турците, днешните албанци и т. н.

Ако приемем макар и условно това преселение като експанзия на бялата срещу черната раса, то в такъв случай започнатото след 4200 г. пр. н. е. би следвало да се нарича експанзия на черната срещу бялата раса. И това преселение е продължило няколко хилядолетия и е засегнало пряко трите

континента Азия, Европа и Африка. Неговият краен резултат е посочен във втората генетична карта на д-р Сфорца.

Откритието на археоложката д-р Мария Гумбутас се базира предимно на сведенията, които се отнасят за експанзията на бялата раса, за която тя твърди, че е тръгнала от руските степи. От разказаното досега се вижда, че това преселение е започнало от различни географски точки и е насочено в различни посоки. Вече казах, че праотците на киргизи и алани се отправят на юг. А прабългарите и арийците се преселват на югозапад. Истинските траки, славянските племена и други племена след тях са тръгнали в посока запад.

Освен изброените племена не са били малко и онези, които принадлежат към бялата раса и са населявали най-северните земи на континента Европа. Те също започват да се придвижват от север на юг. А това са били келти, арийците от самия континент, хиперборейци, неизвестните студоустойчиви племена, шумерите и т. н.

Към по-старото население на Европа принадлежат и племената, които са населявали Балканския полуостров, по-точно земите на юг от река Дунав. Праотците на галите са обитавали територията между Дунав, Черно море, Стара планина и Искър. Етиопци почтени – както ги нарича Омир – са населявали земите на юг от Стара планина до Бяло море, на изток до Черно море, а на запад до река Марица. На запад от тях се е разпростирала територията на кушитите, която включвала Беломорска Тракия, Родопите до река Места.

Земите на най-южната част на полуострова, които са известни под името Древна Елада, са били населени от аргийците – клон от праотците на жълтата раса. Останалата част също е била населена от племена, чиято расова принадлежност е неизвестна.

Приблизително така е изглеждала историческата карта на континента Европа. С пристигането на истинските траки на нашия континент, а след тях на славянските племена и на

много други племена от изток, съотношението между представителите на черната и бялата раса се променя в полза на бялата.

Очевидно многочислеността на представителите на бялата раса, подпомогната от засилващото се застудяване, обясняват как е подменено населението на континента Европа, т. е. черното население в дадени региони е изтласкано, а от други само се оттегля на юг. За да узнаем развитието на историческите събития, би следвало да проследим преселението на племената. Задачата е много трудна, но изключително важна, тъй като така ще разберем кои са племената, положили основите за възникването на високоразвита цивилизация на нашия континент.

Това не е по силите на един човек. Затова се спирам само на тези племена, които са ни известни от историческата хроника, а също и на други, чиито имена се споменават в древните анали, предания, митове и легенди. Единственото, което липсва в тях, е датировката на събитията.

Според мен тази липса може да бъде попълнена. Известно е, че всички археологически открития са датирани. Чрез тяхната датировка могат да се определят ако не точно, то поне приблизително хронологическите рамки на трайното или временното отсядане на дадени племена в регионите, за които се разказва в древните анали, предания, митове и легенди.

За да се избегне всяка грешка, би следвало да се вземе предвид и обстоятелството, че голяма част от предметите не винаги са произведени в земите, в които са открити. И това се отнася най-вече за предметите, положени при погребение или в гробниците. Не са малко случаите, когато предметите са наследствени, много по-стари, донесени от земите, от които идват племената на погребания.

Така стои въпросът и с Варненското златно съкровище, за което се твърди, че е най-старото злато в света. Нека да приемем, че това е така, но само от него не можем да правим

извод, че праотците на галите са дошли по времето, когато е произведен жезълът, тъй като той може да е донесен от земите, от които галите са дошли. Присъствието на праотците на галите в днешните североизточни земи на България се потвърждава косвено от тези български учени, които наричат себе си траколози. Свещарската гробница те наричат Тракийския царски некропол край ДАУсДАВА. Според тях ДАУсДАВА е безукорно тракийско име на град, чиято локализация била дълго търсена. А името на града означавало ВЪЛЧИ град.

В началото казах, че праотците на галите са дошли от „море по море", което означава, че са били морски народ. На старите моряци както в древността, така и днес им казват морски ВЪЛЦИ. Още в дълбока древност, но дори и до ден-днешен в Персийския залив и Индийския океан има плавателни съдове с плитко газене, които се наричат ДАУ – кралицата на Индийския океан.

Още в първа книга от трилогията се спрях на този въпрос и обърнах внимание, че има река, която носи името ДАВА. Тя извира в земите на днешна Етиопия, прекосява областта Кора в Кения и се влива в река Джуба в Сомалия. А самата Джуба се влива в Индийския океан. Оказва се, че както ДАУ, така и ДАВА идват от тази част на света, от която са дошли хиперборейци, етиопци, кушити, гарите-аргийци и праотците на галите. А след тях на Балканския полуостров идват истинските траки.

Истинските траки не са се задържали задълго и в земите между Днепър и горното течение на река Волга. Причините са известни – верижната реакция на преселението от изток на запад продължава с още по-голяма сила. Многобройните славянски племена, които ги следвали, скоро пристигнали до река Волга. Те бързо прекосили през нейното долно течение и завладели земите на юг от Аралско море, източното крайбрежие на Черно море и стигнали до северните склонове на Кавказките планини.

На изток границата на траките се е разпростирала до река Урал. Но прииждащите на вълни след тях други племена ги принудили да извършват постоянни нашествия срещу истинските траки. Към самия край на V хил. пр. н. е. положението станало неудържимо и траките тръгнали отново на поход.

След като прекосили река Днепър и нейното долно течение, те нахлули в днешните земи на Молдавия. Техните военни действия били насочени към скоропристигналите там шумери и други неизвестни племена. Дали поради оказаната им твърда съпротива или други причини, истинските траки не се отправили на запад, а тръгнали на юг, през крайбрежните земи на Черно море.

За кратко време пристигнали до устието на река Дунав, след което прекосили реката. Първоначално завладели от галите земите, известни от историческата хроника с името Малка Скития, където временно отседнало цялото население. Така те превърнали долното течение на реката в своя граница, което ги предпазвало от нашествия – както от север, така и от запад.

От тези земи започва експанзията на истинските траки срещу праотците на галите, а след това и срещу етиопци и кушити. Отначало траките изтласкват галите на запад от река Искър. По този начин те стават господари на територията от Дунав до Стара планина и от Черно море до река Искър.

По-късно преодоляват съпротивата на етиопци и кушити, като завладяват от тях земите на юг – Странджа, Сакар и Родопите. С новите си завоевания истинските траки трайно се настаняват на Балканския полуостров. Още в началото на IV хил. пр. н. е. те се превръщат в една от могъщите сили на континента Европа.

Освободената от истинските траки територия веднага е била населена от славянските племена, но предимно от тези, които идват от земите, намиращи се на изток от река Волга. А напуснатите от тях земи също били населени от постоянно пристигащите най-различни други племена.

Този клон от славянските племена много скоро бил принуден да продължи преселението си на запад. Подобно на истинските траки славяните прекосяват река Днепър и завладяват земите на север от река Дунав до подножието на Трансилванските Алпи. От тази територия те прогонили слезлите от североизток шумери и придружаващите ги неизвестни племена.

Натискът, оказан на славяните от постоянно пристигащите от изток племена, много скоро ги е принудил отново да се преселят. Този път те прекосяват река Дунав, но при неговото средно течение, и завладяват земите на юг от него. Границата на новата територия се е разпростирала на изток от река Искър, а на запад до река Морава. Източната част на тези земи е известна от историческата хроника с името Мизия.

Всъщност славяните са тези, които, слизайки на юг от река Дунав, прогонват от тези земи праотците на галите. Те от своя страна се преселват в земите на запад от река Морава, т. е. на територията на днешна Сърбия.

А шумерите и северните племена също се оттеглят на запад. Те се заселват на територията на Хърватско и на част от земите на Босна и Херцеговина.

Междувременно слезлите от Скандинавския полуостров хиперборейци и неизвестните северни племена са били отседнали в днешните земи на Унгария и на част от територията на днешна Австрия.

Арийските племена, които също слизат от север на юг, първоначално се установяват на днешните германски земи. След това прекосяват Алпите и завладяват почти цялата територия на днешна Италия.

Праотците на келтите, както и други неизвестни племена, които населявали Британските острови, също тръгват на юг. Първоначално те отсядат на територията на Северна Франция и Белгия. Но не се задържат там задълго, тъй като студът се засилва. Това ги принуждава да се преселят към по-топлите земи на юг.

Праотците на келтите се разделят на два основни клона. Единият от тях се отправя към южните земи на Франция и там трайно отсяда. Другият клон се отправя към Южните Пиренеи, прекосява ги и се заселва на част от територията на Южна Испания.

По това време вероятно земите на Пиренеите са били населявани от наследниците на най-древните друиди. Предположението ми почива на твърдението на старогръцкия учен Страбон, който ни съобщава за някакви текстове, написани преди потопа, които се пазили по негово време на Пиренейския полуостров. А самите келтски жреци – друидите – се позовавали на някакви „книги на Фирилт", анали, написани преди потопа.

Когато говорим за преселението на племената от една географска точка на друга, би следвало да имаме предвид, че не всички са тръгвали с основната маса на родовото си племе. По ред причини от различно естество откъсването от други племена при нашествие на тяхна територия, попадането под васалството на други племена и пр. е довело до смесването на племена, принадлежащи не само на различни родове, но дори и на раси.

От изложеното се вижда, че историческата карта на Европа е коренно променена. Населението е предимно бяло, но има и представители както на черната, така и макар и малобройни – на жълтата раса. И всички тези многобройни племена са събрани на малко повече от една трета от територията на нашия континент. Останалите земи са останали почти обезлюдени. И ако е имало някакво население, то е било твърде малобройно и принадлежало към студоустойчивите племена.

Процесът на преселението е продължил и през IV хил. пр. н. е. Това е времето, когато се извършва преразпределение на териториите между отделните племена, които населяват южните земи на континента Европа. А това са тези, които са останали и след дошлите от север и изток представители на бялата раса.

Според древно предание новодошлите, щом прекосили Дунав, превърнали реката в непреодолима преграда срещу нашествията на прииждащите от изток многобройни малки племена, които били различни по расов тип. Между тях е имало дори и такива, които принадлежали към жълтата раса.

Новодошлите започват постепенно да се разселват и в други региони. Техните действия са причина, от една страна, някои от старите племена да се отправят към Мала Азия и континента Африка, а от друга – до смесването на бели с други бели, но от различен расов тип. А при някои се е стигнало и до смесването на бели с черни.

Погледнато в исторически аспект, може да се приеме, че през почти цялото IV хил. пр. н. е. се полагат основите за възникването на европейските народи и тяхната цивилизация. Особено голяма роля за процъфтяването на европейската цивилизация като цяло се дължи най-вече на историческите събития, които ще се развият на Балканския полуостров. Ето защо на тях ще се спра отделно.

ПОГЛЕД КЪМ ИСТОРИЯТА НА БАЛКАНСКИЯ ПОЛУОСТРОВ след IV хил. пр. н. е.

Заселване и разцвет на Сахара. Кои са атиняните? Загиване на Сахара и разцвет на долината на Нил. Поява на гърците - реалност и мистификации. История на египетската и критската цивилизация. Нови мистификации. Присъствие на прабългарите в Египет. Филистимяни, кентаври, лапити, ахилийци, мирмидонци (албанци). Разцвет на Микена.

Земите на Балканския полуостров, особено тези, които се намират на юг от река Дунав, представляват все още неразкрит исторически музей. В неговите хранилища – скални мегалитни съоръжения и гробници, построени дълбоко в недрата на земята, лежат множество археологически предмети и безценни древни писмени анали.

И те са свещени, тъй като са били населявани от човешкия род преди и след космическата катастрофа. А обяснение защо точно те са били населявани ще намерим и в природните дадености, които полуостровът е предлагал.

Независимо от климатичните аномалии, засегнали цялото земно кълбо, тук условията за живот са били налице. По време на затоплянето на климата е имало изключително бога-

та флора и фауна, а при заледяването тя е ставала оскъдна, но никога не е била докрай унищожавана.Така е стоял въпросът и с водните ресурси.

Освен това релефът на полуострова със своето разнообразие и наличието на равнини е предоставял възможност за развитие на селското стопанство. А планините, които не са богати, но не са и лишени от полезни изкопаеми, са дали възможност на тези, които са ги обитавали, да задоволяват собствените си нужди.

Наличието на тези природни дадености е констатирано и от българските учени и специалисти. Така например при проучването на флората и фауната в Странджа и Сакар планина те откриват, че в тях има немалко реликтни растения, които са съществували, преди да настъпи ледниковият период. И това обяснявало защо в този регион все още има аборигенни животни, които не се нуждаели от целогодишно изхранване.

Откритията, направени от археолозите, показват, че редица метални предмети са изработени от руди, добити от мини, намиращи се в тези земи. А редица исторически сведения сочат, че местните жители не само са задоволявали собствените си нужди, но дори са търгували с някои от тези предмети.

Тази характеристика не е валидна за земите на целия Балкански полуостров. Има и отделни полупустинни региони. Такива са били земите, известни от историческата хроника под името Древна Елада. Вследствие на катастрофата флората и фауната на нейната територия е била почти унищожена. Много по-късно тя постепенно се възстановява, но не в такава степен, в каквато е съществувала преди това.

Природните дадености и военната мощ, които са притежавали племената, дошли от север и Далечния изток по тези земи, предопределили посоките на тяхното разселване. Това разселване, както вече казах, е станало през IV хил. пр. н. е. и е продължило почти през цялото хилядолетие. И то е свързано с редица сложни събития, които са довели до смесването

на едни с други племена и възникването на нови – но само по име. И техните имена ще излязат на историческата сцена едва през II хил. пр. н. е.

За да направим връзката между тях, ще се наложи още при проследяване на тяхното разселване да използвам и имената им, които са известни от древните анали и историческата хроника.

Вече казах, че най-могъщи по това време са били истинските траки. Те завладяват териториите, населявани от праотците на галите, а по-късно и част от земите на етиопци и кушити. С разширяването на тяхното господство и над Странджа, Сакар и Родопите те поемат управлението на Балканския полуостров. И това се дължи не само на многочислеността и военната им мощ, но и на обстоятелството, че са били на значително по-висока степен на развитие от останалите племена.

Това се доказва по безспорен начин както от писмеността на пръстена от с. Караново – Варненско, така и от щампованите знаци по древната тракийска керамика, на които вече се спрях. Тяхната датировка показва, че през четвъртото хилядолетие пр. н. е. истинските траки трайно са отседнали на Балканския полуостров.

Благодарение на тях на полуострова се появява и използва колелото. Няколко хилядолетия по-късно Омир в „Илиада“, Десета песен, 404–444, разказва следното за траките:

„... новодошлите тракийци станаваха последни от всички.
Заедно с тях е и царят им Резос, синът Ейонеев.
Сам аз му зърнах конете – грамадни и много красиви:
те са по-бели от сняг и препускат подобно на вятър.
В злато и светло сребро му блести колесницата нова.
Има и златни, огромни доспехи, за чудо и приказ!
Не подобава на смъртни да носят такива доспехи,
а съвършено подхождат те на боговете безсмъртни.“

Но не само царят, а и тракийските бойци били с „чудесни доспехи“ и колесници с „два коня впрегатни“. От описанието

на Омир ясно се вижда какви знания и умения са притежавали траките в областта на материалната култура.

Що се отнася до нивото на духовната култура на траките, красноречиво свидетелство е творчеството на Орфей. За голямо съжаление по-голямата част от него е унищожена, но и от малкото останало се вижда каква роля то е изиграло за развитието на цивилизацията на Балканския полуостров.

Когато говорим за Балканския полуостров като люлка на европейската цивилизация, в никакъв случай не бива да подценяваме ролята и значението на племената, които са го населявали, преди да се появят истинските траки. Варненското златно съкровище, което е дело на праотците на галите, недвусмислено показва, че те не са били диваци, а напротив – не само са познавали метала, но и умело са го обработвали. Фактът, че то е обявено за най-старото злато на света, говори красноречиво на каква степен на развитие са били праотците на галите в тази ранна епоха.

Същото се отнася и за „етиопците почтени", както ги нарича Омир в „Илиада". Авторът на епичното произведение неслучайно използва това име. Според една легенда Талес, който е живял между 634/624 – 547/546 г. пр. н. е., е син на родители, които имат етиопски произход. За него Диоген Леарций е казал, че той е първият, комуто дали името мъдрец.

Талес е роден в Милет и е считан за родоначалник на древногръцката философия – астроном, математик, инженер, политик, поет и пътешественик. Неговият роден град Милет, който се намирал в Мала Азия, се обявява за люлка на гръцката и европейската философия и наука.

За Талес се казва, че особено влияние му е оказало посещението му в Египет и общуването с египетските жреци. Той им показва как да изчисляват височината на пирамидите по тяхната сянка, изучава причините за периодичните разливания на Нил и т. н.

Астрономическите познания на Талес са били огромни и на

него се приписват няколко задълбочени трактата в тази област. А те са: „Астрономия за мореплаватели“, „Повратите на слънцето“, „Слънчевото равноденствие“ и др. Освен това Талес е бил голям математик и е считан за баща на геометрията.

Отговор на въпроса кому принадлежи Талес – на древните гърци или на етиопци почтени – ще открием в официално признатата „История на астрономията“. В нея се твърди следното:

„От достигналите до наше време сведения разграничаването на зодиакалните съзвездия и на по-голямата част от съзвездията на Северната небесна полусфера е станало в Египет около 2500 г. пр. н. е. Но египетски имена на съзвездия не са известни. Древните гърци възприемат египетското разграничаване, но въвеждат нови имена, взети от гръцката митология.

На въпроса доколко митологията, свързана със съзвездията, принадлежи на древните гърци, ще се спра по-късно. Тук искам да обърна вниманието на астрономите само върху няколко имена. Едното от тях е на Херкулес, за когото Диодор Сицилийски казва, че „героят на героите произхожда от племето на идейските дактили от Крит“. Други три съзвездия са с етиопското име на цар Цефей, царица Касиопея и тяхната дъщеря Андромеда. Многозначително е и името на Персей. От една страна, то е свързано с етиопците, тъй като Андромеда става негова съпруга, а от друга – майка му Даная е живяла в град Тива в Египет.

Освен това не е за пренебрегване и казаното от Омир в „Одисея“. Според автора етиопският цар Мемнон е син на богиня Еос и Титон, който е убит от меча на Ахил. А след неговата смърт тялото му е било отнесено в гробница, която е била построена на река Есеп (сега Чаталдере) в Мала Азия. За етиопо-кушитите се споменава и в „Книга на царете“ на Фирдоуси, в която се разказва за династията на ахменидски Иран.

Изводът дали Талес от Милет в Мала Азия принадлежи на етиопци почтени или на древните гърци предоставям на

съставителите на историята на астрономията и на тези историци, които продължават да твърдят, че люлка на цивилизацията е Древна Елада. В случая по-важно е, че тези сведения сочат посоката на преселението на етиопо-кушитите, което е станало най-вероятно през III хил. пр. н. е.

Паралелно с истинските траки на юг са се придвижили и част от славянските племена, които първоначално са се заселили в земите между река Искър на изток и река Морава на запад. Тези от тях, които завладяват областта Мизия, трайно отсядат на нейните земи. Не е известно кой е дал името на областта, но тези славяни остават в историческата хроника с името мизи.

По-голямата част от славянските племена, които завладели земите на запад от тях до река Морава, продължили своето разселване на юг. Територията, на която отседнали, била предимно планинска и в голяма степен затруднявала изхранването на многобройното население.

Първоначално славяните прекосили река Морава и завзели от праотците на галите земите на запад от реката. С този едностранен акт било сложено началото на експанзията на бялата срещу черната раса.

Западната част на Балканския полуостров била населена с племена, дошли от континента Африка. Те били разположени в днешните земи на Босна и Херцеговина, Черна гора, Македония, Албания и на част от територията на Северна Гърция. Останалите земи на Гърция били населени от представителите на жълтата раса – аргийците (гари).

Черните племена се делели на три основни клона. Един от тях бил този на илирите. Те били най-многобройните и най-силните сред своите събратя. Експанзията срещу тях е предприета по едно и също време от гали и славяни.

Праотците на галите тръгнали на поход срещу тези черни племена, които населявали Босна и Херцеговина. След няколко големи битки галите успели да ги победят и да завладеят заеманите от тях територии, на които трайно отседнали. Тяхното

преселение е предизвикано не толкова от натиска, оказан им от славяните, а повече от желанието им да имат излаз на Адриатическо море. Те не само че постигнали своята цел, но запазили към новите земи и западните територии на днешна Сърбия.

Славянските племена тръгват на поход на юг срещу течението на река Морава. Тяхното преселение е станало на няколко етапа. Първоначално завладяват земите на днешна Македония. По-късно се отправят по течението на река Вардар и стигат до нейното устие на Егейско море. Оттук и от Македония те постепенно завладяват земите, известни от историческата хроника с името Тесалия и Етолия.

Гали и славяни завладяват почти две трети от териториите, населени от черната раса. Една незначителна част от тях се отправя към Словения, а останалите се заселват на територията на днешната Черна гора и Албания. В тези земи трайно остават само илирите и отделни малки племена, които потърсили тяхната закрила. Не били малко и онези, които потърсили спасение, като се преселили в Южна Италия при свои сънародници. По това време Италия не е била все още окончателно завладяна от арийците.

С промените, настъпили в историческата карта на Балканския полуостров, се променя и климатът. Около средата на четвъртото хилядолетие пр. н. е. температурата започва постепенно да се повишава. Към края на същото хилядолетие тя достигнала кулминационната си точка. Подобни промени неизбежно водят до обратен процес – преселение от юг на север.

Съвсем логично е този процес да започне от Екватора, а последиците от него да се отразят в земите, намиращи се на север от него. По-точно – племената, застрашени от сушата, да се отправят към тези земи, които са богати на водни ресурси и плодородна почва. Естествените природни дадености ги превръщат в арена, на която се развиват събития с голямо историческо значение. И това най-вероятно е основната причина, за да възникнат речните цивилизации.

От древните анали, на които се спрях в началото, се вижда, че преди да възникне високоразвита цивилизация по Двуречието и река Нил, по тези земи, както и в земите на Балканския полуостров, е съществувала архаична култура. Едва през III хил. пр. н. е., когато идват племената, притежаващи знания и умения в строителството, започва епохата на разцвета на материалната и духовната култура.

Всеобщо е мнението на учени и специалисти, че най-древните цивилизации са възникнали в Месопотамия и Египет. До голяма степен това становище се дължи на обстоятелството, че тези, които са я създали, са притежавали писменост, и най-вече знания и умения, приложени за построяването на пирамидите и зикуратите.

Всичко това е неоспорим факт дотолкова, доколкото възниква въпросът – откъде се появиха уникалните знания и непонятното дори за нашето време умение в строителството? Очевидно тези, които са ги притежавали, са дошли от планините. А това са тези племена, които са се спасили по време на космическата катастрофа и потопа и са успели да запазят ако не изцяло, то поне част от знанията, които са съществували преди това.

Ще се намерят и скептици, които ще поставят въпроса – но защо в планините няма пирамиди, зикурати и т. н.? Тези племена, които са живели в Тибет или на Балканския полуостров, не са и мислили да ги строят, но не защото са нямали знания и умения, а защото самата природа им ги е поднесла наготово. Всеки връх, градище, кале и т. н. е своего рода пирамида. Най-вече онези, чиято структура е от твърда скална маса, са били използвани както за гробници, така и за хранилища. На много от тях и до днес има руини, но те са от близкото минало. Дълбоко под тях стоят основите на не по-малко грандиозни храмове и светилища.

Това мое виждане до голяма степен се потвърждава с откриването на пирамидите в Латинска Америка. Известно е,

че те не са построени в близост до брега на някоя голяма река, въпреки че не липсват такива, а са построени в планините. И за основа на почти всяка една от тях е послужило възвишение, връх или нещо от този род.

Тази моя констатация прозира най-вече в самата историческа хроника на Египет. Ето защо ще си позволя да взема отношение към събитията от времето, преди да бъдат построени пирамидите.

На някои от тези събития се спрях в началото, други изложих в първа книга на трилогията. За да не повтарям вече казани неща, ще се спра накратко на историята на река Нил, преди да бъдат въведени от историците имената Горен и Долен Египет.

Ние не знаем дали река Нил е съществувала на географската карта преди космическата катастрофа. Не е изключена вероятността тя да се е появила по времето, когато се появява и Червено море. Но и да е съществувала, и да е имало население и цивилизация, несъмнено те са били унищожавани – веднъж по време на катастрофата, а две хилядолетия по-късно и по време на потопа – потъването на Атлантида.

Още по време на тези природни катаклизми редица оцелели древни народи се преселвали от Екватора на север и в Европа. Тяхното придвижване е ставало по течението на притоците и на самата река. А това са Сини Нил, чийто извор е в земите на днешна Етиопия, и реката Суд, приток на главното корито, което носи името Бели Нил и пресича от юг на север земите на Судан. Според учени и специалисти река Нил извира на открит хълм в БУРунди. На самата река и на земите, които се намират в тази част на света, през която минава Екваторът, се спирам подробно в Първа част на книгата. Сега само ще повторя няколко аргумента, които изложих там:

Един от аргументите беше морфемата БУР, която пунктира пътя, изминат по време на преселението. Ето как се очертава той:

– БУРунди, държава на континента Африка
– БУРа, град на Коринтския залив в Ахея
- БУРа, град в Мала Азия
– БУРгас, град на брега на Черно море в България
– БУРиДАВА, град в Румъния
– БУРа, град в Швеция

БУРиДАВА напомня за търсения от нашите историци ДАУсДАВА, на чийто произход вече се спрях. И отново ще го повторя с малко допълнение – ДАВА е име на река, която извира от днешна Етиопия. Тя прекосява областта КОРА (обърнете внимание – Омир нарича дъщерята на богиня Деметра с името КОРА, а древните гърци я наричат Персефона) и се влива в река Джуба в Сомалия.

Освен това в Етиопия ще срещнем и град с име ДиреДАВА. Ако направим едно сравнение, ще се получи следното:

– река ДАВА в Етиопия
– ДаусДАВА, търсен от българските историци град
– ДиреДАВА, град в Етиопия
– СайДАВА, също търсен град от българските историци. Това име е открито като надпис на един от фиалите от Рогозенското съкровище.

Надписът е „Котис от СайДАВА". Това също е аргумент, но за размисъл – щом името Котис принадлежи на траките, а Дава – на етиопците, то всичко това ни показва пределно ясно, че казаното в древните анали, предания, митове и легенди не би следвало да се игнорира. Съществуват немалко доказателства, но е необходимо най-вече желание някой да седне да ги проучи. Да вземем например името на етиопския град Асмара – та то е почти идентично с името на древния тракийски град Исмара, върху който днес се намира селището Марония.

Направих това отклонение, за да покажа пътя на преселението от Африка в Европа на клон от праотците на жълтата раса, които са се наричали гари, а по-късно аргийци, и които

известен период от време са населявали остров Арго на река Нил. Притоците на реката показват пътя, по който са минали – етиопци почтени, хиперборейци, кушити, а вероятно и други племена, които са неизвестни.

И всички тези племена са преминали през земите, известни от историческата хроника като Горен и Долен Египет, за да се отправят – едни по море, други по суша – към Балканския полуостров, където трайно отсядат.

По време на потопа – потъването на Атлантида – земите на Горен и Долен Египет отново са обезлюдени поради повдигане нивото на водата. След няколко столетия, а може би и повече, те отново се превръщат в обитаеми. Тяхното заселване става предимно от племената, които в продължение на няколко хилядолетия се преселват от Сахара към река Нил, нейните притоци и земите на изток от тях.

Всъщност това е твърде дълъг процес, който е предизвикан от постепенното превръщане на цветущите земи на Сахара от джунгла в пустиня. Под нейните пясъци лежи историята на тези племена, които са принадлежали на бялата раса. За тяхното неколкохилядолетно присъствие днес можем да съдим от скалните фигури, някои от които съществуват отпреди космическата катастрофа, а други са от времето след нея.

Сахара е осеяна със следи от присъствието на тези племена. По скалите виждаме фигури на слонове, тревопасни животни, които са поглъщали огромно количество храна, а днес по тези места няма дори стръкче трева. Изобразени са пасажи от риби, фигури на големи животни – хипопотами, крокодили, биволи и т. н., които обикновено живеят в местности, богати на вода.

Разкритите от археолозите инструменти, направени от кремък, керамични изделия, воденични камъни, които са служели за стриване на зърно и пр., говорят за тяхната материална култура. Тя се допълва и от наличието на грандиозни надгробни паметници, могили, редици от менхири и кръгове от камъ-

ни, които ни подсказват, че духовната култура на тези племена има отношение към космическите закони и Вселената.

Земите на Сахара са осеяни със скални фигури и живопис. Те са съсредоточени предимно в планинските области. Ще ги открием в Атласките планини, които се намират на територията на Мароко и Алжир. Има ги и в планинския масив Хогар – разположен предимно в земите на Алжир и отчасти на територията на Мали и Нигер. Не са малко и тези, които съществуват на планинския масив Тибести в Чад и този, който е разположен пак в Чад, но и в Судан, където се намира и най-високият връх на име Джабал Мара.

Следи от древни цивилизации в Сахара

Подобни останки от древността ще открием в алжирския Тасилин, в нигерийския Аир, в просторните хълмисти области на Либия – Фезан и Акакус, в Енеди, а също и в Горен Египет. В Мароко, по-точно на 80 километра от столицата Рабат се намира град на име Хемисет. Както името на този град, така и някои други имена са многозначителни. Несъмнено те са се появили вследствие на исторически събития, които засягат не само Сахара, а и целия континент Африка. А от него те се разпростират и на континента Европа.

Единственият начин да узнаем поне отчасти не-

що за тях е да обърнем поглед към източниците, които наричаме легенди и митове. А също и към сведенията, заложени в древните анали и историческата хроника. С тяхна помощ ние сме в състояние да добием поне отчасти някаква представа кои племена стоят в основата на възникването на високоразвита цивилизация в Горен и Долен Египет.

Името на АТЛАСките планини е свързано с името на великана АТЛАС – син на титана Япет. Неговият баща според митологията е брат на титаните Прометей, Атлант, Епиматей и Менойтий.

В региона на АТЛАСките планини се намира и град ХЕМИсет, чието име е почти идентично с древния град ХЕМИС в Египет. Ето какво ни разказва Херодот в „История“, Книга втора, 91:

„Но има един голям град, ХЕМИС, в областта на ТИВА, до Неаполис: в този град се намира едно четириъгълно светилище на ПЕРСЕЙ, сина на Даная: около него растат финикови палми, пропилеите са от много големи камъни, над тях са поставени две големи каменни статуи: вътре в това оградено място има храм, а в него – статуя на ПЕРСЕЙ. Хемитите разправят, че Персей се появявал често в техния край... когато се е случвало да се появи, цял Египет процъфтявал... Като ги запитах защо ПЕРСЕЙ има навика само на тях да се явява и защо само те, отделно от останалите египтяни, устройват гимнастически игри, те отвърнаха, че Персей произхождал от техния град: защото Данай и Линкей, които отплували за ЕЛАДА, са били жители на ХЕМИС; от тях броят и от поколение на поколение стигат до ПЕРСЕЙ. Персей – разказват, като пристигнал в Египет – заради това, което и елините твърдят, да донесе от Либия главата на Горгоната, – отишъл и при тях и се запознал с всичките си роднини: отивайки в Египет, Персей знаел точно от майка си името на град Хемис: гимнастическите състезания се уреждали в негова чест по негова повеля."

Името на Персей е свързано с легендата за етиопския цар Цефей и царица Касиопея, чиято дъщеря Андромеда става негова съпруга. От Херодот узнаваме, че той принадлежи на племената, носещи името хемити, което произлиза от град ХЕМИС. Очевидно той е прапраотец на ДАНАЙ, който повежда част от хемитите и се преселва на Балканския полуостров, но това става много по-късно. Изложените от Херодот сведения хвърлят светлина и върху историята на олимпийските игри – кое племе ги е пренесло от Египет на полуострова.

Оказва се, че имената ХЕМИСет и ХЕМИС не са случайни, нито плод на богато въображение, а на реално съществували исторически събития. И те прозират в легендата за ПЕРСЕЙ. В нея се разказва приблизително следното:

Великанът АТЛАС притежавал хиляди стада тънкорунни овце и витороги крави и бикове, които пасели по Атласовите полета. Разкошни овощни градини се простирали в неговите

владения, а всред градините имало едно дърво със златисти клони и листа: и ябълките, които давало това дърво, също били златни. Атлас пазел като зеницата на окото си това дърво: то било най-голямото му съкровище.

Богиня Темида му предсказала, че един ден ще дойде при него син на Зевс и ще му открадне златните ябълки. Атлас се страхувал от това и не допускал чужденци в своите владения.

ПЕРСЕЙ се появява при АТЛАС, след като убил медузата, но не къде да е, а в ЛИБИЯ. От кръвта на отровната медуза, която капела върху пясъка, се родили отровни змии, които превърнали страната в пустиня.

Персей поискал от Атлас да го приеме като гост, за да си почине от тежката борба с медузата. Атлас отказал и го изгонил с обидни думи. Персей се разгневил на неговото негостоприемство, но най-вече за това, че го нарекъл лъжец. Тогава измъкнал от торбата главата на Медуза и като отвърнал поглед от нея, я показал на АТЛАС. Великанът веднага се превърнал в планина.

В диалога „Критий“ Платон разказва следното за титана АТЛАНТ: някога боговете разделили помежду си цялата земя. Посейдон получил Атлантида и там заселил свои потомци, родени от смъртна жена. Неговият най-голям син носел името АТЛАНТ, от което идва и името на остров Атлантида.

От диалога „Тимей“, на който вече се спрях, узнахме, че атлантите владеели земи както в Африка, така и в Европа. Тяхната експанзия е продължила няколко хилядолетия и е била насочена и към двата континента, но не е имала пълен успех.

По този повод Платон казва: „На тукашния материк владеели Либия до Египет и Европа до Тиринея.“ После продължава: „Тази обединена държава ВЪЗНАМЕРЯВАЛА да зароби с един удар и ВАШАТА СТРАНА, и НАШАТА, и цялото пространство земя от страна на УСТИЕТО.“

Съвсем очевидно е, че атлантите са направили опит от територията на Либия да завладеят и земите по река Нил. Но те не са успели поради „доблестта и твърдостта“, „мъжеството и хитростта на военните похвати“, които притежавали племената от град Атина.

От митовете и легендите пределно ясно се вижда, че събитията, за които се разказва, се отнасят за една много ранна епоха. И тези събития се развиват предимно на континента Африка. Сведенията ни показаха, че на територията, където са разположени АТЛАСките планини, има град ХЕМИСет, но град ХЕМИС съществува и в областта ТИВА в Египет.

Освен това в земите на алжирския ТАСалин археолозите са открили немалко скални фигури и живопис. И отново археолозите са тези, които в близост до селцето ТАС в Среден Египет намират следи от много древно селище в долината на Нил. Единственото логично обяснение е, че племената, които са населявали Мароко, Алжир, Тунис и Либия, вследствие на експанзията на атлантите са били принудени да се заселят в земите на река Нил, преди да получат името си Горен и Долен Египет.

По това време в долината на река Нил е имало град, който е носел името Атина. Той е бил построен в земите на Гиза, там, където днес се извисяват пирамидите на Хеопс, Хефрен и Микерин. Атиняните принадлежали на бялата и черната раса, но по-многобройни били белите. Градът носел името на богиня Атина, но така са я наричали белите, а черните са я наричали Неитх.

Това са атиняните, които спасяват долината на река Нил от нашествието на атлантите. Те напускат тези земи през третото хилядолетие пр. н. е. През същото хилядолетие те се преселват на Балканския полуостров и построяват нов град, който също носи името на богиня Атина. Тези атиняни нямат нищо общо с древните гърци, тъй като принадлежат към

различни древни народи. Единственото, което ги свързва, е обстоятелството, че много по-късно, когато елините също пристигат на полуострова и завладяват земите, известни с името Древна Елада, те запазват името Атина на града, който е бил основан много преди тях.

Когато Солон пристига в Египет, той съобщава на египетските жреци, че идва от град Атина. Съвсем логично е старият египетски жрец, който му е разказал легендата за Атлантида, да го приеме като един от наследниците на най-древните атиняни. И затова дословно му е казал:

„Вие не знаете, че в страната ви е съществувало най-прекрасното и най-съвършеното в човешкия род племе, от което сте произлезли и ти, и вие... Та нали някога, Солоне, преди великата катастрофа на потопа, днешните атиняни имали град, най-силен във военните дела, но особено силен с добро във всички отношения законодателство... Записките говорят каква сила е обуздал някога вашият град, неведнъж дръзко насочвана срещу цяла Европа и Азия откъм Атлантическо море.“

Съществуването на град с име Атина в долината на река Нил и на Балканския полуостров съвсем не би следвало да ни изненадва или учудва. Напротив, то ни кара не само да се замислим, но и да проучим кое е племето, което напуска град Тива в Египет, за да изгради Тива в Беотия и Тива в Мала Азия. Кое е племето или племената, които са дали името на Сакар планина и името Сакар на местността на западния бряг на река Нил, на която е построена пирамидата на фараона Джосер и започнатата, но недовършена пирамида на неговия син Сехемхет.

Можем ли да твърдим, че това се дължи на някакво съвпадение или случайност? Можем ли да кажем същото и за името на алжирски ТАСалин, селцето ТАС и остров ТАСос в Егейско море?

На много от въпросите ще намерим отговор в творчеството на Херодот. Различието, което съществува между ис-

тинските атиняни и елините, т. е. древните гърци, прозира в „История", Втора книга, 49, където авторът разказва:

„Тъкмо Мелампус е човекът, който разтълкувал на елините личността на Дионис, жертвоприношението в негова чест, както и шествието с фалоса... Всъщност шествието с фалосите в чест на Дионис го въвел Мелампус и от него атиняните се научили да правят това, дето правят... Та аз твърдя, че Мелампус, бидейки учен мъж, запознат с пророческото изкуство, научил в Египет най-различни неща, които можел да разкаже на елините."

На кое племе принадлежи Мелампус? Отговорът е – на всяко друго, но не и на древните гърци. Това го казва самото му име Мелампус, което идва от гръцки – меламп, което означава чернокрак, т. е. принадлежи на черната раса.

Не са малко сведенията, които ни е предоставил Херодот в своята „История", но те засягат исторически събития, които са се развили в много по-късна епоха. За да бъде изяснена връзката между племената от Балканския полуостров и тези, които са населявали долината на река Нил, се налага да проследим и тяхната история.

По тези земи многобройни са били и племената, дошли предимно от днешните територии на Судан и Етиопия. Това се е случило по времето, когато климатът става изключително топъл и предизвиква голяма суша. Племената, които населявали земите около Екватора и на юг от него, били застрашени от глад – както хората, така и домашните животни. Рязко намалели и стадата от диви животни, тъй като емигрирали на север.

Настъпилото природно бедствие принудило тези племена да търсят нови земи, което сложило началото на тяхната експанзия към земите на Етиопия и Судан. Тяхното преселение е станало значително по-бавно в сравнение с извършеното от конните народи от Азия към Европа. Всъщност прииждащите от юг племена постепенно са изтласквали на север тези, които

са населявали споменатите по-горе територии. Те от своя страна не са имали друг избор, освен да се отправят към долината на река Нил.

Посоката е била определена от обстоятелството, че Сахара вече е била превърната в пустиня. Същата участ е претърпял и Арабският полуостров, т. е. земите на изток от Червено море. По това време долината на река Нил се превръща в единствения оазис на спасението и то се дължи на нейните природни дадености. Тя разполага с богати водни ресурси и плодородна почва. Има излаз както към Средиземно, така и към Червено море, и през нейната територия минава единственият сухоземен път, който свързва Африка и Азия.

Именно тези нейни предимства я превръщат в център, през който са минали в продължение на много хилядолетия племена и народи. Едни от тях са отсядали трайно, други за кратко време, трети са преминавали транзитно. И всеки е вземал по нещо от своите предшественици и сам е оставял по нещо от себе си. Единствено с това може да се обясни защо именно тук се заражда, развива и процъфтява една от най-древните цивилизации на човешкия род.

В голяма степен това мое виждане се подкрепя от направените археологически разкопки. Така например в село Бардари в Горен Египет археолозите откриват по-висока култура от тази, която е намерена близо до селцето Тас. Те констатират, че тя е от по-късен период и се явява пряк наследник на тасийската.

Антропологическите изследвания на костните останки на тасийци и бадарийци показват, че те са се различавали помежду си. Тасийците са били ниски, набити хора, с широки лица и дълги глави. А бадарийците – по-високи, със стройно и не много силно телосложение. Измерването на черепите им показва сходство с черепите на дравидите и ведите.

Пристигналите след тях други племена наследяват бадарийската култура. Изследването на черепите им показва, че

при тях вече липсват слабите черти на негроидност, забелязани при бадарийците. Те са имали малък продълговат череп, тънки черти на лицето и прави коси. Били са високи около 157–158 сантиметра, стройни и с не много набито телосложение. Учените установяват, че този физически тип напълно съответства на хората от днешното племе беджа, които живеят в Източен Судан.

В долината на река Нил са открити и черепи, които са сходни с черепите на жителите от Средиземноморието и Предна Азия. Разнообразието на различни видове черепи е дало основание да се стигне до извода, че в създаването на древноегипетската цивилизация вземат участие различни народности и раси.

Сведенията, които изложих от началото досега, показват, че в сега съществуващата история за долината на река Нил има твърде много бели полета. И това се дължи най-вече на факта, че при нейното създаване са игнорирани не само древните анали, но и редица съвременни открития. Очевидно и тук се налага да се проследят историческите събития и да се поставят в техните хронологически рамки.

В официалната историческа хроника е посочен периодът от XX до IV хил. пр. н. е., което прави шестнадесет хилядолетия, време, през което са живели палеолитни ловци. Тяхното присъствие е оставило немалко следи – древни огнища, кости от дивеч и риба, оръдия на труда. Обитателите на долината изработвали своите оръжия от кремъчни пластинки с дървени дръжки.

Тези ловци принадлежали към старокаменната епоха и животните, които са убивали за храна, били диви бикове, елени, газели, хипопотами, птици и пр. Населението в долината бързо се увеличило, което довело до намаляването на хранителните ресурси, т. е. намален бил броят на дивите животни. И това е принудило племената да обърнат поглед към плодородната почва, да опитомят част от дивите животни и

така да създадат условия за постепенен преход към земеделието и скотовъдството.

В общи линии така са представени нашите предци, които в продължение на шестнадесет хилядолетия са населявали долината на река Нил. В едно съчинение с гръмкото название „История на Египет“ неговите автори и дума не обелват за това, което разказват египетските жреци в древните анали – природни катастрофи, потоп, унищожаване на част от човешкия род и създадената от него цивилизация.

Игнорирайки тези древни анали, те игнорират и съвременните научни сведения, които в голяма степен потвърждават, че разказаното както от жреците, така и в предания и легенди, се отнася за природните катаклизми, които наистина са сполетели нашата планета. Това показва, че тя е далеч от обективната историческа истина, и не само че не помага, а и пречи за нейното разкриване. Защо?

Според „Историята на Египет“ излиза, че както долината, така и река Нил съществуват в този си вид, откакто свят светува. Нейните земи никога не са заливани с морска вода както по времето на космическата катастрофа, така и по времето на потопа – потъването на Атлантида. И на нейната територия животът както на хора, така и на животни никога не е прекъсвал. Климатът е бил какъвто е днес, а водите на Средиземно море през тези шестнадесет хилядолетия са се запазили на едно и също ниво.

И в тази долина според „Историята на Египет“ се появяват някакви диваци. Как са се появили – дали тук са родени или от друго място са дошли – не се казва, но се твърди, че това е станало точно през XX хил. пр. н. е. И тези диваци по пътя на еволюцията се умножават, изтребват фауната и за да оцелеят, са принудени да опитомяват една част от дивите животни.

Долината на река Нил като част от континента Африка е претърпяла всички природни катаклизми, предизвикани от

космическата катастрофа и потопа. При това положение нейната история би следвало да се разглежда в хронологическите рамки на събитията, които са се развили след катастрофата, чиято предполагаема дата е 11 542 г. пр. н. е.

Логично е да се приеме, че като долина тя е била залята с морска вода, което е основание да направим извода – ако е имало население и някаква човешка цивилизация, то тя е била унищожена. И ако някаква част от това население се е спасило, то е, защото е успяло да се пресели в най-близките планини.

Съвсем естествено е след катастрофата в долината да се появят оцелели диви животни, а след тях и човешките същества, които са ги използвали за прехрана. Съвсем нормално е тези хора, след като са загубили всичко, да започнат своя живот с първобитни оръдия на труда.

След няколко десетилетия през тези земи минават гарите, но под името аргийци, т. е. клон от праотците на жълтата раса. По-късно – митични хиперборейци, етиопци почтени, кушити и немалко други неизвестни племена.

Ако за тези събития трябва да поставяме някакви хронологически рамки, то те би следвало да бъдат между 11 542 – 9570 г. пр. н. е. – потъването на Атлантида. Този период от време, който представлява около две хилядолетия, би следвало да се приеме като епоха на заселването на долината.

Вторият етап (9 570 – 6 000 г. пр. н. е.) би следвало да се нарича епоха на преселението, тъй като през това време както Сахара, така и част от земите на Арабския полуостров се превръщат в пустини. Това е времето след потопа, когато се слага и началото на експанзията на черната раса. През този период настъпват коренни промени на континента Африка. В дадени региони, какъвто представлява Сахара, постепенно изчезват водните ресурси, което е причина да бъде унищожена флората. В други, какъвто е регионът на джунглата в Африка, се появява в обилно количество водна маса, която е причина тези територии от пустини да се превърнат в градини. В

това време както дивите животни, така и птиците мигрират в новите региони.

В тази ранна епоха населението е все още малобройно. Племената водят предимно номадски живот. Тяхното препитание зависи предимно от дивата флора и фауна. Нейното изчезване от един регион и появяването ѝ в друг е предопределяло посоката на преселението на племената. Но това се отнася за онези, които са останали на континента.

С течение на времето числеността на населението многократно се увеличава. Между еднородните племена става обединяване, което води до образуването на по-големи общности. То е продиктувано и от необходимостта чрез сила да се завладяват нови земи, и когато се налага – да се бранят завладените земи.

Към края на V и началото на IV хил. пр. н. е. климатът на континента става изключително горещ. Водите в реките и другите източници рязко намаляват, флората и фауната стават оскъдни за вече многобройното население.

Това е причината племената да отседнат трайно в такива земи, които разполагат с плодородна почва и достатъчно водни ресурси. И тъй като долината на река Нил притежава тези условия, тя се превръща в притегателна сила за племената, търсещи земи за трайно отсядане.

С това може да се обясни трайното присъствие както на тасийците, така и на бадарийците в долината на Нил. Тук идват и други племена, които също създават селища, но те се различават от по-ранните по това, че вече са укрепени със стени. Едно от тях носи името амрати, което идва от град Амра.

Преселението към земите в долината на река Нил до такава степен се засилва, че в края на IV хил. пр. н. е. тя вече е гъсто населена. Възникнали са малки градове-държави, чийто брой надвишава четиридесет. Те били наричани с гръцката дума „номи" и с египетската – „сепати". В историческата хроника за тях се казва приблизително следното:

Всеки „ном" или „сепат" разполагал със самостоятелна

територия, ограничена в рамките на местната напоителна система, и представлявали единно стопанско цяло. Имал свой административен център – заграден с крепостни стени град, който бил седалище на управителя и неговото обкръжение. В този град се е намирал и храмът на местното божество. От обединението на номите или сепатите се ражда и държавата Египет.

На египтолозите е известно, че номите не са принадлежали към еднородни племена, а напротив – те се различават както по расов тип, така и по степен на развитие, на което са се намирали. За съжаление тяхното проучване е останало в сянката на пирамидите и по този начин на историческата сцена се появяват само египтяните. Но кои точно са египтяните едва ли някой е в състояние да отговори.

Не бих искал да омаловажа ролята и значението на египтяните, но не е справедливо да им бъде приписвана историята на много други племена. В този вид, в който е представена тя, не само че не помага, а обратно – явява се пречка за разкриването на обективната историческа истина.

Какво имам предвид?

Вече се спрях на легендата за Персей и Атлас. Съдбата и на двамата герои е свързана със земите на континента Африка, но митът за тях е представен като древногръцки. Името на Персей е свързано с град Хемис в областта Тива в Египет. В този град според Херодот има построено светилище в негова чест. Освен това неговото име е свързано и с етиопци почтени. Нека се върнем и към легендата за Атлантида, разказана от египетските жреци на Солон. Тя е доразвита и изложена от Платон в „Тимей“ и „Критий“. В нейното съществуване се е усъмнил Аристотел. Съвременните учени подемат този спор и възникват не малко хипотези – едни „за“, други – „против“.

Прави впечатление, че никой не обръща внимание върху един елементарен факт. И той е, че половин столетие преди Платон не кой да е, а Херодот – според Цицерон – „бащата на историята“ –, е писал за атиняните. И обърнете внимание за

кои атиняни Херодот разказва в „История", Втора книга, 28:

„За изворите на Нил никой – нито египтянин, нито либиец, нито елин, с които разговарях, никой не ме увери, че знае нещо, освен писаря при свещената каса в ХРАМА на АТИНА в Египет, в град САЙС."

Всъщност в „История" авторът ни разказва само ехото от едно далечно минало. Но в него прозират кои са първите, построили храмовете на божествата. От самите храмове имаме възможност да проследим в някаква степен кои племена са преминали през долината на река Нил. И при по-внимателно проучване да установим в каква посока са се преселили.

Храмът или светилището на дадено божество ни показва къде се е намирал даден „ном" или „сепат". За тях Херодот ни съобщава твърде важни сведения във Втора книга, 59 и 62:

„Египтяните не уреждат всеобщ празник само един път годишно – всеобщите им празници са начесто. Най-вече и с усърдие отиват на празник в град Бубастис в чест на Артемида. На второ място е празникът в град Бусирис в чест на Изида: в този град в действителност има един огромен величествен храм на Изида: този град е построен в средата на Делтата в Египет: а Изида на езика на елините е Деметра. Трети всеобщ празник честват в град САЙС в чест на АТИНА. Четвъртият празник става в Хелиополис в чест на Хелиос. Петият – в град Бутo – в чест на Лето (майка на Артемида и Аполон – бел. авт.). Шестият – в град Папремис в чест на Арес...

Съберат ли се в град САЙС, всички запалват лампи навън в нощта на жертвоприношението в кръг около къщите. Лампите им са плоски съдове, напълнени със сол и дървено масло: фитилът им е на повърхността и гори цяла нощ. Името на празника е Люхнокайе (празникът на запалените лампи). Египтяните, които не идват на този всеобщ празник, спазват нощта на жертвоприношението и палят и те лампи, всички. Тъй не само в САЙС се палят лампи, но и в цял Египет. Заради какво на тази нощ са се паднали толкова светлина и почести – за това се

разказва в един свещен разказ."

За съжаление свещеният разказ, за който споменава Херодот, не е стигнал до наше време. Но струва ми се, че е излишно да се съмняваме, че и в долината на река Нил е имало както град Атина, така и племе, което се е наричало атиняни.

На историците е известно, че град Сайс е крупен център на култа към богиня Нейт (Нейтх). Тя е била изобразявана като жена с лък и стрели в ръце. Старите египетски текстове разказват за богинята, като я наричат „баща на бащите и майка на майките". От най-старо време образът на Нейт (Нейтх) е свързан с водата – „дъщеря на Нил".

Не са малко археолозите, които считат, че богиня Нейт (Нейтх) произхожда от Либия. В един от египетските текстове, който наистина не е много древен, направо се говори за либийския ѝ произход. Освен това е установено, че либийците са се татуирали със знака на Нейт (Нейтх).

От историческата хроника е известно, че либийските племена населявали Северозападна Африка до бреговете на Атлантическия океан. От земите на Либия Персей отива да гостува на Атлас – т. е. в земите на Атласките планини.

В главата, посветена на народите на Либия, Херодот само споменава за атлантите. По думите му атлантският народ обитавал Атласките планини.

От Платон ни е известно, че атлантите са завладели Либия и от нейна територия са направили опит да завладеят и долината на река Нил. Ако продължим с това, което е казал старият египетски жрец на Солон – „накрая, след като победили настъпващите врагове, празнували победата си над тях, попречили им да поробят още непоробените и отвоювали нашата свобода и изобщо на всички живеещи от тази страна на Херкулесовите предели".

В една древна легенда се казва, че атиняните първоначално носели много по-сложно име, което твърде добре е отговаряло на ЕВРЕИТЕ. Но после с примесването им с други

племена се превръщат в атиняни.

Със своите праотци те населявали земите на Гиза много преди да бъдат построени пирамидите и сфинксът. Те принадлежали към бялата раса. След като се отделят като клон от тях, те се обособяват самостоятелно и построяват град Сайс. Тогава настъпва времето на експанзията на атлантите, които атиняните не само отблъскват, но и освобождават от робство либийските племена.

Смесвайки се с част от либийските племена, които били значително по-малко от тях, те започват да се наричат атиняни по името на богинята. Белите са я наричали Атина, а черните – Нейт (Нейтх). В чест на победата им над атлантите те започват да честват тяхната обща богиня, за което ни разказва Херодот.

Херодот ни разказва и за Мелампус, чието име идва от меламп, което означава „чернокрак“. Той е този „умен мъж“, който разтълкувал на елините личността на Дионис. И този мъж, чиято племенна принадлежност авторът не уточнява, е бил съвременник на царя на Аргос Пройтос, който е с либийско потекло. Освен че има либийско потекло, Пройтос, оказва се, е дядо на Кадъм – основателя на Тива в Беотия.

Самото име Либия и либийски племена ни отвеждат към легендата за данаидите. В нея се разказва, че синът на Зевс на име Епаф и неговата съпруга Йо имали син на име Бел. Той от своя страна имал двама синове – Египт и Данай. Египт владеел цялата страна, която благодатният Нил напоявал, а Данай пък управлявал Либия.

Праотците на Египт и Данай са племената, които са известни с името ИДЕЙСКИТЕ ДАКТИЛИ. Колко древни са тези племена ни подсказва Диодор Сицилийски. Според него Херкулес, героят на героите, произхожда от племето на ИДЕЙСКИТЕ ДАКТИЛИ от Крит. С разкриването на тяхната история ние ще добием по-голяма представа за събитията в долината на река Нил. Предвид на това, че темата е много

обширна и тя не е предмет на тази книга, ще се спра само на онези племена, които имат пряка връзка с историята на Балканския полуостров.

Идейските дактили принадлежат към бялата раса. Те са населявали земите на днешна Етиопия. Вследствие на затоплянето на климата, за което вече казах, те са се придвижили на север. Така се появяват в долината на река Нил, където отсядат трайно.

Всъщност те са едно от племената, които по-късно се разпадат, смесват с други, за да възникнат по-късно като самостоятелни „номи" или „сепати", т. е. градове-държави. Самите дактили се делели на няколко рода. Един от тях е носил името ЮДЕИ, а другият ЕВРЕИ. Имало е и трети клон, но не ми е известно как се е наричал. Но нека читателят да има предвид, че в онази ранна епоха тези племена все още нямат нищо общо с днешните израелтяни, които са издънка от тях.

След смъртта на Бел двамата братя разделят племената на две. Евреите и част от юдеите стават подвластни на Египт, след което те започват да се наричат египтяни.

Другата част от юдеите застават на страната на Данай. От Херодот вече знаем, че градът на Данай е бил град Хемис в областта Тива до Неаполис, в който се намира и светилището на Персей. Според Херодот тази част от юдеите, които той нарича хемити, са тръгнали от Хемис за Древна Елада. А в легендата се казва, че юдеите тръгват от Либия и от името на Данай получават името данаиди.

Единственото обяснение е, че след като претърпяват поражение от Египт, хемитите или данаидите, които са клон от юдеите, са били принудени да напуснат град Хемис. Те и техните привърженици са се оттеглили с кораби към устието на река Нил.

Земите, намиращи се на запад от устието на река Нил, са известни с името Либия, но те не са били населени само с либийци, които принадлежат на черната раса, но и с племена

от бялата раса. За тях споменах още в началото. Това са били праотците на албанците и турците, които са дошли от Сахара по време на превръщането ѝ в пустиня.

Твърдението ми, че някога Сахара е била населена с представители от бялата раса, не би трябвало да се подлага на съмнение. Макар че са изминали много хилядолетия, и днес ще срещнем издънки от тези племена. Това е например номадското племе туареги, което явно произхожда от бялата раса.

Така че земите на Либия са били населени както с племена от черната, така и от бялата раса. Очевидно Египт, за да се превърне в пълен господар на долината на река Нил, е принудил както Данай и неговите привърженици, така и клона от праотците на албанци и турци, които са населявали земите в близост до устието на река Нил, да напуснат тези земи.

Поставени пред угрозата да бъдат унищожени или поробени, тези три племена – юдеи, албанци и турци – сключват съюз и се отправят на поход към Западна Мала Азия. Според легендата този поход те са извършили по море и са били преследвани от Египт. Освен с тях те са водили и битки на пристаните, на които са слизали, за да се снабдяват с необходимите им провизии и вода.

При тези битки загива вождът на турците, а по-късно и на албанците. Единствен жив остава Данай, който е провъзгласен за вожд на трите племена. Първата им спирка е остров Родос. Оттук започва и тяхната експанзия срещу останалите острови, които впоследствие завладяват и стават техни господари.

Тези събития се развиват в самия край на IV и началото на III хил. пр. н. е. По това време островите в Егейско море са били много повече, а тези, които днес виждаме на географската карта, са били много по-големи.

До към края на IV хил. пр. н. е. данаидите стават господари на остров Книдос и Икария, а оттук и на Кикладските острови. За втората им спирка в легендата се разказва следното:

След дълго пътуване корабите им стигнали до благодат-

ните брегове на Арголида, т. е. в Североизточен Пелопонес. Данай и данаидите се надявали да намират тук защита и да се спасят от Египтовите синове. С маслинени клонки в ръце данаидите излезли на брега. Никой не се мяркал там. Накрая в далечината се задал облак прах. Той бързо се приближавал. Все по-ясно се откроявали бляскащите щитове, шлемове и копия. Чувало се и тракането на колелата на бойните колесници. Приближавала войската на арголидския цар Пеласг, син на Палехтон.

Предупреден за пристигането на кораба, Пеласг се явил на морския бряг със своята войска. Но не враг срещнал той там, а стареца Данай и петдесетте му хубави дъщери. Те го посрещнали с клончета в ръка, молейки го за защита. Протягайки към него ръце, с очи, изпълнени със сълзи, хубавите Данаеви дъщери го молели да им помогне, като ги защити от гордите синове на Египт. В името на Зевс, могъщия закрилник на молещите се, данаидите заклеват Пеласг да не ги предава, защото те не са чужденци в Арголида – родината на тяхната прародителка Йо.

Историята на данаидите е залегнала в Есхиловата трагедия „Молещите за защита". Като всяка легенда тя е отражение на реални факти, пресъздадени художествено, но пречупени през въображението и душевността на своите създатели.

Трите племена, предвождани от Данай, наистина идват от полуострова Пелопонес, но не с клончета в ръка, а с оръжие. И те завладяват не само Арголида, но и южните земи на полуострова. От тези земи те прогонват клона от праотците на жълтата раса – аргийците.

И Есхил е създал своята трагедия като Аполоний Родоски. Той е използвал имената на герои, живели в различни епохи. Така например цар Пеласг, син на Палехтон, принадлежи на библейските племена, които идват няколко столетия по-късно. Но на тях ще се спра по-късно.

Новозавладените земи били твърде лоши – неплодородни. Това накарало данаидите да се преместят оттам. Престоят им бил твърде кратък. Оттук те се преселват на остров Крит и това става в самия край на IV хил. пр. н. е.

Всъщност юдеите и праотците на албанци и турци са преки участници в зараждането на известната от историческата хроника критска цивилизация. Трите племена били твърде войнствени. Войната за тях била нещо като препитание. Те не можели да живеят спокойно. Постоянно извършвали набези върху чужди територии с цел грабежи.

Като всички войнствени племена техният стремеж е бил да завладеят огромни площи както на Балканския полуостров, така и в Западна Мала Азия, но това не им се отдало поради вътрешни раздори между племената. По тази причина те постигнали съвсем малко.

Когато предвожданите от Данай племена още населявали земите на полуостров Пелопонес, от долината на река Нил тръгва на поход по море клон от древните гърци. Историята им е твърде невероятна и загадъчна. В едно много древно предание се казва, че техните предци са населявали Южна Америка. По това време са се наричали латинци. След космическата катастрофа гърците се придвижват по море към континента Африка. И това е съвсем възможно, тъй като в Атлантическия океан е имало много острови, а и самата Атлантида все още не е била потънала.

По кое време гърците са пристигнали в Африка, в кой регион на този континент са отседнали и кога са се разделили на няколко клона, това засега не е известно. Само се знае, че един клон от тях се е появил в долината на река Нил и е отседнал там трайно. По време на борбите за обединяването на Горен и Долен Египет гърците са били принудени да се преселят.

Това те правят няколко десетилетия след Данай. Преселението им става по море. Първоначално те се заселват на островите в Йонийско море, намиращи се между Италия и

Балканския полуостров. От тези острови започва експанзията им към полуострова. Първоначално завладяват южната част от днешната територия на Албания, а по-късно завладяват и част от земите на днешна Македония.

Но тяхното присъствие в завоюваните земи не е било трайно. Вследствие на постоянния натиск от север на славяни и илири те са принудени да се преселят в Пелопонес, където трайно отсядат.

Появяването на древните гърци на Балканския полуостров е станало около 3000 г. пр. н. е. Тяхната съдба е пряко свързана със събитията, които се развиват на полуострова през следващите хилядолетия. Но преди да се спра на тях, е наложително да проследим историческите събития, които са се развили в долината на река Нил.

От изложеното се вижда, че борбата за господство над долината е започнала в края на IV хил. пр. н. е. В официалната историческа хроника се казва, че самите „номи“ са се разделили на два лагера. Центърът на единия се намира на север, а на другия – на юг.

Според египтолозите ЮГЪТ, който те наричат Горен Египет, с главен град Йераконпол, обединявал 22 нома (градове-държави), а СЕВЕРЪТ, който те наричат Долен Египет, с главен град Буто, обединявал 20 нома. Самият град Буто бил разположен в западната част на делтата на река Нил.

В историческата хроника се казва, че обединяването на двете области е станало около 3000 г. пр. н. е. и е било осъществено от владетеля Менес, известен още с имената Мина и Аха. Първоначално негов ном бил с главен град Тин, който се намирал в Горен Египет. Негови предшественици са били Скорпион и Намер, за които не е известно над кои номи са властвали.

Оказва се, че обединяването не е било едностранен акт, а процес, започнал още от заселването на долината на река Нил от племената, дошли от различни посоки. И тук, както на

Карта на Древна Гърция

Балканския полуостров, възникването, развитието и процъфтяването на цивилизацията е дело не на едно, а на много племена, които са отсядали временно или трайно в земите на долината. Всяко племе, преминало през тях, е оставяло нещо от себе си и само е вземало по нещо от своите предшественици.

В такъв аспект следва да се разглежда историята на долината на река Нил. Не трябва да се забравя, че медни изделия са открити още в останките от бадарийската култура, а при амратския период броят им се увеличава. Химическите анализи на тези медни изделия показват, че те са били изготвени не от самородна мед, а от медната руда малахит, находищата на която се намирали извън територията на Египет. На учените е известно, че подобни находища в този регион има в Синая и в Източната пустиня.

На историците също е известно, че в земите на Етиопия е открито голямо разнообразие от разни видове пшеница, някои от които не се срещат никъде другаде, освен в определени географски местности. Но забележете – в земите на Етиопия никъде не била открита диворастяща пшеница, което показва, че тя е донесена от някое племе, дошло от друг регион.

В долината на река Нил са произвеждали предимно ечемик. По-късно се появява и пшеницата, която постепенно измества ечемика.

Тези сведения в някаква степен подсказват кои племена откъде са дошли в долината на река Нил, от една страна, а от друга – че възникването на високоразвита цивилизация е плод на напластяването на една култура върху друга. И всяка една от тях е допринесла за възстановяването на загубените по време на космическата катастрофа уникални знания и умения в строителството и всякакъв друг вид човешка дейност.

Ето защо не би следвало да пренебрегваме ролята и значението на племената, които са отсядали трайно или временно в земите на долината. А към тях спадат тасийци, бадарийци, амратци, идейските дактили (юдеи и евреи), либийци, праот-

ците на албанци и турци, древните гърци и много други, които все още са неизвестни.

И все пак сведенията сочат, че над всички стоят идейските дактили. Нека не забравяме, че и Персей, чиято жена е етиопката Андромеда, и героят на героите Херкулес (Херак-лес, Херакъл) произхождат от тези племена. На тях принадлежат както Данай, така и Египт, от когото идва и името на долината Египет. А по неговото име част от юдеите и евреите започват да се наричат египтяни.

Когато идейските дактили се преселват от Египет в Горен Египет, те са значително по-многобройни от онези, които са се заселили преди тях. Постепенно те се разселват и завладяват все повече земи, а с тях възникват по-големи селища. Някои от тях са изградени само от юдеи, други от евреи, но е имало и такива със смесено население от двата рода. С обособяването им като самостоятелни номи, които принадлежали не само на идейските дактили, но и на други племена, се появява и съперничеството между тях. Поводът, от една страна, са претенциите за по-големи територии, а от друга – борбата за власт, която носи и материални облаги.

Един клон от юдеите от град Хемис в областта Тива се отправя на юг, по-точно към местността Гиза, на която по-късно са построени трите пирамиди и сфинксът. На тези земи те отсядат трайно. С увеличаването на населението юдеите разширяват и своите територии и така се обособяват в ном. А в местността Гиза построяват град, който наричат Атина. От името на града те започват да се наричат атиняни.

Тези юдеи-атиняни не само отблъскват нашествието на атлантите, но и ги побеждават. По време на тези сблъсъци към тях се присъединяват няколко либийски племена, които впоследствие се смесват с юдеите. Тяхното обединяване ги превръща в една от големите сили по онова време в долината на река Нил. Населението им е било значително по-голямо от останалите, а завладените от тях територии – по-обширни. Последица от

техния съюз е възникването на град Сайс. в който построяват светилище в чест на богиня Атина (Нейт – Нейтх).

Египт е владетелят, който прави опит да наложи своята власт и над останалите номи. Тази борба Египт започва в Горен Египет и я увенчава с успех, след като успява да изгони от град Хемис Данай и неговите привърженици – юдеите. С Данай долината на река Нил напуска и клон от праотците на албанци и турци, а малко след тях – и клон от древните гърци.

Но междувременно в долината пристигат други племена, и това са праотците на мъдреца Тот, този, за когото жрецът Манетон в историята на Египет разказва, че притежавал текстове, съдържащи важни знания. Те били написани при приближаване на катастрофата на свещен език със свещени знаци. Тот е този, който ги е превел и ги записал с йероглифи.

Всъщност племето, на което принадлежи мъдрецът Тот, е това, което е носител на уникалните знания и умения в строителството. Благодарение на усилията на това племе да запази част от знанията, които е притежавал човешкият род преди космическата катастрофа, е възникнала високоразвита цивилизация на остров Крит и в долината на река Нил.

Проследяването на историята на това племе е изключително важно, тъй като хвърля обилна светлина върху по-ранните исторически събития, които са се развили между острова и долината на река Нил. Сведенията, които ще изложа, са съвсем оскъдни, но пределно ясни, след като бъдат подкрепени с данни от историческата хроника.

По време на застудяването, което започва през втората половина на IV хил. пр. н. е., няколко племена са населявали земи в Северна Европа. Точно кои земи не е известно, но в древно предание се казва, че те били получерни. Говорили на староарабски език.

По време на експанзията на бялата раса, на която вече се спрях, тези племена били принудени да се преселят на юг. По

време на техния поход те били предвождани от цар Минос. Той се придвижва от север на юг по течението на река Тиса на територията на днешна Унгария. Прекосява Дунава, след което тръгва в поход срещу течението на река Морава и продължава срещу течението на Южна Морава. Така той стига на територията на днешна Македония, където временно отсяда.

За да осъществи по-безопасно своето придвижване на юг, Минос наема три войски. С тяхна помощ той успява безпрепятствено да стигне до Пелопонес. От земите на Пелопонес племената, предвождани от цар Минос, се заселват на остров Крит. Техният поход е бил осъществен малко преди да се появят на Балканския полуостров истинските траки и славяните.

Цар Минос е първият, който довежда племената, поставили началото на критската цивилизация. В края на IV хил. пр. н. е. на острова се появява първият метал – медта. Установено е, че на остров Крит е съществувало население, живяло в робовладелския строй.

След смъртта на цар Минос племената се разделят на три клона. След близо половин столетие две от тези племена се отправят по море към Египет, а на острова остава третото от тях. От времето, когато Данай и предвожданите от него племена – юдеи, праотци на албанци и турци – пристигат на острова, вече е изминало почти цяло столетие. И те заварват само една трета от населението, което Минос довежда в Крит.

От разказаното излиза, че критските племена са населявали самостоятелно острова в продължение само на около едно столетие. И това е станало между 3150 – 3050 г. пр. н. е. След тази приблизителна дата пристигат предвожданите от Данай племена.

Какви са били взаимоотношенията между останалите критяни и новодошлите е много трудно да се каже. Но в едно можем да бъдем абсолютно сигурни: благодарение на тези от тях, които не са заминали за Египет, на острова се появяват писмеността и знанията, уменията в строителството, т. е.

критската цивилизация.

Това мое твърдение в голяма степен прозира в констатациите, направени от някои учени. Според Бейкър и Барн критяните са „тъмнобели“, нисък на ръст и несемитски народ. А Артър Евънс счита, че населението на остров Крит има африканско-либийски произход и предполага, че то е родствено на египтяните.

А това, което свързва критската с египетската цивилизация, се вижда в приложената снимка:

На тази древногръцка рисунка са изобразени критяни, които египтяните наричат „кефтиу“. Те им приличали на поданиците на фараоните.

Изображение на „кефтиу“

Не липсват и доказателства, но за да бъдат открити, са нужни желание, знания и най-вече усърдно трудолюбие. Особено важен обект за проучване представлява появата на писмеността в Крит и Египет. Да вземем за пример изобразените в приложението йероглифни знаци.

При по-внимателно вглеждане дори и най-некомпетентният читател би установил поразителна прилика между представените за критски и египетски йероглифи. На какво се дължи тя?

Обяснението е съвсем просто. В основата и на двете писмености стоят свещените знаци, с които са били написани текстове, съдържащи важни знания. Но те могат да бъдат прочетени само от онези, които са владеели свещения език на тази писменост. Част от тези свещени знаци са изобразени в диска от Фестос – град на остров Крит.

Съвсем логично е да се приеме, че Тот е принадлежал на критските племена, преселили се в Египет. И той е този, който е превел племената и е създал йероглифното писмо за общо ползване. Същото са сторили и тези, които са останали на остров Крит.

Присъствието на носителите на писмеността и на уникалните знания и умения е доказано от историческата хроника. Първо ще се спра на тези критяни, които се преселват в долината на река Нил.

Наследниците на Минос са се появили най-вероятно след смъртта на Египт, т. е. по времето на Скорпион или Нармер. Това е времето, когато се води борба за налагане на единовластие над цялата долина. Несъмнено дошлите критяни не са останали безучастни към развиващите се събития. И в това всеки може да се убеди от сега съществуващата научно доказана „История на Египет".

Критски йероглифи Египетски йероглифи

В нея се казва: около 3000 г. пр. н. е. Менес, известен още с името Мина и Аха, е родоначалник на Първата египетска династия. Той обединява двете области Горен и Долен Египет, след което построява нова столица, която носи името Мемфис.

Владетелите на Египет са носили титлата фараон. След Менес идват неговите наследници, а това са фараоните Джер, Уаджи, Ден (Удиму), Аджиб, Семерхет и Каа. Тази Първа династия на египетските фараони е властвала от 3000 до 2800 г. пр. н. е.

Какво е най-забележителното в управлението на тази династия? Първо, тя успява да обедини двете области. Второ

Дискът от Фестос

– при фараона Джер се води завоевателна политика за разширяване територията на Египет. По негово време е завладяна част от територията на Нубия – Югоизточна Африка. Трето – при фараоните Ден и Семерхет започва завладяването на богатия с мед Синайски полуостров.

Освен това по време на тази династия започват да се строят гробници в района на Абидос. Тук те построяват внушителни съоръжения с подземни камери, а стените им са облицовани с кирпич.

Втората египетска династия е включвала фараоните Ниничер, Сенд, Перибсен, Хасехмуи. Тези владетели управлявали Египет от около 2800 до 2778 г. пр. н. е. Жрецът Манетон, който е автор на „История на Египет“, нарича този период Старо царство. То е характерно с това, че се разгаря борба между двете области. В Долен Египет се разраства сепаратистко движение, което цели отделяне от Горен Египет. Край на това движение слага последният фараон Хасехмуи.

Фараоните от тази династия превръщат Египет в държава със силна централна власт. Така те дават възможност на следващите владетели да водят по-активна завоевателна политика.

Третата династия е управлявала Египет от 2778 до 2723 г. пр. н. е. Това били фараоните Джосер, неговият син Сехемхет и последният владетел с име Ху (Хуни).

Карта на Древен Египет

Характерното за тази династия, особено от времето на Джосер, са редицата походи, целта на които е била заграбване на суровини, добитък и роби. Известен е походът в Синайския полуостров заради медните находища. Джосер напада и Нубия, от която завладява една част.

Най-забележителното от времето на управлението на тази династия е построяването на стъпаловидната пирамида на Джосер в пустинната местност Сакар, която се намира на западния бряг на река Нил, в близост до столицата, построена от Менес – Мемфис. Известно е, че това е станало възможно благодарение на Имутес (Имхотеп), който бил жрец и притежавал уникални познания. Той е първият, който започнал да строи с дялани камъни в Египет.

В тази местност се намира започнатата, но незавършена пирамида на неговия син Сехемхет. За това каква е била съдбата на Сехемхет, както и на владетеля след него – Ху (Хуни), липсват сведения. НАЙ-ИЗВЕСТНА е Четвъртата династия, която е управлявала Египет от 2723 до 2563 г. пр. н. е. Това са били фараоните Снофру, Хуфу (Хеопс), Джедефра, Хафра (Хефрен), Менкаура (Микерин) и последният Шепсескаф. Тази династия е известна най-вече като „строителите на истинските пирамиди“.

Първият фараон Снофру оставя дълбока следа по времето на своето царуване. На него се дължи завладяването на Синайския полуостров, с което медните рудници окончателно влизат в територията на Египет. Освен това полуостровът има и голямо стратегическо значение, тъй като през него минават всички сухоземни пътища, водещи от долината към вътрешността на Арабския полуостров, т. е. към Предна Азия.

За опазване на новозавладените земи той построява отбранително съоръжение на Синайския полуостров, което е известно под името „Домът на Снофру“. Подобно отбранително съоръжение е построил и в североизточната част на Делтата на река Нил, наречена по-късно „Стената на фараона“.

Но най-голямо постижение на тази династия е построяването на трите пирамиди и сфинкса в местността Гиза на западния бряг на река Нил, която днес представлява квартал на Кайро. Те са строени от следващите фараони, които Херодот нарича с имената Хеопс, Хефрен и Микерин.

Най-величествена е пирамидата на сина на Снофру – Хеопс (Хуфу). Страните на основата ѝ са 230 на 230 м, а височината ѝ е 147 метра.

Втората е на Хефрен (Хафра). Нейните основи са с размери 215 на 215 метра и височина 147 метра.

Третата е на Микерин (Менкаура), която е и най-малка. Нейните основи са с размери: 108 на 108 м, а височината ѝ достига до 62 метра.

Сфинксът – митическото същество с женска глава, лъвско тяло и орлови криле – е творение на Четвъртата династия. Той представлява двадесетметрова монолитна фигура, изсечена в предполагаема скала, която е съществувала преди това на неговото място.

И трите пирамиди са заобиколени от голям брой гробници, за които се предполага, че принадлежат на царски роднини, сановници, велможи, писари и пр. Очевидно това е епохата, през която фараоните притежавали неограничена власт над своите поданици.

Няма да навлизам в подробности, тъй като целта на тази книга е общ поглед към древните племена, а не историята на Египет.

За половин хилядолетие египетската култура процъфтява. Йероглифното писмо достига най-високото си развитие. Освен строителството изключително развитие достигат каменоделството и ваятелството. И всички тези постижения се дължат на египтяните.

От сведенията, които изложих, се вижда, че египтяните са част от юдеите и евреите. Те са населявали долината на река Нил в продължение на близо две хилядолетия. Ако са

имали някакви постижения, то те са били в рамките на нормалната еволюция. Същото се отнася и за тяхната писменост.

Критяните се появяват в периода между Египт и Менес, т. е. във времето, когато се води борба за налагане на единовластие в долината. Тази борба е завършила в полза на Менес или Мина, име, което напомня за цар Минос. Ако имената са случайност, то възниква въпросът откъде египтяните са знаели за критяните и не само са знаели, но и са ги изобразили на рисунка, наричайки ги „кефтиу". А още по-загадъчното е, че ги наричат поданици на фараоните.

Самият факт, че ги наричат поданици на фараоните, показва, че и самият фараон е критянин, а не египтянин. Ако в тези сведения тяхното присъствие в долината само прозира, то в следващите династии то е очевидно.

По време на Втората династия се разраства силно сепаратистко движение. И обърнете внимание – последният фараон от тези династия Хасехмуи отново налага централизирана власт. И веднага след него на историческата сцена се появява Третата династия.

И забележете: първият фараон на тази династия е Джосер. По негово време е живял Имхотеп, този, който е построил стъпаловидната пирамида в Сакар. За него жрецът Менатон в „История на Египет" казва, че е основоположник на каменното строителство. Смята се, че Имхотеп е автор на най-старите „поучения", затова е обявен за покровител на писмеността и образованието.

Обстоятелството, че Тот е създал йероглифната писменост и е обявен за полубог, недвусмислено показва, че той е предшественик на Имхотеп. А самият Имхотеп е бил запознат с древните и уникални знания, а също и с тяхното прилагане, особено в строителството. И не само в строителството, но и в медицината, тъй като го отъждествяват с Асклепий.

Сходството на името на Менес – Мина с това на Минос, появяването на йероглифната писменост, и то в завършен

вид, гробницата на неговия пряк наследник Джер, в която са открити 837 медни предмета – ножове, триони, шила, игли, тесли, съдове и др., – говорят за резкия скок, настъпил в долината на река Нил. Фактът, че с появата на Първата династия се слага началото на изграждането на гробни съоръжения с камера, красноречиво говори не само за умение в строителството, но и за съвсем друг светоглед, който се различава от този, който е съществувал преди това.

Така че съперничеството между Египт и Данай придобива съвсем нов облик с идването в долината на наследниците на Минос. Това ѐ станало най-вероятно при наследниците на Египт – Скорпион и Нармер. Ако те са предводители на бъдещите египтяни – част от юдеите и евреите, – то от другата страна стоят атиняните, чийто град Атина бил разположен в местността Гиза. В много древно предание за главния град на атиняните се казва: „Атина, това е страна, помазана от Господ, но вечно страдаща."

По време на Втората династия сепаратистките тежнения са предизвикани както от бъдещите египтяни – част от юдеите и евреите, така също и от атиняните, които все още продължават да бъдат значителна военна сила. Несъмнено фараонът Хасехмуи, който е предвождал критяните, е успял отново да покори племената, населяващи долината на река Нил. По този начин наследниците на цар Минос отново си възвръщат господството над цялата страна. Бъдещите египтяни и атиняните се превръщат във васали на централната власт, която се държи от тези, които са носители и разпространители на високоразвита цивилизация.

И всичко това се доказва от Третата династия, чиито представители са фараонът Джосер и неговият висш сановник и жрец Имхотеп. По време на неговото управление, продължило 29 години, атиняните стават негови верни съюзници. Той е използвал тяхната войска, която се е отличавала с високия си боен дух и умение при похода си на Синайския

полуостров. За да запази своята еднолична власт, фараонът Джосер не се колебал дори да я използва срещу онези критяни, които си позволявали да претендират за неговия трон.

Върховенството на рода на Джосер продължило и при сина му Сехемхет. По време на неговото управление настъпват вътрешни раздори между самите критяни. Започва вътрешна борба между критските родове, особено от страна на онези, които са били пренебрегнати. Както Джосер, така и неговият син Сехемхет издигали на високи военни постове атиняни, с което критяните не били съгласни. В тази борба Джосер намира преждевременно смъртта си, поради което пирамидата му остава незавършена.

Последният от тази династия – фараонът Ху (Хуни) – е компромисна фигура. Той се явява личността, която трябва, от една страна, да успокоява атиняните, а от друга – да се съобразява с исканията на старите критски родове. След неговата смърт, настъпила също скоропостижно, властта преминава в ръцете на друг критски род, който поставя началото на Четвъртата династия.

Самите критяни, които принадлежали на черно-белите, не са били многобройни. Те са се славили със своите знания и умения, но не и като бойци. Те са продължили традицията, завещана им от Минос – за военни сблъсъци да използват наемни войски.

Родоначалникът на Четвъртата династия фараонът Снофру, баща на Хеопс, спазил този принцип. Той не само че не отблъснал от себе си атиняните, а напротив – продължил да ги използва. С тяхна помощ и с наемането на войски от други васални номи той успява не само да заздрави своята власт, но и окончателно да завладее Синайския полуостров с неговите безценни за това време медни рудници.

По време на своето управление Снофру постепенно заменя атиняните като наемни войници с други, с което съгражда стабилна власт на своя син Хуфу (Хеопс).

След смъртта на Снофру едновластен господар става Хеопс. Той не е обременен с вътрешни раздори и това му позволява да се заеме със строителна дейност. Обстоятелството, че неговата пирамида започва да се строи в местността Гиза, където се е намирал град Атина, недвусмислено показва, че атиняните вече са в немилост при Четвъртата династия. Започнатото от него е продължено от следващите фараони Хефрен и Микерин, което означава, че Атина престанала да съществува като град.

Египтолозите са установили, че върхът на пирамидата на Микерин не е завършен така прецизно, както останалата ѝ част. Те предполагат, че по някакви неизвестни за тях причини строителите са бързали.

Причините са съвсем обясними – недоволството на подвластните номи от централната власт, която упражнявала над тях жесток деспотизъм. Довчерашните съюзници атиняните са поставени в същото положение, в каквото се намират и другите. Недоволство изразяват и знатните критски родове, които принадлежали и на Четвъртата династия. Те били лишени от реална власт вследствие на деспотичното централно управление на фараоните. Облагите, които получавали преди това, били сведени до минимум. Всичко, което се събирало от населението, отивало за грандиозното строителство на пирамиди.

Освен това тези фараони посегнали и върху съкровищата на храмовете. С това посегателство те настроили висшето жреческо съсловие срещу себе си.

Когато фараонът Микерин умира, малко преди да бъде завършена неговата пирамида, а на власт идва последният фараон от династията Шепсескаф, всички недоволни се обединили около върховния жрец, който бил известен с името „посребреният старец“. На негова страна застанали както родът на Джосер, така също и атиняните, които били в немилост след смъртта на неговия син Сехемхет. Към тях се присъединяват и немалко знатни родове, които принадлежат към Чет-

въртата династия.

Предвождани от „посребрения старец“, отцепниците прекосили Синайския полуостров и временно отседнали в Библейските земи.

Основното ядро на напусналите долината били критяни и атиняни (юдеи и либийци). Всъщност немалка част от тях били смесени. След смъртта на Сехемхет изпадналите в немилост критяни и атиняни, особено от знатните родове, встъпвали в смесени бракове.

Въпреки че критското население в долината рязко намалява, в негови ръце все още е върховната власт. И фараоните от Петата династия са критяни, а това са Усеркаф, Сахура, Неферикара, Неферефра, Ниусер, Менкаухор, Джедкара Исеси и Унис. Те са управлявали от 2563 до 2423 г. пр. н. е. Но тяхната власт се е опирала предимно на военните слоеве, които принадлежали предимно на другата част от юдеите и евреите, т. е. на бъдещите египтяни, но вече смесени с критяни.

С преселението на племената, предвождани от „посребрения старец“, долината е напусната от знаещите и можещите, които отнасят със себе си писмените анали от времето на мъдреца Тот, Имхотеп и други светила, чиито имена са неизвестни. Това е констатирано и от учени и специалисти, съставили сега съществуващата история на Египет.

На тях прави силно впечатление, че по време на Четвъртата династия строителството започва да запада. Пирамидата на втория фараон от тази династия Сахура, която е построена около 2400 г. пр. н. е. при Абусир, е изглеждала съвсем скромна в сравнение с тези на Хеопс, Хефрен и Микерин. А пирамидите, които принадлежат на фараоните от XVII династия, които управлявали около 1600 – 1580 г. пр. н. е. и живели близо до Тива, вече представлявали скромни тухлени постройки, изградени над гробницата.

В тази книга нямах намерение да се спирам на историята на Египет, но това се наложи, тъй като племената, създали

нейната цивилизация, се преселват на Балканския полуостров. Предвождани от „посребрения старец“, те прекосяват Егейско море и се появяват на територията на Пелопонес, където трайно отсядат. И това става около 2560 г. пр. н. е.

Тук, в тези земи, те се обособяват в три самостоятелни племена – критяни и атиняни (юдеи и либийци), но подвластни на централната власт, която е в ръцете на знатните родове, а над тях стои „посребреният старец“. Още с идването си те поставят основите за възникването на град Атина на Балканския полуостров. И тези племена създават не само този град, но и много други.

В началото казах, че Пелопонес е бил населен от аргийците – клон от праотците на жълтата раса. И те са тези, които са изградили и дали името на град Аргос и на областта Арголида. С пристигането на племената, предвождани от „посребрения старец“, аргийците били изтласкани на североизток, а техните земи завладени от пристигналите от Библейските земи.

Съвсем логично е тези племена да завладеят и град Аргос и да запазят името му. Това обяснява защо по-късно цар на този град е Пройтос, който е имал либийско потекло. А за него се твърди още, че той е внук на Кадъм – основателя на седмопортната крепост Тива в Беотия.

По-голямата част от легендите и митовете, представени за старогръцки, са заимствани от предгръцкото население. Много от боговете и героите принадлежат на съвсем други племена, а също и на редица древни произведения. И всичко това много ясно се подразбира от Херодот, който в „История“, Книга втора, 53–58, разказва:

„Откъде произхожда всеки един от боговете, дали наистина всички богове ги е имало винаги, както са на вид – това доскоро, така да се каже, до вчера, не знаели. Да вземем Хезиод и Омир – по възраст са по-стари от мен с четиристотин години, не повече. А те са създали за елините произхода на боговете: те са дали прозвищата на боговете, разпределили им са почестите, които следвало

да им се отдават, и изкуствата, които трябвало да владеят: означили са лицата им. За прорицалищата – елинското и другото, в Либия – египтяните разказват следната история. Според жреците на Зевс Тивански две жени от Тива, посветени на бога, били похитени от финикийците и едната от тях – жреците узнали това – била продадена в Либия, а другата на елините... А прорицателките в Додона (град в Епир, бел. авт.) ми разказаха следното. Две черни гълъбици отлетели от Тива в Египет: едната отлетяла към Либия, а другата пристигнала при тях: застанала на един дъб и заговорила с човешки глас за това, че било предсказано на това място да има прорицалище на Зевс: жриците схванали, че това е божие поръчение за тях, и тъй сторили. Разказаха, че едната гълъбица, която била отишла при либийците, им заповядала да издигнат прорицалище на Амон: има го и е на Зевс... Като разказаха, че гълъбицата била черна, искат да отбележат, че жената е била египтянка. Прорицателското изкуство в египетска Тива и това в Додона са сходни помежду си."

Херодот е положил немалко усилия, за да установи произхода на боговете. И в „История", по-точно в Книга втора, той недвусмислено ни показва, че едни и същи богове, макар и с различни имена, са боготворени както на Балканския полуостров, така и в долината на река Нил. Съвсем логично е да се приеме, че с преселението на племената от една географска точка на друга те пренасят и имената на своите богове. И тъй като племената се смесват в зависимост от езика, на който говорят, богът, богинята или всички богове започват да се назовават с няколко имена.

Такъв е случаят и с богиня Атина. Тя е известна на юдеите с това име, но на либийците с името Нейт или Нейтх. В това ранно време тя е считана за „дъщеря на Нил". Но ето – поради незнание или преднамерено, за нея се появява няколко хилядолетия по-късно наивната легенда, в която се разказва приблизително следното:

Зевс погълнал майката на Атина Палада, когато тя била

още в утробата на майка си. След известно време той усетил ужасно главоболие. Тогава повикал сина си Хефест и заповядал той да му разреже главата, за да го спаси от непоносимите болки и шум в нея. Хефест силно замахнал с топора, с един удар разцепил черепа на Зевс, без да му причини вреда, и от главата на гръмоотвержеца излязла на бял свят властната и войнствена богиня Атина. И обърнете внимание – тя е в пълно въоръжение, с блестящ шлем, с копие и щит се възправила пред учудените очи на боговете олимпийци. Страхотно размахала тя лъскавото си копие. Бойният ѝ вик се разнесъл далеч по небето и светлия Олимп.

От Омир знаем, че безсмъртните олимпийски богове начело с Зевс гостуват на етиопци почтени. Най-древните етиопци са населявали известно време днешните земи на Етиопия.

Вече казах, че след потопа същите тези земи са били населени от идейските дактили. Посочих и причините за тяхното преселение в долината на Нил, както и как впоследствие се размесват с други племена. Съвсем логично е с придвижването на племената от юг на север с тях да бъдат пренесени и боговете, които те боготворят.

За пътя на тяхното движение ни разказва Херодот в „История", Книга втора, 29:

„След това се стига в една гола равнина с остров, който Нил обтича. Името му е Тахомпсо. Нагоре от Елефантина земите са вече населени от етиопци, а другата половина от египтяни. След острова има голямо езеро, около което пасат стадата си етиопци номади. Като се преплува езерото, стигаш до руслото на Нил, който се влива в езерото. После слизаш от кораба и покрай реката ще вървиш четиридесет дни: защото в Нил се намират много остри скали и рифове, през които е невъзможно да се плува. След като за четиридесет дни преминеш това място, ще се качиш пак на друг кораб, ще плуваш дванайсет дни и ще стигнеш в голям град, чието име е Мерое. Разправят, че този град е главен град на останалите етиопци. В този град от богове-

те се почитат единствено Зевс и Дионис, и то с големи почести. Било уредено при тях и едно прорицалище на Зевс.“

Как боговете се появяват в долината на река Нил узнаваме пак от Херодот, в Книга втора, 144–145, където той ни разказва:

„Според жреците някога, преди тези мъже (бел.авт. – изброили му 341 царе) в Египет са властвали богове, които живеели заедно с хората, и от тях винаги един е държал властта: последен царувал над Египет Хорос, синът на Озирис, когото елините наричат Аполон: той отстранил от властта Тюфон и царувал последен в Египет. Озирис на елински език е Дионис.“

От епичното произведение на Омир „Илиада“ знаем, че в Троянската война участват както хората, така и боговете. И богове, и хора били разделени на два лагера. На страната на Троя били боговете Аполон, Арес, Артемида, Лета и речният бог Ксант. На страната на техните противници били Хера, Атина, Посейдон, Хермес и Хефест.

За лагера на троянците във Втора песен, 403–442, Омир казва:

„... тъй се разнасяше бойният вик на троянци във стана:
ала не беше викът им еднакъв, речта бе различна:
смесени разни езици на много събрани народи.“

В същата песен авторът допълва:

„Арес подбуди троянци, данайци – Атина Палада.“

Ако погледнем на „Илиада“ в исторически аспект, ще се окаже, че Омир е притежавал изключително големи познания за племената, участвали в Троянската война. За много от тях авторът ни съобщава ценни сведения, които съвсем неоснователно са игнорирани от съчинителите на историята на Древна Елада. Ето и някои от тях.

Да вземем за пример отделни цитати от „Илиада“.

Тринадесета песен, 445–486:

„Идоменей се провикна високо и тъй се похвали:...
Сам застани срещу мен в единоборство,

за да узнаеш на дело какъв потомък на Зевса:
Зевс, който първо създаде закрилника критски цар Минос,
Минос създаде във Крит непорочния Девкалиона,
Девкалион ме роди да царувам над много народи
в Крит необятен."

Четвърта песен, 240–279:

„Стигна до критяни царят, преминал през много фаланги.
Те покрай Идоменей си обличаха медни доспехи:
той бе сред първите, равен по мощ на глиган гороломен,
а Мерион насърчаваше задните бойни редици.
Цар Агамемнон се много зарадва, когато ги зърна."
Тутакси ласкави думи продума Идоменея:
„От бързоконни данайци аз тебе най-много почитам
както по време на битки, така и в дела най-различни,
също на пирове, гдето най-лични аргийци размесват
в кратера вино искрящо, отбрано за знатните старци.
И ако другите хубавокоси ахейци изпиват
само частта си, то твоята чаша, подобно на моята,
винаги пълна остава да пиеш, когато поискаш.
Тръгвай безстрашен в атака, какъвто си беше по-рано."
Идоменей, предводителят критски, така му отвърна:
„Сине Атреев, аз винаги верен другар ще ти бъда,
както в началото бях обещал и ти кимнах с главата.
Но насърчавай и другите хубавокоси ахейци
в боя да влезем, щом своите клетви троянци не спазват."

Втора песен, 611–650:

„Славният с копие Идоменей бе водач на критяни,
волно живеещи в Кносос и в здравата крепост Гортина,
в Ликт и в Милет, и в Ликаст,
белокаменна крепост известна,
още във Ритий и Фест, градове многолюдни, старинни,
тия, които живееха също в сто селища критски,
тях ги предвождаха Идоменей, знаменитият воин,
и Мерион, на убиеца бог Енеалий подобен."

Тринадесета песен, 324–363:

„Идоменей пък, макар и да беше с коси полубели,
дружно с данайци нападна троянци и в бяг ги обърна.“

Омир споменава името на Девкалион и Минос, за да посочи рода, на който принадлежи цар Идоменей. Фактът, че той отъждествява критяни с данайци, показва, че племената, дошли с Данай от долината на Нил, са се смесили с критяните, които са останали на острова.

В Троянската война са участвали и атиняните, които дошли от Библейските земи, предвождани от „посребрения старец“, а това са юдеи-либийци и критяни – предимно от рода на фараона Джосер. За тях поетът във Втора песен, 529–569, казва:

„Тези, които владееха дивната крепост Атина,
област на цар Ерехтея юначен, когото отгледа
Зевсовата щерка Атина: земята го беше родила.
Него Атина посели в града си, в храма си пищен.“

Според Омир богиня Атина Палада е подбудила данайците към тази война. Но данайци са не само юдеите от град Хемис в областта Тива, а също и клон от праотците на албанци и турци. И те са били заселени не само на остров Крит, но и на други острови в Егейско море.

В легендите за данаидите се казва, че дъщерята на Данай Хиперместра става съпруга на сина на Египт – Линкей. Техен син бил Абант, а тези, на които той станал цар, са се наричали абанти. За тях във Втора песен, 529–569, Омир разказва:

„Дишащи смелост абанти владееха остров Евбея,
също Халкида, Еретрия и Хистия лозарска,
Керинт приморски и здравата крепост на Дион евбейски,
още и тези, които живееха в Карист и Стира,
тях ги предвождаше цар Елефенор, потомък на Арес,
син Халкодонтов, известен по храброст водач на абанти.
Идваха с него абанти с плитка отзад на главата.“

Първият остров, на който отсядат племената, предвождани от Данай, е Родос. За него във Втора песен, 651–691, Омир разказва:

„А Телепонем, на Херакъл потомък, висок и безстрашен,
кораби девет доведе със горди войници от Родос.
В Родос живееха всички, на три племена разделени.
Те обитаваха Линд, и Ялис, и Камир белокамен.
Славният с копие мъж Тлеполем ги предвождаше вещо.
Него роди Астиохия в брак със героя Херакъл.
Той я доведе от древна Ефира при бистър Селент,
след като селища много Зевсови люди съсипа.
А Тлеполем щом порасна в двореца изящно иззидан,
скоро погуби любимия вуйчо Хераклов в полето,
стария вече Ликимний, достоен потомък на Арес.
Кораби той си приготви, събра и войска многобройна,
тръгна веднага да бяга в морето, преследван от всички
войнствени рожби и внуци на същия силен Херакъл.
Стигна изгнаник във Родос, понасяйки мъки големи.
Три племена там живееха, тачени много от Зевса,
който всевластно царува над всички безсмъртни и смъртни.“

В същата песен Омир ни съобщава и за други участници в Троянската война:

„Кораби три симетрични Нирей бе докарал от Сима.
Този Нирей бе роден от Аглая и царя Харопа:
беше Нирей най-красив от дошлите данайци при Троя.
Всички, владеещи острови Нисир и Крапат, и Касос,
Кос Евреплидов, дори Каладнийските острови малки,
бяха предвождани в бой от сърцатите Фидип и Антиф,
двама потомци на царя Тесала, сина на Херакъл.“

Обяснението за данайците е, че те отначало били само поданици на аргоския цар Данай или изобщо гърци, които се бият под стените на Троя. В такъв случай възниква въпросът защо когато Идоменей гостува на Агамемнон в Микена, те пият вино, „гдето най-лични аргийци размесват в кратера“. С това изречение поетът е искал да покаже незавидното положение, в което са се намирали поробените знатни аргийци, които принадлежат на жълтата раса.

Сведенията, които излага Омир в „Илиада“, подкрепени от Херодот в „История“, съвсем ясно показват, че нито критяни, а още по-малко аргийци, данайци и атиняни, са древни гърци.

Всичко това показва, че сега съществуващата история на Древна Елада е една голяма мистификация. И как е постигнато това най-добре се вижда от начина, по който дорийското племе се превръща в гръцко.

Според Омир Девкалион принадлежи на критяни. Неговото име е свързано с основаването на град Додона в Епир, а също и с прорицалището на Зевс в него, за което вече разказах. За да покажат колко древни са гърците, съставителите на тяхната история твърдят, че Девкалион и Пира имали син, който се наричал Хелен. А Хелен и съпругата му Ореида имали син на име Дор. Оттук те обявяват, че родоначалник на ЕЛИНИТЕ е Хелен, а техния син Дор считат за родоначалник и еноним на дорийското гръцко племе.

Ако разсъждаваме логично, би било редно ЕЛИНИ да се наричат критяни и данайци и дошлите по-късно атиняни. Тези племена са примесени и играят важна роля за възникването на високоразвита цивилизация на островите в Егейско море и на Балканския полуостров. Девкалион принадлежи на критяни, но Омир отъждествява критяни с данайци, а това са едни от най-древните племена, населявали тези земи.

Така че когато говорим за елини и за Древна Елада, за тях е валидно това, което е казал Омир за троянския лагер: „речта бе различна – смесени разни езици на много събрани народи“. Но към тях следва да прибавим както дошлите от долината на река Нил древни гърци, така също и дошлите от север славянски племена, клон от арийците и истинските траки. Но за тази цел е необходимо да проследим събитията, които са се развили през III и II хил. пр. н. е. на Балканския полуостров като цяло.

Почти до края на първата половина на III хил. пр. н. е.

климатът на полуострова продължил да бъде студен. Това обстоятелство принудило по-голяма част от племената на истинските траки и славяните да се преселят на юг от Стара планина. Това позволило на едно малко племе от арийците, хиперборейци, шумери и дошлите с тях от север и североизток неизвестни племена да се заселят в земите на западната част на Сърбия и Северна България.

Някои от неизвестните северни племена, които дошли с хипеборейци и шумери на Балканския полуостров, говорили на прастарогръцки език. Той се различавал от старогръцкия фонетично, тъй като те поставяли ударението по различен начин.

Вследствие на дългото им съжителство тези малки племена се примесват и по-късно били окончателно претопени. По време на преселението им отново на север, което е започнало през втората половина на III хил. пр. н. е. поради затоплянето на климата, от всички тях възникват две общности. В основата на едната стоят хиперборейците, а на другата – шумерите.

Преселението отново на север е обхванало не само тези две общности, но и останалите – арийци от Италия, келти и друиди от Франция и Испания. и много други неизвестни племена. Всъщност това е бил един много бавен и дълъг процес, който е причина малките племена да бъдат претопени, големите да се разпаднат на по-малки, някои окончателно да изчезнат, други да се обединят и да се появят на историческата сцена под друго име.

Такъв е случаят с хиперборейците. Създадената от тях общност наследява от шумерите обичая им да носят на шапките си рога, а косите си на плитки. Тя се заселва трайно на Скандинавския полуостров и става известна в историческата хроника с името викинги.

Общността, възникнала от шумерите, също се преселва на север. Тя трайно отсяда в земите на запад от Скандинавския полуостров.

Праотците на галите пък се разделят на два клона. Единият клон остава в старите земи, т. е. на днешните територии на Босна и Херцеговина, а другият се преселва в земите на днешна Унгария.

Ако едни напускат Балканския полуостров, то неизбежно се появяват други. Такъв е случаят с малкото арийско племе, което напуска земите в Италия, за да се появи на полуострова и да отседне трайно в Тесалия. По-късно то ще влезе в съюз с по-многобройно славянско племе, за да бъде претопено от него и да се появи на историческата сцена под митичното име лапити.

Лапитите са обявени като митично племе от великани, които живеели около планината Олимп и Пелион в Тесалия. Всъщност в тях няма нищо митично, а една историческа реалност. Както ще видим по-късно, лапитите ще се появят и в Библейските земи, а един от тях вече ще се нарича в Библията Голиат.

Така стои положението и с дарданите. В основата на тяхното създаване стои племе от истинските траки. По време на преселението им от Тибет към Балканския полуостров това племе остава в земите на средното течение на река Волга. Тук то се обединява с няколко други малки племена, които дошли от Урал. Вождът, който ги е обединил, носел името Дардан. По-късно един малък клон се откъсва от тях и се преселва на Балканския полуостров, а другите прекосяват Кавказките планини и се озовават в Западна Мала Азия.

В сега съществуващата хроника се казва, че внук на Дардан е Трос, а негови правнуци са Асарак и Илос. Илос е царят, който построява и укрепва град Троя. От името на Илос този град-крепост е известен и с името Илион. Негов син е цар Лаомедонт, който е баща на Приам – цар на Троя по време на Троянската война.

Близостта между тракийци и троянци се дължи на факта, че владетелите както на дардани, така и на троянци, са от

тези, чийто род идва от истинските траки. Тази близост е отразена от Омир в „Илиада“, Двадесет и четвърта песен, 234–274. Когато цар Приам приготвя откупа, който ще даде на своите противници, за да откупи тялото на сина си Хектор, поетът казва:

„... чаша прекрасна – голямо богатство, която тракийци
дар му дариха, когато при тях бе изпратен. И нея
старецът не пощади в двореца, че искаше много
своя мил син да откупи. А всички събрани троянци
гонеше ядно на двора и хулеше с думи обидни.“

Освен данайци, критяни, атиняни, кои още са участвали в Троянската война против троянци и техните съюзници?

В историята на Древна Елада, съчинена предимно на основата на сведения, изложени от Омир в „Илиада“, за праотци на древните гърци са представени цар Агамемнон, т. е. микенци, и Ахил, който предвожда ахейци.

Според гръцките историци в началото на II хил. пр. н. е. на върха на хълма, т.е. Микена, се е появило малко селище, създадено от първите говорещи гръцки жители. По това време те притежавали доста примитивна култура и начин на живот, за да се превърнат почти светкавично в голяма „свръхсила“ – промишлена, морска, търговска, военна и културна. И впоследствие да се разпрострат из цялото Средиземноморие – от Сирия до Гибралтар.

Създателите на историята на Древна Елада твърдят, че Микена е вторият голям праисторически център на цивилизация, възникнал след Крит и неговия миноски свят. Първоначално микенци били земеделци, скотовъдци, обработвали са земята. Постепенно започнали да се ориентират към морето. От критяни се научили как да станат моряци и търговци. И тъй като били добри ловци и воини, често ставали добре платени военни наемници. Изобщо от Крит микенци взели културата, склонността към изкуствата.

И обърнете внимание – както твърдят стари и нови изсле-

дователи – златото на Микена произхожда от Египет. Въпросното несметно количество злато, което са открили археолозите, е намерено в гробници, датиращи от XVI в. пр. н. е. Според специалистите това били „царски гробници", които наподобявали египетските. До тяхното появяване микенци погребвали своите мъртъвци, като им оставяли по една малка чашка или някаква друга дреболия. И при това ги заравяли съвсем голи.

Историците елинисти, които за голямо съжаление не са малко, за да обяснят, че това е наистина дело на праотците на древните гърци, съчиняват легенда, която е толкова убедителна, колкото и раждането на Атина Палада от главата на Зевс.

Ако легендата за Атина е поставена в категорията митове и легенди, то тази за Микена е наситена с „исторически доказателства". За да се обясни египетският произход на златото, а също и египетският начин на погребение, историците елинисти твърдят следното.

През XVI в. пр. н. е. Египет бил нападнат от един източен народ, който поробил цялата страна. За да се защити и отърве от неговото иго, Египет се нуждаел от наемници. Такива бойци-наемници египтяните наели от Микена. И те били използвани както за изгонването на този народ, така и много по-късно и за по-продължителен период от време. Това се наложило, тъй като между египетските владетели и принцове имало спор кой да се наложи като фараон.

По време на техния дълъг престой в Египет тези наемници се сдобили с несметни богатства и злато. След като се върнали в родината си, но вече забогатели, и видели пищните погребения на египтяните, те последвали техния пример и при погребенията. Най-неочаквано микенци наводнили своите гробници със златни погребални дарове.

На тези наемници се приписва и създаденият култов център в Микена. Към храма има тържествена алея, по която се

движели облечени в злато жреци и архонти, за да бъдат извършвани богослуженията и другите култови обреди. Поднасяни били безкръвни жертвоприношения – цветя, плодове, но понякога и кървави заклани животни

Украсените храмове, благоуханията и поднасянето на скъпи дарове и на оръжие при тържествени церемонии въодушевявали микенци. Множеството религиозни празници, чествани с факелни шествия денем и нощем, придавали на Микена мистериозно величие.

Но според историците елинисти големият разцвет и сила на Микена и микенската цивилизация не са били по време на златното изобилие. Нейното величие е епохата на замъците и крепостите, на дворците от XIV и XIII в. пр. н. е. Това е периодът, през който микенците застанали начело на културни и други движения в цялото Средиземноморие, а не само в Елада. И това се виждало от различните археологически находки по крайбрежието от Сирия и Палестина до Херкулесовите стълбове, т. е. днешен Гибралтар.

Подобно твърдение не само че не е вярно, но е и в противоречие с историческата хроника на Египет. В нея наистина се казва, че населението на долината на река Нил е било поробено от племена, които са дошли от изток. Те са известни с името хиксосис. Те са властвали над Египет в продължение на едно столетие (1670 – 1580 г. пр. н. е.).

Египтолозите предполагат, че единствен непокорен е останал номът Тива в Египет. Това им дало основание да смятат, че нейният владетел Секен Не Ра пръв започнал борбата срещу окупаторите хиксоси. А като потвърждение приемат за доказателство неговата мумия, която носела ясни следи от тежки рани. Едната била нанесена от бойна брадва, което означавало, че е загинал по време на сражение.

Оттук идва и предположението, че следващият вожд на име Камесу е негов син. За него се казва, че той успял да създаде голям боен флот и силни отряди от стрелци с лък.

Тръгнал с флотата от Тива и достигнал до град Аварис, намиращ се в делтата на река Нил. Но той не постигнал успех, тъй като нубийците въстанали срещу Тива, което го накарало да се върне обратно.

Окончателна победа над хиксосите удържал неговият брат Яхмос (Амасис), който се счита и за основател на XVIII династия на египетските фараони. С тази династия започва и епохата на Новото царство, която се счита за най-великата епоха в историята на долината на река Нил.

По време на Новото царство египетската държава достига до своя апогей на развитие. И то е доказано благодарение на запазените писмени паметници.

Към Новото царство са включени XVIII, XIX и XX династии. Те са управлявали Египет от 1580 до 1085 г. пр. н. е.

За родоначалник на XVIII династия е обявен фараонът Яхмос I. След него следват Аменхотеп I, Тутмос I, Тутмос II, Тутмос III – с когото съвместно е управлявала и царица Хатшепсут, Аменхотеп II, Тутмос IV, Аменхотеп III, Аменхотеп IV (Ехнатон) – известен с опита си да направи реформи в религията. Негови наследници са Семенкара, Тутанкамон и Ейе (Еже). Тази династия е управлявала Египет от 1580 до 1345 г. пр. н. е.

Владетелите на тази династия не само изгонват хиксосите от Египет, но стават господари и на Палестина. Те разширяват границите на египетската държава от Либия до Северна Сирия. А на юг завладяват и част от територията на днешен Судан.

На тях се дължи и реорганизацията на египетската войска. В нея се въвеждат бойни единици, които използват колесници, теглени от коне, а също и бойни единици, въоръжени с лъкове и стрели. Освен това бойците били снабдени с бронзови копия и носели бойни брадви.

Напоителната система в долината на река Нил била не само подобрена, но и разширена. Това позволило да бъдат увеличени площите за производството на по-големи количес-

тва селскостопански продукти. По това време бил усъвършенстван и плугът.

По време на Новото царство, което включва XIX и XX династии, били построени грандиозни постройки и храмове. Те били толкова съвършени, че представлявали произведения на изкуството, и по нищо не отстъпвали на пирамидите. А за тяхното създаване са били необходими същите знания и умения в строителството, които са били вложени за построяването и на самите пирамиди.

Според египтолозите в епохата на Новото царство скулптурата, писмеността и живописта са стигнали своя връх. А това недвусмислено показва, че в долината на река Нил са се върнали далечните наследници на мъдреца Тот, жреца Имхотеп и на останалите знаещи и можещи мъже, които са построили пирамидите на Хеопс, Хефрен и Микерин.

Няма никакво съмнение, че тези племена, които са изгонили хиксосите от Египет, са дошли от островите на Егейско море и Балканския полуостров. Но това не са микенци, а далечните наследници на племената, които, предвождани от „посребрения старец“, напускат долината на Нил и отсядат временно в Библейските земи. От тези земи те прекосяват с кораби Егейско море и трайно се заселват на полуострова.

В началото казах, че това е станало около 2560 г. пр. н. е. И това са атиняните – юдеи и либийци, също и критяни от рода на фараона Джосер. В Атика построяват крепостта Атина, за която ни разказва Омир в „Илиада“. От този град-държава започва тяхната експанзия срещу този клон от праотците на древните гърци, които населявали Пелопонес. От тях те завладяват югоизточната част на полуострова, в който се намират Коринт и Аргос.

Малко по-късно с помощта на юдеите на Данай и критяните, които не са се преселили в Египет, те успяват да завладеят и остров Крит. Всъщност това са племената, които са създали така наречената критска, известна още и (от името на

цар Минос) като миноска цивилизация

Обстоятелството, че критяните са били черно-бели, юдеите – мургави, а либийците – черни, е причина да съществуват различни мнения относно техния произход. Едни учени считат, че обитателите на остров Крит са от африканско-либийски произход, а други твърдят, че те са тъмнобели, ниски на ръст и нямат нищо общо със семитите.

След като завладяват остров Крит, крепостта Атина започва да играе второстепенна роля. Това е било наложено, от една страна, поради обстоятелството, че земите както в Атика, така и в Пелопонес не са били плодородни. А от друга, че Етолия и Тесалия са били вече населени не само с аргийски, но и със славянски и тракийски племена, които непрестанно слизали по на юг.

Всъщност остров Крит се превръща в основно седалище на централната власт, съсловието на мъдреците, което включва жреци и други знатни родове. И тъй като са пристигнали по море, следва, че те са притежавали голям флот, което превръща острова в недостъпен за чужди нашествия.

През втората половина на III хил. пр. н. е. климатът на планетата започва да се затопля. Това предполага, че на остров Крит са съществували благоприятни условия, което е спомогнало за бързото развитие на земеделие, скотовъдство, занаятчийство и т. н.

Според историческата хроника на остров Крит след 2200 г. пр. н. е. населението е отглеждало пшеница, ечемик, овощия и лозя. От домашните животни – главно овце, кози, крави, свине и по-рядко коне.

Преди тяхното появяване на острова са познавали само медта, а след тяхното идване започва да се произвежда бронз. С течение на времето той става все по-чист и качествен. От него изработват най-разнообразни предмети – кинжали, ножове, мечове, обикновени и двойни брадви

От намерените златни предмети и украшения се вижда,

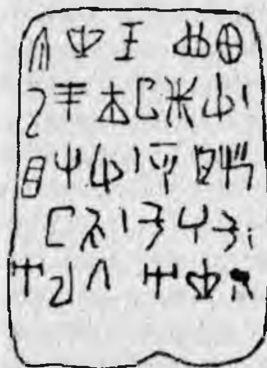
че критските златари надминавали по майсторството си и египтяните. Те били големи майстори и на резбата върху камък, слонова кост или керамика и фаянс. Изкусно изработените от тях пиктограми, които с течение на времето ставали по-сложни по форма и композиция върху печати и печати-пръстени, недвусмислено показват техния бърз възход.

Първите дворци били построени в Кносос, Фестос, Малия и Закро и са представлявали произведения на архитектурното изкуство. А по-късно построените представляват шедьоври по импозантност и красота.

Дискът от Фестос, на който се спрях в началото, е изработен според специалистите към края на II хил. пр. н. е. Що се отнася до неговия произход, те не са сигурни, че е дело на критяни.

Към края на XVIII хил. пр. н. е. идеографското писмо преминава в сричкова писменост, която включва голям брой идеограми. То е известно под името Линеарно писмо „А“. Прилагам снимка на плочка от това писмо, за да се види как изглежда.

В историческата хроника се казва, че през XVII в. пр. н. е. върховната власт на остров Крит е била в ръцете на династията от Кносос. Монарсите от тази династия били почитани като фараони, а властта им била неограничена.

Плочка с линеарно писмо „А“

Тази династия поставя под своя власт цялото население на остров Крит. Освен това завладява много от островите в Егейско море и част от земите на Балканския полуостров. По-точно – областта Атика, в която се намира крепостта Атина.

В периода от 1650 до 1550 г. пр. н. е. владетелите от Кносос установяват пълна хегемония в почти цялото Средиземноморие. Притежавали голям морски флот. Критските корабостроители се учели от египтяни и финикийци. Кора-

бите, които строили, били леки и бързи, с висок нос и ниска кърма.

През това столетие критската морска търговия достигнала своя разцвет. Критяни поддържали интензивни връзки с Египет, Хетското царство в Мала Азия, с Кипър, Сирия, Палестина и т. н.

По това време е построен и дворецът в Кносос, който е считан за чудо на архитектурното изкуство. За негов автор се смята легендарният атински архитект, скулптор и изобретател Дедал, баща на Икар. В легендата се казва, че Дедал бил внук на митичния атински цар Ерехтей. И този гений от Атина по молба не на кой да е, а лично на великия критски владетел Минос пристигнал в Кносос, за да построи двореца-чудо.

Новите дворци, включително и този в Кносос, били построени на мястото на старите, които били разрушени. Като причина за разрушаването на старите се сочат, от една страна, земетресенията, а от друга – жестоките войни, водени между критските царства.

И двете твърдения имат достатъчно основания. На археолозите им направило впечатление, че дворците на остров Крит не били оградени с крепостни стени.Така че това не изключва възможността те да са били разрушени по времето, когато е водена борба за налагане единовластие на династията от Кносос.

Но също е известно, че от незапомнени времена земетресенията са били бич за остров Крит. Съвременните научни изследвания сочат, че островът е бил сполетян от няколко природни бедствия в периода между XVIII – XVI в. пр. н. е. За най-разрушителен специалистите считат земетръса, който е станал около 1700 г. пр. н. е. И те предполагат, че тогава са били разрушени старите дворци в Кносос, Фест и Малия.

Построяването на тяхно място на нови дворци показва, че бедствието не е било фатално, тъй като възходящото развитие на критската цивилизация продължило и след посочената година. Според историческата хроника критското могъщес-

тво е продължило до около 1550 г. пр. н. е., след което започва бавен упадък и падение.

Посочената година се помества във времето на природните бедствия, които са сполетели Егейско море. На разстояние около 120 километра от Крит се намира остров Тара, който днес е известен с името Санторин. Мнението на специалистите за това кога вулканът на този остров е изригнал е различно, но последиците от него са известни.

При извършването на различни археологически разкопки и проучвания била открита пепел, която на някои от островите в Егейско море достигала до няколко метра. Пепел е открита и в Закро (Крит), на остров Парос и дори в Палестина. Според учените това природно бедствие е сложило края на критската цивилизация.

Всъщност земетресението е разрушило както новите дворци, така и сградите в градовете и селата. А пепелта от вулкана на Санторин не само че е затрупала разрушеното, но е унищожила флората, с което е лишила населението от основния му поминък – скотовъдството.

От сведенията, които изложих, се вижда, че така наречената критска цивилизация е дело не само на критяни, но и на атиняни, т. е. юдеи и либийци. Макар и косвено, в нея вземат участие и данайци, които принадлежат към юдеите, а така също и дошлите с тях от долината на река Нил други племена.

Но в основата на нейното възникване стоят наследниците на строителите на пирамидите в Египет, които се преселват на Балканския полуостров около 2560 г. пр. н. е. И тя е създавана в продължение на повече от девет столетия, т. е. до времето, когато се преселват в Египет. А това е станало най-вероятно около 1570 г. пр. н. е., по времето, когато критската държава се е намирала на върха на своята мощ, а нейната култура е в разцвета си.

Оказва се, че племената, които са създали така наречената критска цивилизация, не само че не изчезват, а напротив –

връщат се в земите на техните праотци, за да възкръсне отново западналата египетска цивилизация. Тяхното преселение е извършено по море с кораби. Основните племена принадлежали предимно на критяни, атиняни (юдеи и либийци) и данайци, които са от рода на юдеите. С тях тръгват и лапитите, а също и поробените от атиняните илири.

Как е било извършено преселението – изведнъж или на етапи, засега това не е известно. Както не е известно кой е бил вождът, по-точно на кое от основните племена е принадлежал – на критяни или атиняни. Но в замяна на това в историческата хроника на Египет е посочено времето на преселението, главните предводители и най-важното – последиците от трайното заселване в долината на река Нил.

Във всички исторически анали – древни или съвременни, се признава, че критяни са притежавали най-могъщия морски флот. И че те са били господари на Средиземно море. Това обяснява защо тяхното преселение е извършено по море.

По всяка вероятност Камесу е бил един от военачалниците на бойния морски флот. Той пръв се появява, превозвайки с флота силни отряди от стрелци с лък. Неговата задача е била да завладее част от земите в делтата на река Нил, за да създаде необходимата база за безопасното дебаркиране на главните военни сили и населението, които са били предвождани от вожда Яхмос (Амасис), който има неограничените права на фараон.

Така че Камесу не е бил владетел на Тива. И ако е стигнал до Аварис в делтата на Нил, това е станало от Средиземно море. И ако не е успял, то това се дължи на обстоятелството, че военните сили, с които е разполагал, не са били достатъчни да сломят съпротивата на хиксосите.

Малко преди 1580 г. пр. н. е. пристига с главните военни сили вождът Яхмос (Амасис). Той не само удържал пълна победа над хиксосите, но и наложил своята власт над населението в долината, включително и над Тива в Египет. Така той

е станал основател на XVIII династия и родоначалник на Новото царство.

Всъщност тези исторически събития обясняват защо критската цивилизация запада, а египетската почти светкавично процъфтява. Доказателствата са в самата история на Египет. Още по време на тази династия египетската държава се превръща в империя. И това се дължи предимно на реорганизацията на египетската войска, за която виждаме, че е заимствана от Балканския полуостров. Това са бойците с колесници, бойни единици, въоръжени с лък и стрели, подмяна на медта с бронз за върха на копията, носени от бойците, и т. н.

Освен това тя се превръща и в могъща морска сила. И това се доказва от сведенията за царица Хатшепсут, която организирала голяма военна търговска експедиция в далечна страна. След като се завърнала, тя донесла в Египет много дарове. И най-важното – обещание за подчинение и признание на върховенството на египетските фараони над нея.

С превръщането на Египет в империя тук идва и един клон от прабългарите, а също и клон от арийците, които са черно-бели, т. е. сходни по цвят с истинските критяни.

На тази династия бегло се спрях във втората книга на трилогията с подзаглавие „История на прабългарите". В нея посочих, че по време на нейното управление е сложено началото на сблъсък, в основата на който стоят религиозните различия. От една страна стоят привържениците на монизма, т. е. вярата в един бог, а от друга – привържениците на политеизма – вярата в многобожието.

Тя е започнала по времето на Тутмос IV или в началото на управлението на фараона Аменхотеп III (1375 – 1357 г. пр. н. е.). В едно древно предание се казва, че тогава Моисей напуска Египет.

В него също се казва, че когато той е напуснал долината на река Нил, се е родил Йоханес Валзапур, който е носел фамилното име на майка си. Той е бил фараон 253 дни, след

което е умрял. Но не се казва дали е убит или е починал от естествена смърт.

Тази малка наглед подробност не е за пренебрегване, тъй като това е бил сблъсък на различни знатни родове, принадлежащи на различни племена, всяко едно от които претендира да бъде едновластен владетел на Египет. След смъртта на Йоханес Валзапур фараон става Аменхотеп IV. Той е този, който прави опит да върне най-древния култ, който е съществувал по времето на Древното царство – строителите на пирамидите. А това означава фараонът да бъде и върховен жрец. Според този култ има един върховен бог Хор, покровител на царската власт, когото наричат Ра-Хорахте, т. е. Слънцето.

В историческата хроника на Египет се твърди, че той е властвал от 1375 до 1357 г. пр. н. е., но това не е вярно, тъй като след тази дата настъпва двувластие. Аменхотеп IV (Ехнатон, което означава „Угоден на Атон") продължил да управлява, но само на определена територия от долината. А официалният фараон бил неговият зет великият Тутанкамон, който е бил внук на неизвестния досега Йоханес Валзапур.

Предполагам, че в основата на борбите за власт стоят представителите на най-древните родове, които принадлежат на двете основни сили. От едната страна стоят идейските дактили (част от юдеите и евреите, но вече примесени и с тези критяни, които остават в долината), а от другата – критяни и атиняни, а също и останалите, които са дошли от островите в Егейско море и Балканския полуостров.

В същото предание се казва, че самият Тутанкамон произхожда от получерен баща и бяла майка. Той също е имал наследници, но за тях почти нищо не знаем. Споменава се само неговият внук, и това е фараонът Рамзес II, чийто баща също е бил получерен, а майка му еврейка от идейските дактили.

Всъщност създателите на критската цивилизация не са само критяни, а също и дошлите с тях атиняни, т. е. юдеи и либийци. Но за бързото процъфтяване на тяхната цивилиза-

ция немалка роля са изиграли и племената, дошли от региона на Хималаите. От тях те са заимствали не само материалната, но и духовната култура, която пренасят първоначално в долината на Нил, а оттам в Библейските земи. И това е направено най-вече от лапитите – митичните великани, които по време на управлението на фараона Рамзес III (1185 – 1166 г. пр. н. е.) се преселват в Палестина. За тях, но вече под друго име, в историческата хроника на Палестина се разказва следното:

От многобройните археологически разкопки учените успели да проучат така наречената „филистимска култура". Всички сведения сочели, че те са се появили в Сирия и Палестина през XII в. пр. н. е. За тяхното трайно присъствие говорело и самото име на страната. Според учени и специалисти думите „филистимяни" и „Палестина" (на древноегипетски „Палешет) били родствени.

Филистимяните спадали към оная група егейски племена, които в египетските надписи били наричани „морски народи". Както и другите егейски племена, те широко си служели с желязото. При разкопките на филистимски погребения са намерени различни железни предмети, в това число и оръжие.

В Библията подробно се описва желязното въоръжение на великана Голиат. И нека не забравяме битката между Давид и Голиат, и най-важното – защо скрижалите на Моисей са били съхранявани от филистимяни? Оттук и въпросът – от кое племе те са ги взели, и само скрижалите ли, или с тях е имало десетки, а може би и стотици други древни анали, на чиято основа те почиват?

На скрижалите на Моисей подробно се спрях в първа и втора част от трилогията под общото заглавие „Хомо сапиенс за произхода на Хомо сапиенс". В тях разказах за гробницата на богиня Бастет, която е от Давидовото коляно, в района на град Малко Търново в Странджа планина. И че в тази гробница ако не оригиналите, то с положителност копие от скрижалите на Моисей се съхранява в специален сандък в близост до

камерата. Там се намира и чашата на Давид.

За голямо съжаление представителите на съвременната научна историческа мисъл продължават да игнорират като източник на исторически сведения както Библията, така и творчеството на Омир и на други древни автори. Според мен това е една от главните причини да съществуват твърде много бели петна в общочовешката история. Не са редки и случаите, когато тези сведения са използвани съвсем субективно. Такъв е случаят с историята на Древна Елада.

В нея се казва, че през III – II хил. пр. н. е. на територията на континентална Гърция нахлуват елински (гръцки) племена. Преди това те населявали северните части на Балканския полуостров – вероятно Илирия и Македония. И тези елински племена имали индоевропейски произход.

Първи пристигнали йонийците, които се заселват в Атика и в североизточната част на Пелопонес. Еолийците се настаняват в Тесалия и в част от Средна Гърция, а ахейците заемат почти целия Пелопонес.

Новодошлите елински племена покоряват, а впоследствие асимилират старото население. От археологическите находки се предполага, че това е извършено по насилствен път. И на завладените територии те създават редица малки държави с монархически строй.

Историците елинисти, след като изследвали археологическите находки, стигнали до извода, че най-бързо се развиват ахейските племена, тъй като при тях процесът на разложение на родовите отношения бил в най-напреднала фаза. И това се дължало на благоприятните природни условия, и най-вече на близостта им с критската цивилизация.

Според тези историци етнонимът „елин“ произхожда от името на южнотесалийското племе хелени. Но не им е известно кога и защо името на това племе става събирателно за всички гърци. Що се отнася до термините „грък“ и „Гърция“, те имали италийски произход и навлезли в употреба по време-

то на Великата гръцка колонизация

Вече се спрях на Хелен; за когото се твърди, че е син на Девкалион и внук на Прометей. Но според Омир родът на Девкалион идва от Минос, което означава, че той принадлежи на критяни, атиняни и т. н. Така че ако етнонимът „елин“ идва от племето хелени, то в никакъв случай не може да се приеме като събирателно за древните гърци.

Споменах и за този клон от древните гърци, които са дошли по море от Египет. Казах, че те са се заселили първоначално по островите в Йонийско море между Италия и Балканския полуостров. От островите започва тяхната експанзия към земите на полуострова. Тя е била насочена в две посоки.

Основните им военни сили тръгват от остров Корфу срещу илирите. Те успяват да завладеят земите в Южен Епир, а малко по-късно и южните земи на Македония и малка част от Северна Тесалия. По същото време те атакуват и аргийците – клон от праотците на жълтата раса в Пелопонес. От тях успяват да завладеят само северозападната им част.

В земите на Епир, Македония и Тесалия те се задържат за кратко време, тъй като са били под непрестанен натиск от страна на илирите, но най-вече на прииждащите от север славянски племена. Това ги е принудило да се оттеглят на юг.

Предприетият от тях поход бил както по море, така и по суша. Усилията им били насочени към полуостров Пелопонес, който успяват да завладеят от аргийците и да отседнат там трайно. А оцелелите аргийци са се преселили в земите на Атика.

През 3000 г. пр. н. е. те били пълни господари на полуострова. По време на управлението на техния владетел, който живял до дълбока старост, те се радвали на мир. Той се погрижил да бъде записана и запазена за поколенията историята преди и през неговото царуване. Каква точно е била писмеността им, това не е известно.

След смъртта му започват раздори между неговите сино-

ве. Те се разделят на три клона, което става причина след няколко хилядолетия да бъдат превърнати във васали, впоследствие поробени и накрая асимилирани. Когато техните събратя от Мала Азия идват на Балканския полуостров, от тях не е било останало почти нищо.

Още с пристигането на славянските племена и истинските траки в земите на юг от река Дунав историческата карта на полуострова коренно се променя. Събирането на толкова много племена на една сравнително малка територия предизвиква неизбежни спорове. Това, което е станало в долината на река Нил през първата половина на III хил. пр. н. е., е валидно със същата сила и за Балканския полуостров. И тук възникват множество градове-държави, но главната роля се изпълнява от племената, дошли от далечния изток.

Славянските племена, които се заселили в Мизия и на запад от тях, за разлика от другите си събратя говорели на езика на ургурите, т. е. прастаробългарски език. Те също се разделят на три клона. Единият остава в Мизия, а останалите два потеглят на юг. Тяхното преселение е станало на няколко етапа.

Те тръгват на поход срещу течението на река Морава, а след това по нейния южен приток, т. е. Южна Морава. Това е този клон от славяните, който принуждава древните гърци, обявени от историците за йонийци, да се оттеглят в Пелопонес. След тях идва и вторият клон, с което те се превръщат в една от главните сили в тази част на полуострова.

Тези славяни влизат в съюз с малкото племе арийци, което впоследствие е асимилирано. И от тези, които са го претопили, те се появяват на историческата сцена под името лапити – обявено за митично племе от великани, които обитавали Олимп и Пелион в Тесалия.

Нека да се върнем отново към историята на Палестина и да направим връзката. За нейното най-старо население се казва, че това са племена, които се наричат „слаби“. В библей-

ските предания за тях се разказва, че били мощни гиганти, великани. В историческата хроника се казва, че цялата страна се е наричала с името Ханан, а в египетските надписи тя се казва „Па-КАНан“.

Появяването на тези имена не е случайно. Макар и твърде изменени, те не са нищо друго, освен ехо от далечното минало на славяни и арийци, които се появяват под името лапити. А впоследствие под името филистимяни, но забележете – представени като егейски племена, тъй като са дошли с кораби по времето на Камесу или Яхмос, т. е. с критяни, атиняни и т. н.

Тяхната принадлежност в някаква степен прозира в името „слаби“, което фонетично е много близо до „слави“, т. е. славяни. И тъй като са говорили на ургурски език, то името на страната „Па-КАНан“ твърде много напомня на пустинята ТакламаКАН.

Така че когато разглеждаме историята на племената, населявали островите в Егейско море, и земите, известни с името Древна Елада, ще направим голяма грешка, ако ги приемем като чисти критяни, данайци – юдеи, албанци, турци. Същото се отнася и за йонийци (древни гърци), славяни, истински траки, илири и т.н. Всички тези племена изчезват, но не в буквалния смисъл на думата, а се размесват както помежду си, така и с други, за да се появят в различните епохи с други имена.

С риск да се повторя ще си позволя да се спра на по-главните, които са оставили след себе си по-значителен принос в общочовешката история. Едни от тях – с материална, други – с духовна култура, всички заедно са допринесли за възникване на високоразвита цивилизация след космическата катастрофа и потопа.

По значителност на първо място стоят критяни. Те принадлежат към черно-белите народи. Говорили на староарабски език. Не били многобройни, но винаги ползвали няколко рода

войски, които принадлежали на различни по расов тип племена.

Притежавали уникални знания и умения в различни области на човешката дейност. Били изключително войнствени и постоянно се стремели да владеят колкото се може по-големи територии. Не им бил чужд грабежът на чужди богатства и превръщането на непокорните племена в роби.

Покоряването на населението в долината на река Нил, което в историческата хроника се нарича обединяване на номите, е тяхно дело. Това е станало благодарение на водените от тях войски, но не и без помощта на атиняните – юдеи и либийци. Но тяхното реално господство над долината започва по времето на Менес, т. е. от около 3000 г. пр. н. е. и завършва около 2560 г. пр. н. е. по времето на Микерин.

Всъщност зад възникването на цивилизацията в долината на Нил стоят истинските критяни, но то не би било възможно без прякото участие на атиняни и косвената подкрепа, оказана им от страна на останалата част от юдеите и евреите – идейските дактили. Очевидно през изминалите 560 години между знатните родове на тези основни племена са настъпили съществени промени.

Така че възникването на критската цивилизация е дело не само на критяни, но и на атиняни и много други племена, които вече са населявали преди тях островите в Егейско море и земите в Древна Елада. А това са данайци и дошлите с тях племена – праотци на албанци и турци, йонийци (първият клон на древните гърци), славяни и истинските траки.

Както вече казах, критската цивилизация е възникнала в продължение на близо едно хилядолетие (2560 – 1570 г. пр. н. е.). Но тези, които са я създали, ако не коренно, то в голяма степен са се различавали от своите предци, които са построили пирамидите и са оставили в наследство йероглифното писмо на бъдещите поколения в долината на река Нил.

Настъпилите промени са предизвикали необходимостта от

възникването на нова писменост. Това обяснява защо е създадена нова писменост и защо е поразително сходна, но не и идентична с йероглифното писмо. Сходството в писмеността и построяването на дворците показва, че през този период, както и при преселението им отново в Египет, критяни, макар и примесени с атиняните, продължили да играят първостепенна роля.

Критяните, макар и малобройни, са оставили дълбока следа в общочовешката история. Освен писмеността, уникалните знания и умения, те са завещали на човешкия род загадъчните пирамиди и монументалните храмове в Египет и дворците на остров Крит. А също и редица древни крепости в земите на Древна Елада.

По време на Новото царство в Египет тяхната роля все още е значителна. Но впоследствие те са асимилирани и изчезват от историческата сцена. След себе си те оставят на нововъзникналите племена своя език – староарабски.

Съдбата на атиняните е малко по-различна от тази на критяните. Те също се разпадат, но една малка част от тях – предимно юдеи, с поробените илири, а също и част от белите евреи, които принадлежат на идейските дактили – се обособяват в нова общност. Именно тази общност, предвождана от Моисей, напуска Египет по време на XVIII династия на египетските фараони.

Почти по същото време напускат Египет и лапитите, които се преселват в Палестина. Но в историческата хроника те са представени под името филистимяни. Впоследствие подобно на критяни те са асимилирани и окончателно изчезват от историята.

За да разберем ролята и значението на племената, дошли от региона на Хималаите към Балканския полуостров, се налага да проследим историческите събития, които са се развили през III и II хил. пр. н. е. А това са истинските траки и славянските племена, говорещи на ургурски, т. е. на прастаробългарски език.

Тези племена идват като компактни маси, които са били пряко подчинени на вожда предводител. Съвсем естествено е те да създадат свои селища или да отседнат в тези, които са завладели от техните предшественици, което е станало по насилствен път. Но това не ги е задоволявало, тъй като поради застудяването флората не е била така щедра, за да задоволи техните нужди. Това обстоятелство ги е принуждавало да се преселват все по на юг.

По време на тези преселения както истинските траки, така и славяните се разпадат на няколко клона. Със завладяването на нови територии, което е ставало по насилствен път, те се обособяват в самостоятелни общности. Всъщност техните походи са били насочени към земите на дошлите преди тях – етиопци почтени, кушити, от една страна, а от друга – срещу данайци (юдеи, албанци, турци), илири, йонийци (първият клон от древните гърци) и вероятно по-малки също древни племена.

Последицата от експанзията на истинските траки и славянските племена до тяхното разслояване е смесването с тези, които преди това са населявали тези земи. А впоследствие и възникването на множество градове-държави, които почти по нищо не са се различавали от номите, възникнали в долината на река Нил.

През първата половина на III хил. пр. н. е. по-голямата част от градовете-държави са принадлежали на еднородни по расов тип племена. Но с идването на племената, предвождани от „посребрения старец“, процесът на размесване и разслояване продължил с още по-голяма сила. Това се дължи на обстоятелството, че още с пристигането им в Атика те предприемат експанзия по море и суша в четирите посоки на света. Войната за тях е била своего рода начин за препитание.

Тяхното най-силно оръжие е било изненадата. Най-много страдали крайбрежните градове-държави, които били често нападани и ограбвани. Техните набези принудили немалко пле-

мена да се преселят, а други били поробени, какъвто е случаят с илирите.

Усилията им да владеят по-големи територии на полуострова не са били така успешни, тъй като срещу тях стоели не по-малко войнствените истински траки, славянските и останалите племена, които населявали земите на южната част на Балканския полуостров.

Това обяснява защо не крепостта Атина, а остров Крит превръщат в своя цитадела. А фактът, че дворците на Крит не са оградени със стени, показва, че те наистина са били господари в Егейско море благодарение на притежавания от тях голям морски флот.

В началото на II хил. пр. н. е. историческата карта на южните земи на Балканския полуостров и островите в Егейско море е коренно променена. И тя е описана с големи подробности в епичното произведение на Омир „Илиада". Преди да се спра на сведенията, изложени от него в „Илиада", ще си позволя да направя едно отклонение, което според мен е изключително важно. А то е – на кое племе принадлежи Омир?

Възприето е да се казва, че Омир е древногръцки автор. Според Херодот поетът е живял около четиристотин години преди него, т. е. в първата половина на IX в. пр. н. е. А Тукидид, за когото се предполага, че е тракиец, смята, че Омир е живял много преди Троянската война.

Известна е версията, че по времето на тирана Пизистрат било възложено на записвача и редактора Ономакрит да събере творчеството на Омир, което, забележете, било разпространено по „устен път". Успоредно със записването на Омировите поеми Ономакрит записва и Орфеевите химни. Така той можел да съпостави творчеството и на двамата автори и дал предимство на литературната мощ на Орфей. За това щял да заплати с главата си, но избягал от двора на Пизистрат при персите.

Версията „по устен път“ съвсем преднамерено е вмъкната от историците елинисти. Тя остава и основното „доказателство“, че траките са нямали писменост. За голямо съжаление това продължава да се твърди и от българските историци, които се представят за траколози.

Каква е истината? Платон в „Република“ твърди: „Мнозина предлагат ръкописи на Орфей.“ Една от книгите на Орфей се наричала „Магическа ботаника“, в която се разказва за целебните свойства на родопските билки. Та нали именно тракиецът Орфей създава цяла школа в Родопите и пренася учението си първо в Тесалия, а после в Елевзин. И накрая превръща светилището в Делфи в свой триумф.

Едно учение се пренася от една географска точка в друга само при положение, че племето, което проповядва това учение, се е преселило в Тесалия, а после и в Елевзин. Това обяснява защо творчеството на Орфей е унищожено, а това на Омир е запазено. Целта е съвсем прозрачна – в това на Орфей, което според мен е от по-късен период, колкото и да се редактира, прозира тракийският произход. А това на Омир е от по-ранна епоха, което позволява след очевидно редактиране да бъде представено заедно със самия автор като гръцко.

Въпреки редактирането на „Илиада“, от която са цензурирани цели пасажи, други са подменени с удобни имена или думи, което да я превърне в сигурен и неоспорим източник на сведения, за да бъде съчинена блестящата от герои история на Древна Елада, в нея не всичко е унищожено. Светогледът, заложен в нея, показва, че авторът ѝ е човек, който принадлежи на друг свят, на друго време и на друго племе. А това друго племе води своите корени от истинските траки, които са дошли от далечния изток, т. е. от Тибет.

Несъмнено Тамир от Тракия, Омир и Орфей принадлежат на този клон от истинските траки, които се преселват в земите, известни под името Древна Елада. И за това има немалко доказателства. Ето и някои от тях:

Да вземем за пример учението на Орфей. То било разпространено в Родопите, но също и в Тесалия и Елевзин. И на учените е известно какво голямо отражение е оказало на така наречената древногръцка цивилизация. И тези траки не са били безкнижовни, а напротив – между тях и създателите на така наречената критска цивилизация са били поддържани много тесни връзки. И това се потвърждава от самия Орфей, който твърди, че познавал египетската „Книга на мъртвите“ и сам признава: *„... преминах през кладенците на пирамидите и през гробниците на Египет“.*

Оказва се, че на Орфей съвсем не му е било нужно да ходи в Египет, тъй като наследниците на тези, които са построили пирамидите, сами идват на полуострова, а след това и на остров Крит. И съвсем логично е да носят със себе си както „Книгата на мъртвите“, така също и много други книги, в които е описана тяхната история и уникалните им знания.

Не по-слабо доказателство е това, което Омир разказва за своя предшественик в „Илиада“, във Втора песен, 570–610:

„... Хелос, и Дорин, и Птелос, музите гдето отдавна
срещнали Тамир от Тракия и го от песни лишили,
тъкмо когато се връщал от царя Еврит ехалийски.
Той се похвалил, че музите, щерки на Зевса всесилен,
сам ще надвие със песни, когато се с него надпяват.
Гневно го те ослепили, отнели му дара да пее
и го лишили навеки от меденозвучната лира.“

Съвсем естествено възниква въпросът на кого е гостувал Тамир от Тракия. Очевидно не на древните гърци, а на свои събратя тракийци, които са населявали част от земите на Древна Елада.

Омир не е бил безразличен към своите сънародници, които населявали земите, носещи името тракийски. Дворецът на техния цар Резос се е намирал в Странджа. От неговото име идва и името на река Резовска, което е запазено и до наше време.

В Десета песен на „Илиада“ авторът не случайно казва, че доспехите на цар Резос са от злато, а само неговата колесница е тази, която по блясък съперничи на колесницата на безсмъртната богиня Хера. А бойците, които предвождал към Троя, били с колесници, теглени от коне.

Прави впечатление, че историците елинисти твърде много се дразнят от тази Десета песен. Дори са създали версията, че тя е някакво самостоятелно произведение, което погрешка е включено в „Илиада“.

Както всички най-древни племена се разпадат, така става и с истинските траки. Първоначално те се разпадат на два клона. Две-трети от тях остават да населяват тракийските земи и Родопите, а тези, които се отделят от тях, се преселват в земите на Древна Елада. Тези, които остават, много по-късно също се разделят на два клона, като единият от тях става семитски.

Историята на този клон, който се преселва на юг, е тясно свързана както с аргийци – клон от праотците на жълтата раса, така и с племената, дошли с Данай, йонийците (клон от древните гърци), племената, създали критската цивилизация, и славянските племена, които се разпадат на няколко клона и се споменават от Омир под друго име. Името на този клон от траките също не се споменава, но за това не е виновен авторът на „Илиада“, а неговите редактори. Но това съвсем не означава, че сведенията за тяхното реално присъствие са окончателно унищожени. Напротив – те са повече от фрапиращи.

Да вземем за пример това, което казва Омир във Втора песен, 17–118:

„Спряха да викат, а цар Агамемнон Атреев се вдигна
с жезъл в ръка, отколе изкусно направен от Хефест.
Хефест го беше предал на великия Зевс олимпийски,
Зевс след това го предаде на Хермес, вестител пъргав.
Хермес божествен го връчи на конесмирителя Пелопс,
Пелопс го даде на царя Атрея, водач на войските:

него Атрея завеща на Тиеста, стада притежавац.
Той го остави наследство на цар Агамемнон Атреев,
за да владее над острови много и целия Аргос.“

И пак в същата Втора песен, 1–37, героят Нестор се обръща към Агамемнон със следните думи: „*Спиш ли ти, сине на смелия конесмирител Атрея?*“...

Едва ли някой може да ме убеди, че тези историци елинисти, които са съчинили историята на Златна Микена, не са знаели или не са разбрали, че родът на цар Агамемнон принадлежи на конните племена. И че не им е известно кои са били конните племена и кога са дошли на Балканския полуостров.

Агамемнон е бил владетел както на този клон от траките, така също и на немалко други вече размесени племена. Но е имало и такива, които са били васални. Ето какво е казал за някои от тях Омир в Първа песен, 75–115: „... *който владее аргийци и го ахейците слушат.*“

На кои земи е бил абсолютен владетел този тракийски вожд научаваме от Втора песен, 529–569 и 570–610, в която се казва:

„Всички, които живееха в чудно сградената Микена,
още в заможен Коринт, в красиво строена Клеона,
също и тези в Орнея и в Еритрея желана,
в Скион древен, където Адраст най-напред зацарува,
в Хипересия, чак в Гоноеса ахейска висока,
всички, които владееха Егион, древна Пелена,
целия бряг на морето, обширната крепост Хелика,
тръгнаха с кораби сто, управлявани от Агамемнон.
С него вървяха отбрани войски многобройни и храбри.
Сам си облече тогава блестящите медни доспехи.“

В „Илиада“ цар Менелай е представен като брат на Агамемнон, но това не е дело на автора, а на неговите редактори. Менелай е син на йониец (грък) и на майка тракийка. Той е цар на смесени племена и васал на Агамемнон. Земите, които тези племена са населявали, са посочени във Втора песен,

570–610, в която се казва:

„Всички, които владееха Лакедемон със долените,
Фарис и Спарта известна и Меса с гълъби много,
всички, които населяваха Брисия, Авгия мила,
също Амикла и Хелос, приморската хубава крепост,
тези, които живееха в Лаа и пазиха Ойтил,
братът на цар Агамемнон, сам цар Менелай гръмогласен
водеше в кораби шест десети, отделно строени.
Той сред войските вървеше, облегнат на своята дързост,
викайки всички на бой с желание неудържимо
да отмъсти за скръбта и плача на Елена аргийка.“

Дори и на непосветените в поезията би направило впечатление, че изразът „братът на цар Агамемнон“ стои изкуствено, нарушава мелодичността, характерна за Омир. Предполагам, този израз е преднамерено вмъкнат като „доказателство“, че Елена аргийка има гръцки произход.

На всички учени е правело впечатление, че древногръцките автори като Солон, Платон и т. н. никога не скривали възхищението си от критската цивилизация. Всеки един от тях е споменавал за митове или за важни исторически факти, но нито един не е засягал историята на взаимоотношенията на Елада с Критската империя.

Защо? Защото траките микенци са имали взаимоотношения със създателите на критската цивилизация, а не йонийците (древни гърци), които са пристигнали от Египет. И защото тези йонийци само няколко столетия след тяхното пристигане били покорени и размесени с други племена. Но на този въпрос ще се спра отделно.

Прапраотците на Агамемнон са тези, които първи се сблъскват с пристигналите от Библейските земи: критяни, атиняни (юдеи и либийци), както и малкото евреи, пристигнали с тях. Техните взаимоотношения са минали през всевъзможни перипетии - от врагове до приятели, което е продължило близо хилядолетие. Погледнато в исторически аспект, това е

епохата, в която се заражда и процъфтява високоразвита цивилизация в южната част на полуострова и островите в Егейско море. И тя е дело не само на дошлите племена от Африка, но и на този клон от истинските траки, които били равноправни на критяни и атиняни не само по военна мощ, но и по духовна и материална култура.

Така че създадената от тях цивилизация е смесица от две култури – едната пренесена от региона на Хималаите, а втората – от Северна Европа в Египет, а след това и на остров Крит. Тези две велики сили за своето време са се оказали пагубни за немалко племена, които били унищожени или асимилирани, за да изчезнат от историческата сцена. И истинските траки са тези, които възстановяват уникалните знания и умения, които са били в притежание на човешкия род преди космическата катастрофа. И не само ги възстановяват, но ги прилагат и разпространяват сред останалите племена.

Това, че те са били велики сили и равноправни по мощ в този регион, го потвърждава и Омир. В Четвърта песен, 240–270, царят на траките Агамемнон казва на царя на критяни Идоменей:

„И ако другите хубавокоси ахейци изпиват
само частта си, то твоята чаша, подобна на моята
винаги пълна остава да пиеш, когато искаш."

В същата песен се казва, че както по време на битки, така и в делата най-различни, също и на пирове ги обслужват най-лични аргийци, които размесват в кратера вино искрящо. И тези лични аргийци, които са представени в историческата хроника на Древна Елада за праотци на древните гърци, изпълняват ролята на виночерпци в двора на тракийския цар Агамемнон.

От сведенията, изложени от Омир в „Илиада", се вижда, че траките от Микена не са живели изолиран живот. Ето защо не трябва да ни изненадва, че Тамир от Тракия е гостувал на царя Еврит ехалийски. Същото се отнася и за критяни. И то

се потвърждава в Трета песен, 198–237, в която се разказва:

„Идоменей като бог е сред своите критяни отсреща:
около него са сбрани другите критски водачи.
Смелият цар Менелай ги приемаше често във къщи
гост да ни бъде любезен, от Крит щом пристигне
във Спарта".

Както в „Илиада", така и в „Одисея" поетът и мъдрецът Омир ни е завещал безценни сведения за Древна Елада, но не на древните гърци, а на тези племена, които са я превърнали в люлка на цивилизацията в Европа. За голямо съжаление историците елинисти са ги използвали безкрайно субективно. Тези герои и племена, за които е било невъзможно да бъдат обявени за древни гърци, са поставени в категорията митични. Такъв е случаят с етиопския цар Мемнон, който е убит пред Троя от Ахил. По този начин както неговата история, така и историята на етиопските племена са представени като плод на въображение и те изчезват от общочовешката история.

Самото име на полуострова Пелопонес показва, че то идва от конесмирителя Пелопс, който е един от праотците на Агамемнон. А това обяснява, че истинските траки, по-точно клон от тях, първи са завладели полуострова, който вече е бил заселен от йонийците (първия клон от гърците). Самият град Спарта е населен със смесено население – тракийци, йонийци и аргийци – клон от праотците на жълтата раса. След истинските траки в Пелопонес идват и славяните, които са представени с името ахейци. Но на този въпрос ще се спра после.

Доказателства съвсем не липсват. Да вземем за пример името на Дриант, което се споменава в „Илиада". Още в Първа песен, 239–279, героят Нестор – геренският конник, освен неговото име споменава и имената на Пиритоя, Кения, Ескадия, Полифема и Тезея Егеев. Учените са установили, че това са лапитите, т. е. великаните, за които вече казах, че са славяни, в които тече арийска кръв.

Името Дриант е носил царят на траките, които били из-

вестни под името едони. Този тракийски цар бил син на Япет. А неговият брат Тезей бил царят на Тесалия, известен с участието си в Калидонския лов.

За тракийския цар Дриант и неговия син в Шеста песен, 119–159, Омир ни разказва следното:

„Дълъг не бе животът на царя Ликурга Дриантов,
който безумно се впусна в спор с боговете небесни.
Някога той бе разгонил кърмачките на Диониса
в Ниса свещена. Те всички захвърлиха своите тирси
върху земята, преследвани с бич от Ликурга убиец.“

Всъщност авторът на „Илиада“ с тези няколко реда ни съобщава, че между дошлите от Тибет и тези от Египет се е водела борба не само за владичество над много територии, но и в духовната сфера. Това обяснява и защо учението на Орфей е било разпространено в Тесалия. Та нали цар на Тесалия е братът на Дриант, което означава, че населението на тази област е било тракийско, но не липсвало и друго население, което дошло от долината на река Нил и което боготворяло бог Дионис.

За да бъдат игнорирани тези доказателства, историците елинисти представят както цар Дриант, така и неговия син Ликург, а също и брат му в категорията митични герои. И след повече от едно хилядолетие на историческата сцена се появява мъж с името Ликург, но не къде да е, а в Спарта. И обърнете внимание – именно този Ликург, който е бил легендарен законодател, оформя спартанската държавно-политическа и социално-икономическа система, която имала много древно устройство.

Не са малко и сведенията, изложени от Херодот в „История“, които са от много по-късен период, но и в тях прозира обективната историческа истина. От него знаем, че култът към Зевс и Дионис е бил на почит у етиопците, т. е. той е пренесен от континента Африка в Европа. А това идва да потвърди, че Ликург принадлежи на племената, дошли от да-

лечния изток.

Критското могъщество около 1580 – 1570 хил. пр. н. е. запада, когато по-голямата част от населението заминава за Египет. Тези, които не са се преселили в долината на река Нил, не само че са били по-малобройни, но са били и жестоко засегнати от земетръса и изригването на вулкана Санторин. Това обяснява, от една страна, кои са причините за западането на критската цивилизация, а от друга – защо Микена, но не на гърците, а на траките, почти светкавично се превръща в голяма „свръхсила".

Историческата карта на полуострова е изглеждала приблизително в този вид, който ни е описал Омир в „Илиада". Ще си позволя да посоча кои племена стоят под имената, които той е посочил, а също така и кои племена са участвали в тези събития, но са се преселили.

Както вече казах, едни от първите племена са били етиопци почтени и кушити. Те са се преселили в Мала Азия и това е потвърдено от Омир в „Одисея".

Аргийците – клон от праотците на жълтата раса – са били изтласкани от Пелопонес на север от йонийците (клон от древните гърци). По-късно част от тях са поробени от праотците на Агамемнон, а останалите постепенно са се преселили в Мала Азия.

Йонийците (древните гърци), след като се разпадат на по-малки племена, в една малка част се смесват с новодошлите траки, други се смесват със славянски племена и създават нова общност, трети по-късно влизат в състава на възникнали обединения, в които са включени множество племена, принадлежащи на различен расов тип.

Пеонци, които от Омир са известни като изкусни стрелци с лък, според историческата хроника са населявали земите между реките Аксий (Вардар) и Стримон (Струма). Всъщност пеонците са полугърци-полуалбанци, тъй като са възникнали от смесването на йонийски (гръцки) и албански племена.

За лапитите вече казах – това са славянски племена, които са асимилирали малко арийско племе, затова в тях тече и арийска кръв. Тяхна е заслугата от полуострова да бъдат изгонени кентаврите.

В историческата хроника кентаврите и лапитите са представени като митични племена, но се оказва, че това твърдение е твърде наивно. В нея се твърди, че обитавали трудно достъпни планини и непроходими гори. Притежавали див и суров характер и огромна сила. Отдалеч приличали на конници, сраснати с конете си.

Според митологията мъдрият кентавър Хирон е този, който възпитава великите гръцки герои Херакъл (Херкулес), Тезей, Диоскурите, Язон, Ахил и бог Асклепий на лов, езда, бойно изкуство, музика, поезия, медицина и т. н. Други мъдри кентаври били Нес и Фол.

В началото се спрях на произведението на Аполоний Родоски „Аргонавтика“. Изрично посочих, че като надзирател на Александрийската библиотека авторът е ползвал древни анали. От тях той е извлякъл имената на различни по произход герои, както и техни подвизи, които отразил в своето съчинение.

Вероятно неговото произведение твърде много е възбудило въображението на някои автори, за да съчинят мита за кентавъра Хирон, Нес и Фол. Според този мит излиза, че критската цивилизация е възникнала едва ли не от кентаврите. Защо?

Защото Тезей е обявен за най-великия атически герой, обединител на атинската държава. Син бил на атинския цар Егей и дъщерята на аргоския цар Питей. От казаното се вижда, че този герой принадлежи към племената, дошли от долината на река Нил. А Ахил по произход принадлежи към славяните, но племената, които е предвождал, са били смесени с друго племе. На тях ще се спра отделно.

Всъщност кентаврите са клонът от праотците на турците, които са пристигнали с Данай на Балканския полуостров. Из-

бухналата битка между лапити и кентаври, която завършва с победа за лапитите, е реално историческо събитие, което е принудило кентаврите да се преселят в земите към Беломорието. Но и оттам те са били прогонени от истинските траки, които ги принудили да заминат за Мала Азия.

Дарданите, които идват след истинските траки и славяните на полуострова, също го напускат. По време на затоплянето на климата те се преселват на север, където са асимилирани и окончателно изчезват.

Под името фриги Омир е имал предвид няколко азиатски племена. Едно от тях са праотците на днешните кюрди. Няколко столетия те са населявали днешните земи на Македония, след което отново се връщат в Мала Азия.

Мизите, както казах в началото, са славянски племена, говорещи прастаробългарски език. Те също се преселват в Мала Азия вследствие на натиска от появилите се арийски и други племена, дошли от северозапад. По-късно те се преселват на юг и изчезват от историческата сцена.

Истинското име на ахейците е ахилийци. Това са смесени племена от славяни и част от праотците на албанците. Името мирмидонци идва от гр. мирмекс, т. е. мравки, което се е отнасяло предимно за тази част от ахилийците, които по расов тип принадлежали на албанците. Докато славяните са били високи и едри, в сравнение с тях албанците били сравнително ниски.

За тях във Втора песен, 651–691, Омир разказва:

„Тия, които живееха в мир в Пеласгийския Аргос,
тия, които владееха Алос, Трехен и Алопа,
плодната Фтия и малка Елада с жени най-красиви,
тях мирмидонци, ахейци и елини всички зовяха,
имаха кораби те петдесет с Ахил начело.“

И тук се чувства ръката на „съвестните“ редактори на „Илиада“. Поетът много ясно е казал, че Ахил е предводител на мирмидонци (албанци) и ахейци (ахилийци – славяни). Но кому е било нужно да бъде прибавен и етнонимът „елини“, на

който вече се спрях в началото? Той е извлечен съвсем неосновател но от името на Хелен, който е син на Девкалион. Няма никакво съмнение, че това е направено съвсем преднамерено с цел да се представят тези племена за едни от праотците на древните гърци.

Смесените племена от славяни и албанци са се наричали ахилийци, тъй като тяхното име идва от Ахил. В някаква степен те стават подвластни на Агамемнон, т. е. на тракийците, когато се преселват в Пелопонес. От жезъла, който е притежавал Ахил, може да се направи изводът, че те са били на по-ниска степен на развитие. За него в Първа песен, 239–278, поетът казва:

„Каза синът на Пелея и върху земята захвърли
жезъл, с гвоздеи златни осеян обилно, и седна.“

През втората половина на II хил. пр. н. е., след заминаването на критяни, атиняни, а с тях лапити и илири, започва нова епоха за населението, обитаващо островите в Егейско море и земите на Древна Елада. Траките от Микена действително остават най-мощната военна сила, но не и морска. Постепенно те започват да покоряват тази част от населението, което не се е преселило в Египет. Предприетата от тях завоевателна политика от една страна е допринесла за величието на този клон от траките, но от друга се е оказала пагубна за самите тях. Защо?

Първо – защото те не са били така многобройни в сравнение с тези, които са населявали земите на траките. Те се размесват с останалите племена, дошли от Египет, и тези ахилийци, които идват в Пелопонес. В продължение на няколко столетия смесването на племената е било толкова голямо, че по-голяма част от древните градове били населени от хора, загубили своята първоначална етническа идентичност.

Сведенията, изложени от Омир в „Илиада“, напълно го потвърждават. Но тук възниква въпросът кога е живял Омир, бил ли е свидетел на Троянската война или и той като

Аполоний Родоски е ползвал някакви много по-древни анали, за да съчини епичното произведение?

Твърдението на Херодот, че Омир е живял през IX в. пр. н. е., се оказва невярно. Историците елинисти твърдят, че Троянската война се е водила около 1200 г. пр. н. е. Всъщност базирайки се на Омировата „Илиада“, те изграждат един съвсем неправоподобен мит за Елада като люлка на европейската цивилизация, дело на техните праотци – древните гърци.

Между представителите на световната научна историческа мисъл отдавна се води спор дали племената ахияви и ахейци са различни, или и двете имена се отнасят до праотците на древните гърци. По този спор все още няма единодушно становище, тъй като не е известно къде се е намирало царството на двете племена. След откриването и дешифрирането на хетските надписи от археолозите се оказа, че ахилейците са присъствали в древна Анатолия – Мала Азия – още в 1450 г. пр. н. е.

Не мога да твърдя кога точно е живял Омир, но в едно съм сигурен – че той не се е родил сляп, а е ослепял вследствие на това, че е живял до дълбока старост. Не съм склонен да приема и твърдението на Тукидид, че поетът е живял преди Троянската война, макар че в тази ранна епоха е имало мъдреци, които са предсказвали как ще се развие светът в бъдеще.

Единственото, което приемам за най-близо до обективната историческа истина, е това, което ни разказва поетът в Първа песен. 359–399.

„В поход към Тива свещена, град Еетионов, поехме.
Сринахме го до основи, докарахме плячка тука
и поделиха си всичко добре синовете ахейски.
С руменоликата щерка Хриза дариха Атрида.
После сам жрецът на бог Аполон далномерец пристигна
при бързоходните кораби на меднобройни ахейци
с откуп несметно богат дъщеря си от плен да измоли.
Носеше той в ръка златен жречески жезъл с венеца

на Аполон далнострелец и молеше всички ахейци,
най-много двамата братя Атриди, водачи военни.
И съгласиха се с радостни възгласи всички ахейци
почит на Хриза да окажат и откупа скъп да приемат.
Само на цар Агамемнон това на сърце не допадна.“

Това казва Ахил на майка си Тетида. Става дума за събитие, което се е развило преди Троянската война. Еетион е цар на Тива в Мала Азия, баща на Андромаха, която е съпруга на Хектор – син на царя на Троя Приам.

Какво прави впечатление?

В този поход участват траките микенци и славяни-албанци, но всички наричани ахейци. Името на Тива в Мала Азия напомня за данайците от град Хемис, в областта Тива в Египет.

С каква цел е предприет походът се разбира от това, което поетът чрез Андромаха ни разказва в Шеста песен, 406–446:

„С копие тежко Ахил богоравен прониза баща ми,
високопортната Тива, цветущия град киликийски,
в пепел превърна и татка ми Еетиона погуби.
Ала не взе му доспехите – жал му обхвана душата.
Тялото сложи на клада ведно със доспехите пъстри
и му издигна могила, а горските нимфи прекрасни,
щерки на Зевса всесилен, сами посадиха дървета.
Имах аз братя седмина, родени в двореца ни бащин.
Всички в деня съдбоносен отидоха долу при Хадес:
всички уби безпощадно Ахил, бързоног и божествен,
между овце белорунни и тежкокопитни говеда.
Моята майка, царица на Плакската област гориста,
пленница тука докара, плячкосал и други богатства.
После я върна обратно, взел откуп несметен за нея...“

Какъв извод може да се направи?

В този поход са участвали както траките от Микена, така и ахилийците, за които преднамерено е употребено измисленото име ахейци. При този поход Ахил изгаря на клада тялото

на Еетиона, за което може да се намери обяснение – враг, защо да не го изгори? Но обърнете внимание – и траките миkенци, и славяно-албанците са представени под името ахейци, т. е. като праотци на древните гърци. Щом принадлежат на един и същи род, би следвало да имат един и същи светоглед, традиции и обичаи. А какво се оказва?

Според Омир ахеецът Ахил изгаря на клада най-добрия си приятел Патрокъл, който е убит по време на Троянската война. И не само го изгаря, но в негова чест организира и състезания с награди.

А в историята на Микена се казва, че те погребвали своите мъртъвци съвсем голи, като им поставяли по една малка чаша или друга някаква дреболия. Това било в ранния период, но след това, като служили като наемници – бойци в Египет, потънали в злато, видели пищните погребения на египтяните и като се върнали, наподобявали техните погребения. И най-неочаквано микенци наводнили своите гробници със златни погребални дарове. И така погребенията в царските гробници заприличали на египетските.

Що се отнася до ахилийците, те са били в Мала Азия – по време на похода им срещу Тива, по време на Троянската война, а по-късно се преселват в тези земи, след което продължават на югоизток, за да изчезнат окончателно. Така че не трябва да ни изненадва фактът, че тяхното име се споменава в хетските надписи.

Преселението им от Европа в Мала Азия, макар и резервирано, е отразено в „История на България“, том I:

„Материалите от археологическите разкопки от Мала Азия отбелязват твърде осезателно за времето до II хил. пр. н. е. по-голяма близост на западните райони в културно отношение с Балкано-Егейския басейн, отколкото с историческите области и страните в Двуречието.

По-късно, с развитието на бронзовата епоха, разделението на Мала Азия на две културно-исторически области получило

по-отчетлив характер. По това време централната част на полуострова започнала да поддържа връзка със земите от Северна Сирия и Месопотамия, докато западните райони се свързали още по-тясно с Балкано-Егейския свят. Някои историци отнасят към тази епоха формирането на Троя II, чиито хронологически рамки най-често се приемат за времето 2400–2200 г. пр. н. е. Засега се предполага, че населението на Троя II било свързано по произход с населението от земите, които в по-късно време получили географските наименования Тракия и Македония, но много въпроси в това отношение не са били окончателно изяснени. Във връзка с това особено внимание заслужава да се обърне на сходството, което се забелязва между изделията от Троя II и някои находки от Тракия и Македония, Гърция и дори от областите на север от Дунав, като Бесарабия и съседна Русия.

Важно място в науката заема въпросът за етническия състав на населението на Троя VI и VII. А и съседните райони през втората половина на II хилядолетие. Обикновено се приема, че между Троя VI и VII-A не съществува рязка историческа граница, тъй като Троя VI рухнала в резултат на земетресение и била естествено продължение на т. нар. Троя VII-A, така добре описана в Омировия епос."

За да разберем коя Троя е описал Омир, нека си припомним кои са участвали в Троянската война. Срещу Троя застават представените за древни гърци данайци, атиняни, микенци и ахейци, и още много други племена. На тяхна страна са и критяни, които са предвождани от Идоменей – цар на остров Крит, но Агамемнон нарича неговите бойци в епоса с името данайци.

От сведенията, които изложих, се вижда, че създателите на критската цивилизация се появяват на Балканско-Егейския басейн около 2560 г. пр. н. е. и отново отиват в Египет около 1580 г. пр. н. е. А щом те са участвали, това означава, че Омир не е описвал Троя VI и VII-A, понеже те датират след 1600 г. пр. н. е., когато критяни и атиняни са напуснали остров Крит.

Не е възможно да е била и Троя II, тъй като нейните

хронологически рамки са в твърде ранен период – 2400–2200 г. пр. н. е. По това време създателите на критската цивилизация населявали областта Атика, а тяхна цитадела е била крепостта Атина. Те завладяват остров Крит през този период, но не са все още пълновластни господари. Това се потвърждава и от историческата хроника.

В нея се твърди, че след 2200 г. пр. н. е. са построени първите дворци в Кносос, Фестос, Малия и Закро. Всеки един от тях е представлявал град-държава, а нейният владетел е живял в двореца. Впоследствие владетелят на Кносос успява да наложи своята власт и над останалите градове-държави и така става цар на остров Крит.

Такъв цар на критяни е бил Идоменей, чието родословно дърво води към цар Минос. А корените на неговата съпруга – еврейката Сирма – идват от идейските дактили от Египет, на които принадлежи и героят на героите Херкулес (Херакъл).

Това се потвърждава в голяма степен и от Омир, който често нарича бойците на Идоменей данайци. Освен това не критският цар, а царят на Микена е водач на обединените войски. Това показва, че критяни не са тази могъща сила, в която се превръщат по-късно. Но все пак те са имали взаимоотношения на равнопоставеност, което е основание да предполагаме, че историческите събития, които са свързани с Тива в Мала Азия и Троянската война, са се развили в периода между 1900–1800 г. пр. н. е.

Вероятността да са се развили по-късно е по-малко приемлива, тъй като през XVIII в. пр. н. е. първите дворци са разрушени, за което според историческата хроника има две версии. Едната е, че причината е в земетресения, а другата, че е в жестоките войни, водени между критските царства.

В случая не е важно какво точно е предизвикало опустошението на остров Крит. По-важно е, че това е едно от доказателствата, че не би било възможно критяните да участват в похода срещу Троя.

Тези събития – война или земетресения – продължили и през първата половина на XVII в. пр. н. е. Едва през втората половина на това столетие Крит започва бързо да се възражда. Това се дължи на обстоятелството, че островът е обединен под върховната власт на династията от Кносос. Царете на тази династия завладяват много острови в Егейско море и немалко земи на полуострова. Това е времето на поробването на илирите и превръщането на лапитите в техни васали.

Последиците – критяни се превръщат в могъща сила. На мястото на старите дворци се издигат нови, по-богати в архитектурно отношение и по-пищно украсени. Критският цар по това време е почитан като египетски фараон, а властта му е била неограничена.

Като имаме предвид, че това е периодът от 1650 до 1580 г. пр. н. е., едва ли може да се приеме за възможно царят на Крит да бъде поставен в положението на Идоменей спрямо царя на Микена Агамемнон. А съвсем наивно е да се твърди, че Троянската война се е състояла, когато критяни са се преселили в Египет.

Това мое виждане напълно се потвърждава от историческата хроника на траките от Микена. Съжителството им със създателите на критската цивилизация е продължило близо едно хилядолетие. То е преминало през всички възможни форми – от приятелство и добросъседство до непримирима вражда.

Траките от Микена били жестоки, войнствени и отмъстителни. Не по-малко войнствени са били и тези, които са създали пирамидите в долината на река Нил, критската цивилизация, а след нея и процъфтяващата цивилизация в Египет. Прави впечатление, че възникването на уникални исторически паметници е предшествано от жестоки войни, вследствие на които се завоюват големи територии.

Изглежда създателите на критската цивилизация не са имали много голям успех при опитите им да завладеят по-големи територии на Балканския полуостров. И това вероятно

се дължи както на траките от Микена, така и на многобройните им събратя, които населявали тракийските земи. Не е изключено тяхното преселение в Египет да не е плод само на изригването на вулкана Санторин, но и на експанзията, предприета срещу тях от траките и другите градове-държави, които преди това са им били подвластни.

Обстоятелството, че немалка част от населението не се е преселило с критяни в Египет, показва, че насилието е било основно средство за управление в тази епоха. С преселението или изчезването на една сила в даден регион неизбежно се ражда друга, която налага своята власт със същите средства.

Показателна в това отношение е историята на траките от Микена. Отсъствието на техните съперници – критяните, им дава възможност да се превърнат в голяма сила. Но това става в продължение на повече от едно столетие.

И траките от Микена тръгват по изпитания път – завладяване на нови територии. Отначало завладяват почти обезлюдената област Атика, а след това и крепостта Атина. След това предприемат походи към Беотия и източните земи на Етолия, които завършват с успех. Впоследствие завладяват остров Халкида и много други малки острови.

Всеизвестно е, че траките принадлежат към конните народи. Като военна сила по суша те се славели с бойните си единици с колесници, теглени от коне. И като всички конни народи те са си служели най-вече със стрели и лък както по време на война, така и в мирно време при лов. И нека не забравяме, че по време на Троянската война според Омир било голяма рядкост някой от героите да притежава тракийски меч.

Така че траките от Микена, след като завладяват нови земи и покоряват тяхното население, голяма част от което принадлежи към морските племена, стават господари и на морски флот. Но едва ли той е бил толкова голям. Най-вероятно с течение на времето траките са използвали поробените морски племена да им построят боен морски флот. И

това е продължило повече от едно столетие, тъй като едва около 1450 г. пр. н. е. те успяват да завладеят Кносос на остров Крит.

С този военен успех е сложено началото на развитието на микенската цивилизация. Нейното величие се изразява в построяването на замъци, на крепостите и на дворците, които датират от XIV – XIII в. пр. н. е. Траките от Микена наистина са били голяма сила в продължение на няколко столетия в Егейско-Балканския басейн, но не и извън него.

Създадената от тях цивилизация не е чисто тракийска, тъй като е заимствана от критската, както самите критяни са заимствали много от микенци и са го пренесли в Египет. Особено в областта на военното дело, ползването на колелото, конете, а също и в духовната сфера. Всъщност тяхното дълго съжителство е променило в някаква степен светогледа както на критяни, така и на траките от Микена.

Завоевателната политика, водена от микенци, била нож с две остриета. От една страна, те стигат до своя апогей, но от друга – тя е причина за тяхното падение. Като причина за техния упадък историците елинисти сочат земетресението от 1200 г. пр. н. е. и Троянската война, която според тях е започнала малко по-късно. А след като се завърнали от Троянския поход, който продължил дълги години, в Микена имало хора, които създали нови сили.

Между завърналите се и новите сили започнали вътрешни борби и сблъсъци, които разклатили основите на държавната система. Като доказателство за тези събития историците сочат трагедиите на атинските поети, в които се разказвало за настъпилите сблъсъци в царските семейства.

Трябва да отсеем субективното интерпретиране за това кои са микенците и дали наистина са били свръхморска сила в цялото Средиземноморие – от Сирия и Палестина до Гибралтар. Това се виждало от различните археологически находки, открити по крайбрежието на тези две страни – един твърде

наивен, да не кажа смешен аргумент. Защо?

Историците елинисти или не са запознати с историята на Египет, или си затварят очите за реално съществували събития, които са документирани от писмени анали. Имам предвид царица Хатшепсут, властвала с Тутмос III (1504–1450 г. пр. н. е.) в Египет. По нейно време са изпращани големи военнотърговски експедиции в далечни страни. И те не само се връщат с „богати дарове", но и тези, от които „доброволно са ги получили", признават върховната власт на египетския фараон.

Тези сведения недвусмислено показват, че след като се преселили в Египет, критяните продължили да бъдат свръхморска сила в Средиземно море. И тя принадлежала към XVIII династия, която създала Новото царство. А самото царство просъществувало от 1580 до 1085 г. пр. н. е., което показва, че е съществувало паралелно с възхода, разцвета и упадъка на Микена.

Западането на Микена няма нищо общо с Троянската война, нито с размириците в царския двор, за които са писали атинските поети. Ако е имало размирици, те са предизвикани от по-големите градове-държави, в които населението е било силно размесено, но са преобладавали племената, които принадлежат към морските народи. Тяхната борба е била за независимост от централната власт, чието седалище е било Микена. Очевидно тя се е засилила към края на II хил. пр. н. е., което постепенно е изтощило военната мощ на траките микенци.

Това обстоятелство до голяма степен е улеснило експанзията на племената, които са населявали северозападната част на Балканския полуостров. Предполага се, че те са населявали Илирия и Тесалия. Тези племена постепенно, но и не без насилие, са се преселили към континентална Гърция.

В официалната историческа хроника те са представени като родствени на ахилейците, т. е. на ахилейците славяни. Всъщност това е другият клон на славянските племена, които говорили ургурски, т. е. прастаробългарски език, и населява-

ли коневъдна Тесалия. А другите, които идват от Илирия, са клон от племената – праотци на албанците.

Техните нашествия в Пелопонес окончателно слагат край на хегемонията на траките от Микена. Тя продължила да съществува, но като обикновен град-държава, с власт над ограничена територия.

Както ще видим по-късно, тези племена отново ще се преселят на север. Един клон от праотците на албанците ще влезе в съюз със славянските племена. Впоследствие ще се размесят, за да се появят на историческата сцена под името македонци.

Какво се казва за тях в историческата хроника?

Тези племена принадлежали към номадските войнствени народи, начело на които стоят племенни вождове, притежаващи силна власт и голям авторитет. По време на преселението си те са се намирали на по-ниско стъпало от ахейците по отношение на социално-икономическото и културно развитие. Но се различавали от ахейците по това, че умеели да добиват и обработват желязото и си служели с железни оръжия – мечове.

Ето и „доказателството", с което третият клон от славянските племена и праотците на албанците се превръщат в древни гърци, носещи името дорийци. На този въпрос се спрях, но ще го повторя, за да разбере читателят до каква степен е мистифицирана историята на древна Елада.

Според историците елинисти родът на тези древни гърци идва от Девкалион и Пира, т. е. още от времето на потопа. Техният син се казва Хелен, от който идва и името на южнотесалийското племе хелени. Синът на Хелен се казвал Дор и от него идвало и името на древногръцкото племе дорийци. Областта Тесалия представлява голяма низина, заобиколена от планини и е известна като житница и удобна за коневъдство. Първият клон от славяните, които се смесват с арийското племе, остават в историческата хроника като великаните лапити, а в Палестина са известни под името филистимяни, на които принадлежи Голиат.

Вторият клон от славянски племена се съюзява с племена, принадлежащи на праотците на албанците, известни с името мирмидонци. От името на техния вожд Ахил те се наричали ахилейци. А Ахил е син на Пелей, който е цар на Фтия в Тесалия. За тях вече казах, че се преселват в Мала Азия, по-късно заминават към Персийския залив, където окончателно изчезват. Третият клон са славяни и албанци, представени с името дорийци. За тяхното преселение от север на юг в историческата хроника се казва следното. Първоначално дорийците били отблъснати. По-късно те предприели ново масирано нашествие. И обърнете внимание – били разделени на два главни потока. И така завладели Епир, Етолия, Коринт, Арголида, Лакония, Мисения, но не и Микена.

Микена също е завладяна по време на нашествие, но не от дорийците, а от библейски племена, които идват от юг. И това е забелязано от някои историци, които проучили древни митове и легенди, представени за древногръцки. Те установили, че в тях се говори за завръщането в Елада на потомците на легендарния Херакъл, в страната на прадедите си.

В тези древни анали се казва, че героят на героите Херкулес, когото жрицата Пития нарича Хераклес, произхожда от прочутия род на Персеидите. Родината на Персей е долината на река Нил, по-точно град Хемис в областта Тива, в който е живяла неговата майка Даная. И това е потвърдено от Херодот, който ни разказва за светилището, издигнато в негова чест.

Град Хемис е създаден от юдеите, чийто вожд бил Данай, а те са клон от идейските дактили. От този клон произхождат и юдеите, които създали град Атина в земите, където днес се намират истинските пирамиди, т. е. в Гиза. От името на града започват да се наричат атиняни, но те са примесени и с либийци.

От родината на персеидите първи пристигат в Егейско-Балканския басейн данаидите. След тях идват критяни, атиняни, а също и евреи, които принадлежат към идейските дактили. Създават критската цивилизация и отново се преселват в

долината на река Нил.

Единственият недостатък на всички предания, митове и легенди е, че в тях не се посочва времето на развилите се исторически събития. Но от историческата хроника ни е известно, че Новото царство в Египет е възникнало около 1580 г. пр. н. е. и е просъществувало до около 1085 г. пр. н. е. От сведенията, които изложих, се вижда, че в събитията, свързани с това царство, са взели участие лапитите и поробените илири. А също така и останалите юдеи и евреи, принадлежащи към идейските дактили, както и други неизвестни племена, които са населявали долината на река Нил. През този период от време долината на река Нил все още не се е наричала Египет, тъй като е била населена от най-различни по расов тип и цвят племена, които са дошли от четирите посоки на света. И това е валидно не само за долината, но и за Библейските земи, Двуречието, Мала Азия и Балканския полуостров.

Погледнато в исторически аспект, би следвало да се приеме, че това е времето, с което започва епохата на най-голямото размесване на племената, последиците от което са изчезването на едни, възникването на „нови“, което неизбежно води до промяна на техните имена.

Да вземем за пример Мала Азия. След Троянската война, която се е състояла през XIX в. пр. н. е., троянците се разпадат. Една част идва с победителите в Елада. Много малка част от тях остават, а трета се разпръсва. Но в тези земи е имало население, а за него не се споменава абсолютно нищо. А тук идват кентаврите, т. е. праотците на турците, които са прогонени от лапитите. А след това ахилейците-славяни и мизите-славяни. Те се отправят на югоизток, след което изчезват.

Но от югоизток пристигат нови племена. И изведнъж археолозите откриват хетските надписи, които успяват да дешифрират. И в историческата хроника се появява Хетската държава. Но кои са хетите?

В историческата хроника се казва, че племената, които в

дълбока древност населявали високите равнини на Мала Азия, се наричат обикновено протохети. В тази група влизали хуритите (харийците), които живеели в Сирия и Северозападна Месопотамия. Също субарийците, които населявали Северна Месопотамия, и уратите, които живеели в древността на територията на Армения.

Според някои изследователи тези племена се явили в резултат на голямо преселение. Но според каноните на съвременната историческа научна мисъл тези явления не могат да бъдат обяснени само с миграциите на племената. Те считат, че промените на езика и културата се дължат до голяма степен на промените, които настъпват в социално-икономическите отношения.

Учените констатирали, че древните племена на протохетската група са родствени по език с хуритите и субаритите. И като направили сравнение с по-късните хети и близките до тях по език лувийци, стигнали до извода, че те са твърде близки с племената от тъй наречената индоевропейска група. Дори открили ред думи от този къснохетски език, които приличат на думи от гръцки, латински, древнославянски и древноиндийски език.

Направеното от учените откритие има голяма научна стойност. То показва наслояването на различни култури, принадлежащи на различни племена, преминали през земите в Мала Азия. Терминът протохетска група не е най-точен, тъй като и тук, както в долината на река Нил и Егейско-Балканския басейн, става въпрос за събития, развили се в продължение на повече от едно и половина хилядолетия.

ПРИСЪСТВИЕ НА ПРАБЪЛГАРИТЕ В ИСТОРИЯТА НА НАРОДИТЕ СЛЕД IV ХИЛ. ПР. Н. Е. ВАВИЛОНСКОТО ЦАРСТВО

Възникване на цивилизация в Мала Азия. Преселение на шумери, акади, амореи, прабългарите хурити (худони), касити. Войната между хети и хурити. Западане на Египетската и Хетската държава и разцвет на Нововавилонското царство. Худоносор и погребението на дъщеря му Бастет в Странджа. Доказателства за оригинална древна прабългарска писменост. Поява на библейските племена в Егейско-Балканския басейн. Основаването на Спарта. Кои са македонците? Първите поети не са гърци. Нови мистификации.

I

До края на IV хил. пр. н. е. ние не знаем какви племена са населявали Мала Азия. В началото на III хил. пр. н. е. от далечния североизток тук се появява клон от арийските племена, които са смесени – черно-бели. В началото се спрях на тях и казах, че те са дошли, прекосявайки Кавказките планини. По късно те слизат на юг и са известни от историческата хроника под името субарити.

По същото време от далечния североизток пристигат и прабългарите. Те се заселват в земите на изток от горното течение на река Тигър. По-късно заедно с каситите завладяват Месопота-

мия. По това време те били известни под името хули (хурити).

През същото III хил. пр. н. е. истинските траки принуждават етиопци почтени и кушитите да се преселят в Мала Азия. Тяхното присъствие е регистрирано в историческата хроника с името етиопо-кушити. А малко по-късно, пресичайки Кавказките планини, пристигат и дарданите – праотците на царя на Троя – Приам.

Кога точно са пристигнали етиопо-кушитските племена в Западна Мала Азия не е известно. Но по всяка вероятност тяхното присъствие е било трайно, тъй като те са оставили дълбоки следи. В историческата хроника се твърди, че те и хуритите (прабългарите) стоят в основата на цивилизацията в Мала Азия.

Съдбата на етиопо-кушитите е тясно свързана с тези неизвестни племена, които са били прогонени от земите, завладени от черно-белите арийци и прабългарите (хули – хурити). Те се разделят на два клона, но вече размесени с тези племена. Единият от тях още в началото се преселва в Северна Месопотамия, а другият – много по-късно. В историческата хроника те са представени с имената акади и амореи.

За тях се твърди, че принадлежат към семитските народи. Според учените семитите са източните народи от бялата раса, които са обитавали или обитават Северна Африка и Предна Азия – араби, сирийци, евреи, етиопци, древните асирийци, вавилонци и финикийци. Терминът идва от името на Сим или Сем, син на Ной.

От това, което изложих – как е възникнала цивилизацията в долината на река Нил и Егейско-Балканския басейн, – се вижда, че расовата принадлежност на племената тук не може да бъде критерий. Със същата сила това е валидно и за езика. Какво имам предвид?

Да вземем например евреите на Моисей и Давид. Несъмнено техни предци са идейските дактили, които се делели на мургави юдеи и чисто бели евреи. Но те са само предци, не и

праотци. Техните праотци са издънка от атиняните – юдеи и либийци, бели евреи и претопените черни илири. И те се появяват на историческата сцена по време на управлението на XVIII династия на египетските фараони, т. е. след 1580 г. пр. н. е.

Същото е положението и при арабите. Те са „нов“ народ. Корените им водят, от една страна, към най-древните палестинци, които говорели на старогръцки език. От друга – към този неизвестен най-красив народ, който е говорел староарабски и пръв е издигнал светилище в чест на Аполон в Делфи. На староарабски са говорели и критяните, но те нямат нищо общо с възникването на арабите. На старогръцки са говорели в древността и част от северните племена, които са населявали Скандинавския полуостров.

Възникването на Сирия, Асирия и Вавилон е дело на племената, които са прогонени от Мала Азия. Към тях спадат акадите и амореите, т. е. етиопо-кушитските племена, но вече примесени и с други.

Появяването на първия клон от етиопо-шумерите, известни от хрониката под името акади, се дължи на експанзията на дардани (троянци), субарити (арийските племена) и прабългари (хули – хурити). Но самите те били принудени да се преселят по на юг, вследствие на дошлия от река Инд клон от киргизки племена, които се появяват под името иранци, а по-късно персийци. А от Балканския полуостров идват кентаврите, т. е. клон от праотците на турците. Те от своя страна се обединяват с намиращите се там техни събратя, които дошли с Данай, но отседнали в Мала Азия. По-късно се преселват на изток, за да се появят на историческата сцена в създадената от тях държава Урарту.

Преселението на урартците (по-правилно уратурците) се дължи на експанзията на траките микенци и ахилейците-славяни в Западна Мала Азия, които срива до основи Тива в Киликия. А след Троянската война и поради преселението на ахилийците и мизите-славяни по тези земи.

В такъв аспект следва да разглеждаме появяването на високоразвита цивилизация по Двуречието, известна и под името Месопотамия. Географското понятие Месопотамия (Междуречие) е въведено от древните гръцки автори. Под него те разбират страната, която се намира между реките Тигър и Ефрат.

Нейната територия се разпростира на север до планините на днешната територия на Армения, а на юг – до Персийския залив. На запад граничи със сирийско-месопотамската степ, а на изток – с планинската верига в Персия, днешен Иран.

Учените предполагат, че в тези земи са живели малко известни племена, които притежавали забележителна култура. Те просъществували до средата на IV хил. пр. н. е., тъй като през втората половина дошли от изток шумерите и създали най-древната цивилизация в света.

В едно древно предание се твърди, че шумерите са дошли от юг. И то се потвърждава от вавилонския историк Бероз, който ни съобщава, че съществото Оанес, което научило шумерите „да строят градове и да издигат храмове, да съставят закони", пристигнало „отнякъде си, отвъд морето". Учените съпоставили данните от вавилонската и шумерската митология и установили, че Оанес бил древният бог на водите Енки, известен още и като бог на войната и мъдростта.

Според това предание между неизвестните племена и дошлите от юг шумери се водели жестоки битки. Накрая победили шумерите, но това станало за сметка на големи загуби на шумерската войска. По тази причина шумерите трайно отсядат в южните крайморски области на Месопотамия.

Очевидно силите на шумерите не стигнали, за да завладеят и земите на Северна Месопотамия. Но и тези малко известни, но притежаващи забележителна култура племена не са изчезнали. Те продължили да населяват земите на север по Двуречието, но вече твърде отслабнали във военно отношение след поражението.

За акадите в историческата хроника се казва, че принадлежали към семитите и рязко се различавали от шумерите както по външен вид, така и по език. Родствени били по вид и език със семитските племена от сирийско-месопотамската степ.

Тази родственост може да се обясни като последица от експанзията на племената, дошли от север и североизток, които прогонили от Мала Азия старото население. Към тях спада и първият клон от етиопо-кушитските племена, които се появяват в Северна Месопотамия под името акади.

Дали това е станало в самия край на IV или в началото на III хил. пр. н. е. – това не е известно. Както не е известно как са се превърнали в господари над Северна Месопотамия – чрез сила или обединяване с малко известното старо население, което е притежавало забележителна култура.

И тук, по Двуречието, както в долината на река Нил, а по-късно и в Егейско-Балканския басейн, историческите събития се повтарят. Започва нестихваща и упорита борба за господство.

На територията на Месопотамия в началото на III хил. пр. н. е. вече живеят: на юг – шумери, в средната част на Двуречието – акади, а в най-северите му части – хуритите, т. е. прабългарите, които били известни и под името хули.

В този ранен период прабългарите представлявали многобройна компактна маса. Цялата власт била в ръцете на вожда, който бил поставен да управлява всички праprабългари от бог Тангра. По време на управлението на един от вождовете той разделя праprабългарите на три клона, а за вождове поставя своите трима сина. Един клон от тези прабългари са нашите праотци. От своя страна по-късно и те се разделят на три клона. Единият от тях се преселва в Египет. Останалите също се преселват, но на север, след като прекосяват Кавказките планини. Те били последвани от няколко племена, които принадлежали към прабългарите и иранците.

В земите между Азовско море, долното течение на реките

Дон и Волга и северозападното крайбрежие на Каспийско море нашите праотци се разделят на два клона. Единият от тях продължава на север, а другият, известен като Кубратовите прабългари, се отправя на изток – към земите на днешен Казахстан.

А племената от праправбългари и иранци, известни от историческата хроника под името сармато-алани, предвождани от Савската царица от рода Дуло, се отправят на запад.

Жалоните от трайното присъствие на праправбългарите в земите на Казахстан, а също и в Северна Месопотамия все още не са изчезнали. За тях ни напомня името на езерото БАЛхаш, а другото е името на река БАЛих, която е приток на река Ефрат. Дали името е пренесено от праправбългарите от далечния изток по Двуречието, или от Кубратовите прабългари от Месопотамия в Казахстан, ми е трудно да кажа. Но в едно съм абсолютно сигурен – че името на полуострова БАЛКАНски е дадено от нашите праотци.

Възникването, развитието и процъфтяването на цивилизацията по Двуречието не е дело само на шумери и акади, а и на много други племена, които пряко или косвено са участвали в нейното създаване. В историческата хроника се казва, че Шумеро-Акадското царство е просъществувало до към края на III хил. пр. н. е.

Но паралелно с цивилизацията по Двуречието възниква такава и в Мала Азия. И в основата ѝ според историческата хроника стоят етиопо-кушитите и хуритите, от които хетите са наследили писменост, светоглед, митове и легенди и т. н. И най-вече космогонията, която е била силно застъпена у етиопци почтени, хуритите (праправбългари), субаритите (черно-бели арийски племена).

На каква степен на развитие са били племената в Мала Азия по време на Троянската война (XIX в. пр. н. е.) ни разказва Омир в „Илиада“. И особено показателно в това отношение е казаното от поета в Двадесет и трета песен, 809-848:

„Диск от излято желязо Ахил незабавно изнесе.
Силният Етион бе го някога хвърлял умело.
След като Етиона Ахил богоравен погуби,
диск и други богатства с кораби плячка откара.
Пак се изправи Ахил и така на аргийци продума:
„Вие, които желаете тази награда, останете!
Който го грабне, дори тучни ниви далеч да владее,
той ще си има от него желязо пет пълни години.
Негов пастир и орач, щом им ковко желязо дотрябва,
няма в града да отива: направо от диска ще вземе.“

По време на Троянската война етиопците на цар Мемнон все още са населявали Мала Азия. За него в „Одисея“ Омир ни разказва, че е бил убит от Ахил с копие. После бил погребан в специална гробница, която се намирала на брега на река Есеп – днешната Чаталдере на територията на Турция.

И нека не забравяме, че от Балканския полуостров тук идват кентаврите, ахилийци, мизи и азиатските племена, известни с името фриги. А от югоизток през това II хил. пр. н. е. идват и други племена, които създават Хетската държава.

За да добием по-ясна представа как е възникнала, развила и процъфтяла цивилизацията на Двуречието, би следвало да не подценяваме ролята и значението на тези племена, които са населявали земите на изток от река Тигър в началото на III хил. пр. н. е. В историческата карта е посочено, че тези земи са били населени както следва:

– В най-северната част се намира Кюрдистан, който е бил населен от прапрабългарите, известни в историческата хроника под името хурити.

– На юг от Кюрдистан започват Загроските планини. Северната част на тези планини е била населена от каситите. Това са малобройни племена, които преди това са населявали земите на юг от Каспийско море, но са били прогонени от прапрабългарите.

– Южната част на Загроските планини била населена от племената, наричани лулубеи. А земите на юг от тях до Персийския залив са обитавани от еламите.

Как се е променяла историческата карта на земите по Двуречието?

През втората половина на IV хил. пр. н. е. от юг идват шумерите. През III хил. пр. н. е. от север идват акадите. През същото хилядолетие, но от изток, по-конкретно от Кюрдистан и Северна Месопотамия, трайно отсядат прапрабългарите, известни от историческата хроника с името хурити.

Причините за преселението на прапрабългарите не са известни, но по всяка вероятност това се дължи на постоянно пристигащите племена както от Кавказките планини, така и от изток. По това време те все още не са били разделени и представлявали една от големите военни сили в този регион.

И това се потвърждава от историческата хроника, в която се разказва за амореите. Те са представени като многобройни семитски чергарски племена, които населявали сирийско-месопотамската степ. Обърнете внимание – те нахлуват в Средна Месопотамия, т. е. в земите на Акад, а не в Северна Месопотамия. Тяхното нашествие е започнало в края на III хил. пр. н. е. и е продължило до около 1894 г. пр. н. е., когато стават пълни господари на земите в Акад и Шумер. Тяхното владичество продължило от 1894 до 1595 г. пр. н. е.

Какво прави впечатление?

Амореите са представени като „чергарски племена“, което означава, че са принадлежали към племената, които са били на по-ниска степен на развитие. А се оказва, че те създават силна държава с център Вавилон. И не само това, а по времето на владетеля Хамурапи (1792–1750 г. пр. н. е.) Вавилонско-Аморейското царство достига до най-големия си разцвет.

Основателно възниква въпросът – кои са амореите?

В историческата хроника се твърди, че амореите прина-

длежат към семитските племена, което показва, че те имат някакво сродство с акадите. И тъй като акадите идват от север, това ми дава основание да мисля, че това е втората вълна от племена, които са изгонени чрез насилие от земите в Западна Мала Азия.

Обстоятелството, че са били многобройни, предполага, че това са размесени племена, в които има представители на етиопо-кушитите. Заселването им в сирийско-месопотамската степ, чиито земи не са плодородни, може да се обясни единствено с това, че те са били слабо заселени, което е предпоставка лесно да бъдат завладени от амореите. Но това, че от тези земи са нахлули в Акад, не е аргумент, нито основание да бъдат сложени в категорията на „чергарските племена".

След прапрабългарите хурити вторите конни племена, които трайно отсядат в Месопотамия, са каситите. Но това става през II хил. пр. н. е. и не в Северна Месопотамия, а в земите на Вавилонско-Аморейското царство.

Първоначално каситите проникват като заселници – наематели на земи, и като наемни бойци. Едва в 1750 г. пр. н. е. каситските войски начело с вожда си Гандаж нахлуват в Месопотамия и образуват своя каситска държава. В продължение на 155 години се води борба между каситите и амореите, приемници на Хамурапи, за господство над Месопотамия. В резултат на това съперничество тя се разпада на ред дребни княжества.

Каситите управлявали страната от 1750 до 1155 г. пр. н. е. По време на господството им те възприели в голяма степен древната шумеро-вавилонска култура, религия и писменост. При тях липсвала силната централна власт, което позволило на големите градове да се освободят от данъци и повинности, но и да притежават собствени военни контингенти.

Според историците каситите в културно отношение стоели на много по-ниско ниво от вавилонците и това довело до упадъка на Вавилон. Единственото културно постижение било

използването на коня, главно във военното дело. От тях приемат и по-удобния начин на датировка, който се състои в установяване на летоброенето по годините на управление на владетеля цар.

Още през III хил. пр. н. е. прапрабългарите хурити, които населявали земите на Кюрдистан и на север от него, прекосяват река Тигър и завладяват Северна Месопотамия. Чернобелите арийски племена, които населявали земите на Армения и южната част на земите на днешна Грузия, под натиска на дардани и други племена, които идват от север, също се преселват на юг. По-точно трайно отсядат в земите, които напуснали прапрабългарите.

Това показва, че от конните народи първи са прапрабългарите хурити, които трайно отсядат в земите по Двуречието. Тяхната история през това хилядолетие е пряко свързана със създаването на Шумеро-Акадската държава. Сведенията за техните взаимоотношения са твърде оскъдни. А историческата литература, която бях събирал в продължение на близо две десетилетия, за голямо съжаление ми бе отнета от блюстителите на реда, които „в името на народа" ме лишиха от възможността да изложа доказателствата, които бях открил.

При това положение не ми остава нищо друго освен да посоча малкото, което успях да възстановя. Така например по време на Сарагон I (2316–2261 г. пр. н. е.), който е основател на акадската държава, е имало военен сблъсък между прабългарите и акадците. По негово време е предприет поход в северозападно направление, където се намира страната Амуру. След като завладяват Мари и Ебла в земите на хуритите, акадите успяват да преместят своите граници на север до царството на Тавар, близо до Средиземно море.

Присъствието на прапрабългарите като компактна маса, а също и разделени, е открито и от Пламен Цонев. В книгата си „Хомо Космикус" авторът много ясно посочва какви земи са населявали прапрабългарите. Ето какво ни разказва за тях

(пред цитата е посочена стр. от книгата):

226 *„Както е известно, още в средата на третото хилядолетие преди новата ера хурито-митанийците обяздват коне, водят усилени тренировки, създават „школа" за езда, създават специална терминология.*

Хуритите (един клон от които са шубарейците, наричани по-сетне чубари, сувари и прочее, т. е. родствени с прабългарите) са обитавали първоначално Арменското плато, откъдето са се разселили в Кападокия, Киликия, Двуречието, Сирия, Палестина."

Вече казах кои са хуритите и кои са субаритите и кога във времето са се появили. Докато хуритите принадлежат към бялата раса, то субаритите са два клона – бели и черни – и не са сродни с праправбългарите, тъй като принадлежат към арийските племена. Както ще видим по-късно, те се разделят на два клона – черните се преселват в Египет, а белите – на север.

Що се отнася до митаните – те са представители на черната раса. Те се появяват по-късно на историческата сцена. И това е станало по времето, когато праправбългарите се разделят на три клона, единият от които са нашите праотци.

246 *„Но стигнем ли до кушитите, ние стигаме до хуритите – същите тези хурити-митанийци, които са имали едни от най-могъщите владетели в Мала Азия, от които хетите приемат и писменост, и митове, и легенди.*

Хуритите са и химиарити, а сред химиаритите ние неочаквано се натъкваме на наименование на българското племе балхарис, а също и на царица, носеща същото име – Билкис (БАЛкис), така наречената Савска царица от царството Саба. Племето балхарис е документирано от големия арабски историк Ал-Хамдани в „Иклил", том първи."

Във втората книга от трилогията с подзаглавие „История на прабългарите" бегло се спрях на някои сведения, от които може да се види каква е била ролята и значението на присъствието на нашите предци по тези земи. И това се вижда от официалната историческа хроника.

Учените твърдят, че хуритите са автохтонни жители на Северна Месопотамия, Северна Сирия и Арменското плато. На тях се приписва създаването на държавата Митани, в която според тях има индоевропейски етнически елемент. Също се твърди, че хуритите са родствени с урартските племена, живеещи на североизток от тях. През III–II хил. пр. н. е. наричат страната на хуритите Субарту, а самите тях субареи.

От това, което изложих, се вижда, че твърденията на представителите на научната историческа мисъл не са съобразени с научните открития, които са констатирали в другите области на науката. Очевидно те са пренебрегнали климатичните промени, които циклично съпътстват планетата Земя, и най-вече последствията от тях.

Когато говорим за индоевропейския етнически елемент, ние го намираме както в хуритите, така и в субареите – арийските племена. Не е изключено и митанийците да са дошли от изток, тъй като принадлежат към конните народи, но са дошли по-късно.

На историците е известно, че много често дадени земи получават своето име от племена, които дълго са живели по тях. Впоследствие те ги напускат, но името остава и за следващите, които трайно отсядат по същите земи. Но това съвсем не означава, че те принадлежат към предшествениците си.

Да вземем за пример прапрабългарите. Те са населявали земите на запад от река Ефрат. А те са известни под името Сирия. В историческата хроника се казва, че тези земи са били населени със смесено население, като най-древните от тях са били хуритите. И то се потвърждава от египетското название на Сирия, която те наричат Хару.

Също се твърди, че от дълбока древност хуритите са населявали обширна територия, която обхващала Северна Месопотамия и Южна Палестина. А щом става дума за Палестина и Сирия, най-старите племена, които са ги населявали през III–II хил. пр. н. е., били хананите, от името на които

цялата страна била наричана Ханан, а в египетските надписи Па-Канан.

За съществуването на многобройно хуритско население в Сирия и Палестина има предостатъчно доказателства, а това са клинооообразни надписи, хуритски собствени имена, термини и др. Хурити е имало и в Северна Сирия, където те живеели заедно със семити, наричани понякога и ханайци. В редица документи се говори, че и в страната Угарит имало както хурити, така и ханайци.

Очевидно тук става въпрос за историята както на праправългарите като цяло, а също и за тяхното разпадане на три клона. И това обяснява защо те се появяват на различни географски точки с различни имена – хурити и ханани. По-късно и клонът на нашите праотци също се разпада, но те вече са известни и под името балхарис, т. е. българи.

Сведения за историята на нашите праотци ще намерим както в Библията, така и в историческата хроника. Според Библията нашите праотци са населявали главно Северна Палестина, където били разположени най-старите и най-важните търговски градове. А в египетските надписи, както и в клинописните документи на вавилонски, ги срещаме в страната Кинахи. И тази страна обхващала цяла Палестина, заедно със съседните области на Финикия и Сирия.

Няма никакво съмнение, че от тази част на света прабългарите, по-точно нашите праотци, се разделят на три клона и се отправят в три различни географски посоки.

Отделянето на нашите праотци от останалите праправългари е станало през първата половина на III хил. пр. н. е., когато са населявали земите на Северна Месопотамия. Разделението е станало по волята на великия вожд на хуритите. Малко преди неговата кончина той разделя на три части земята и племената, които я населяват, а за техни вождове поставя своите трима сина.

На най-многобройните племена за вожд поставя първо-

родния си син. Той управлявал земите между река Ефрат на запад до река Хабур на изток. Тук е минавала и река БАЛих, която също е приток на река Ефрат.

След обособяването им в три държави тези хурити започват да се наричат БАЛхарис. Несъмнено това идва от шумерската дума БАЛ, която означава ГОЛЯМ. А що се отнася до името БАЛхарис, то може би идва от ГОЛЕМИЯ или от ГОЛЕМИТЕ – многобройни племена. Кое е по-точно – това предоставям на специалистите полиглоти и лингвисти.

Нашите праотци хуритите-балхарис постепенно започнали да разширяват своята територия на запад от река Ефрат. Това обстоятелство до голяма степен е отслабило техните позиции в Северна Месопотамия, тъй като по-голяма част от населението се е преселило на запад. Това улеснило нашествието на митаните, които се вбили като клин между нашите предци и техните събратя. Те не само успяват да завладеят старите земи на хуритите-балхарис, но и да създадат своя държава, известна от историческата хроника под името Митани.

По-късно прапрабългарите окончателно се преселват в Палестина. И това, както вече казах, е станало по време на управлението на Сарагон I (2316–2261 г. пр. н. е.). Тогава акадите предприемат поход срещу нашите праотци и завладяват техните градове Мари и Ебла. Това обяснява защо хуритите-балхарис трайно отсядат в Библейските земи.

Историята на нашите праотци е изключително богата. Тя представлява неразделна част от най-древната общочовешка история. Сведенията, които изложих, недвусмислено показват трайното присъствие на прапрабългарите в региона на Хималаите, после в земите на изток от река Тигър, след това в Северна Месопотамия, където нашите праотци се отделят, за да отседнат трайно в Библейските земи.

Проследявайки преселението на племената, констатирах, че ние имаме погрешна представа за тяхната идентичност. Историците приемат името на дадени племена от древните

анали. В даден период от време те действително са се наричали така, но в друг източник същите племена участват в други събития, но вече под друго име, което не означава, че те са асимилирани. Освен това под самото име не винаги стои еднородно племе, а в повечето случаи те представляват разнородни племена, но обединени в съюз.

Показателни в това отношение са каситите. Както казах, те са били малобройни и едва ли биха могли да наложат своето господство в Месопотамия, ако това не е станало в съюз с други племена. И това прозира във факта, че е липсвала силна централна власт. А това означава, че другите участници са тръгнали с тях на поход срещу амореите с някаква цел. И тази цел е била да създадат свой град-държава.

Това мое предположение се доказва от обстоятелството, че по-късно градовете Вавилон, Нипур и Сипар не само се освобождават от данъци и повинности към каситите, но се обявяват за независими и разполагат със собствена войска. Всъщност това показва, че съюзът им с каситите се разпада.

Каситското управление завършва около 1155 г. пр. н. е. Това става вследствие на борбата с Асирия и Елам. Последният цар на каситите и свитата му били пленени и откарани в Елам. Що се отнася до оцелялото каситско племе, то не е било асимилирано, а се отправя в земите на юг от Каспийско море.

Особен интерес представлява възникването на държавата Асирия. В историческата хроника се казва, че през V – IV хил. пр. н. е. на нейната територия живеели племена, които открай време населявали северните части на Предна Азия. По език, външен вид, културно развитие и историческа съдба тези племена са близки до хуритите, които населявали северозападната част на Предна Азия и Северна Сирия, до уратите от Закавказието и до планинските племена на изток от река Тигър.

През III хил. пр. н. е. местните племена все повече се

смесвали с хуритите. И страната, която обитават шумери и акади, наричали Субарту, а населението – субареи. В края на същото хилядолетие в Субарту се заселват големи групи семитски племена и заедно с местното население основават Асирийската държава.

Несъмнено през V–IV хил. пр. н. е. на споменатите територии е имало местни племена, но не ни е известно кои са били те. Но както вече казах – в края на IV и началото на III хил. пр. н. е. в тази част на света идват арийските племена – субареите и прапрабългарските – хуритите. След като прапрабългарите-хурити се преселват в Северна Месопотамия, субареите, т. е. арийските племена, се преселват в земите, напуснати от прапрабългарите. Всъщност това е верижна реакция, тъй като самите арийски племена са изтласкани от прииждащите дардани и други племена, които идват от север, прекосявайки Кавказките планини.

Освен това от Балканския полуостров в Западна Мала Азия идват прогонените етиопо-кушити, аргийците – клон от праотците на жълтата раса – и вероятно други неизвестни племена.

Няма никакво съмнение, че Асирия е създадена от арийските племена субареи. И това е станало в края на III и началото на II хил. пр. н. е. Първоначално те са населявали малка територия и построяват на десния бряг на река Тигър град Ашур. Ако впоследствие те са се смесили с други племена, това е съвсем естествено за тази епоха. Техни съседи на запад продължават да бъдат прапрабългарите, които населявали земите в източната част на Северна Месопотамия.

Известно е, тези племена принадлежат към конните народи, което показва откъде са дошли. От редица рисунки и релефни плочки, открити по тези земи, се вижда, че те са яхнали коне, а в ръцете си държат опъната тетива със стрела. Освен това на гърба им виси колчан с още стрели. Срещат се и изобразени колесници, теглени от коне, от които се вижда,

че те са били използвани както в сражения, така и при лов на диви животни.

Въоръжението им, ползването на колелото, познанията им в областта да добиват метал от руди, които използват за направа на колесници и оръжие, недвусмислено показва тяхната степен на развитие. Вярно е, че те не са строили пирамиди и зикурати. Но също е вярно, че както в Мала Азия, така и в Библейските земи, са изградени множество градове, дворци, храмове, крепости и т. н. И очевидно, това не е дело на шумери и акади, а както на конните племена, така и на много други, които идват в тази част на света.

Новодошлите племена също са притежавали писменост. И както тази на шумери и акади, така и тяхната е претърпяла еволюция. Що се отнася до въпроса кой от кого е заимствал, това е съвсем друга тема. Но не може да се отрече, че това е дълъг процес, при който са възникнали и други писмености, които са последица от размесването на племената.

Струва ми се, че историците шумеролози съвсем неоснователно са принизили ролята и значението на редица племена, които пряко или косвено са участвали във възникването на високоразвита цивилизация по Двуречието. За да добием поясна представа, се налага да разгледаме историческите събития, които са се развили през II хил. пр. н. е.

През това хилядолетие историческата карта на Мала Азия многократно се променя. Още в началото казах, че тук са дошли кентаврите – клон от праотците на турците. Също и азиатските племена с общото име фриги, един клон от които са праотци на кюрдите.

Освен тези преселения Западна Мала Азия е била подложена и на експанзията на траките микенци и славяните-ахилийци, за което ни разказва Омир в „Илиада“ По време на този поход те разрушават Тива в Мала Азия и ограбват още много храмове и градове.

После започва Троянската война, в която участват и кри-

тяни. Последиците от нея не са по-малко трагични за самите троянци. По-голяма част от тях са откарани на остров Крит и Микена. Други са се разпръснали и съвсем малко са останали.

След разпадането на киргизката компактна общност, населявала долното течение на река Инд, от нея се отделят няколко племена. Те се обособяват като самостоятелни и са известни в историческата хроника под името иранци. Тези племена също се преселват в Мала Азия. Малко по-късно тук идват и каситските племена, но под името каски.

В края на XIV и началото на XIII в. пр. н. е. остров Кипър и Родос, както и много други по-малки острови около тях, са били завладени от морски племена. Това е вторият клон от древногръцките племена, чието родословно дърво води към митичните латини.

Всъщност това са гръцките племена, които ще се появят много по-късно на полуостров Пелопонес, в днешна Южна Гърция. От тях идва и легендата за техните праотци, в която се разказва за страната Аркадия, чиито жители не познавали нито грижи, нито скръб. Според легендата такава била родината на техните праотци до потопа. Страната Аркадия съществувала много отдавна, когато на небето още не сияела Луната. Тя се появила след катастрофата. От това предание чуждите за тях племена наричали аркадите „долунни".

Ще се спра накратко на по-важните последици от тези преселения.

Кентаврите се обединяват с тези свои събратя, които останали в Мала Азия още от времето на Данай. Около средата на II хил. пр. н. е. тези праотци на турците се обособяват в самостоятелна държава, която е известна от историческата хроника с името Урарту.

През това хилядолетие възниква и Хетската държава. В основата ѝ стоят иранските племена. Те пристигат на няколко вълни и създават няколко общности, някои от които са примесени и с други племена. Между тях възниква борба за

надмощие и господство.

През XVII в. пр. н. е. цар Табарна, чиято столица бил град Неша, успял да наложи своето владичество над останалите. Така той се превръща в основател на Хетската държава. По време на неговото управление хетите завладяват Западна Мала Азия. За него в един надпис се казва: „Направи моретата граници на своята държава."

Тези негови успехи ни дават основание да предполагаме, че той е поробил или превърнал в свои васали ако не всички, то поне някои от племената, дошли от Балканския полуостров. А също и други, които са населявали тези земи.

Създаденото от цар Табарна Хетско царство историците наричат Древно Хетско царство и то просъществувало от около 1650 до 1500 г. пр. н. е. При неговия приемник Хатушил I завоевателната политика на хетите продължила.

След като завладели редица области в Мала Азия, те се отправили на поход в Северна Сирия. Земите на тази страна били във владение на силната хуритска държава Алалах. Хетите успели да завладеят само два града – Уршу (Варсува) и Хашу (Хасува).

Приемникът на Хатушил I Муршил продължил борбата си срещу прабългарите-хурити. През 1595 г. пр. н. е. той се отправя срещу хуритите, които живеели по левия бряг на река Ефрат в Северна Месопотамия. По това време те населявали обширната страна, която тогава се наричала Хури.

С тези походи се слага началото на големите стълкновения между хетите и хуритите. Прапрабългарите хурити, които по това време населявали Арменското плато, често нахлували на територията на Хетската държава, опустошавайки нейните източни земи. След време се стигнало до положението хетите да владеят само град Хатушаш и неговите околности.

В края на царуването на Муршил I в Хетската държава настанали големи размирици. Царят бил убит в резултат на дворцов заговор. След неговата смърт на престола бил поста-

вен Хантил.

Нашите праотци – прабългарите-хурити, по това време населявали земите на Северна Сирия. Те също тръгнали на поход срещу Хетската държава. Първоначално отново си върнали завзетите преди това от хетите земи и градовете Уршу (Варсува) и Хашу (Хасува).

След този успех те продължили своето нашествие и в страната Кисвадна, която завладели и превърнали в свой васал. При тези военни сблъсъци нашите праотци успели да пленят синовете и царицата – съпруга на владетеля Хантил. Територията на Хетската държава непрекъснато намалявала и накрая се ограничила в земите, разположени на север от планината Тавър.

Нашествието на прапрабългарите от Арменското плато и на нашите праотци от Северна Сирия е позволило на мизи и ахилийци – славяни, и на азиатските племена – фриги, както и на други неизвестни племена, да извоюват отново независимост. Но не всички останали в тези земи. От азиатските племена – праотците на кюрдите, а от славянските племена – ахилийците се преселват на югоизток.

Едва около 1525 г. пр. н. е. хетският владетел Телепин окончателно спира нападенията на хуритите. В продължение на близо две столетия хетите правят опит да се възстановят от упадъка.

В началото на XIV в. пр. н. е. при владетеля Тутхали II те предприемат завоевателна политика към страната Арцава, която е била разположена в югозападните райони на Мала Азия. В нейния състав влиза и страната Вилуса, която е била населена с наследниците на тези троянци, които не напуснали Мала Азия след Троянската война. Походите на хетите били насочени предимно към по-малките племена, които бързо превръщали в свои васали. След това покорили и Лувия, която се намирала в южната част на Мала Азия.

А с тези племена, за които не им стигали силите, за да ги завладеят, сключвали съюзи. Такъв съюз те сключват с древ-

ните гърци в началото на XIII в. пр. н. е. По това време освен островите, те били завладели и малка част от крайбрежните земи на Западна Мала Азия. А през 1360 г. пр. н. е. сключват съюз и с владетеля на планинската страна Хаяса. Чрез тези два съюза хетите отново се превръщат в една от могъщите военни сили в този регион.

По времето на хетския цар Шупилулиума I те прекосяват река Ефрат и нахлуват в пределите на страната Митани, чието население принадлежи на черната раса. Войските на съюзниците покоряват митанската държава и разрушават нейната столица Васугани. След този поход сключват с тях договор, с който Митан попада под пълна зависимост от хетите. С този договор Митан обещава на хетския цар вярност и помощ в случай на война.

Този владетел завладява от нашите праотци – хуритите и страната Кисвадна. В древните анали за нея се казва, че нейният владетел става „свободен" и престава да бъде „роб на хуритите". И тази страна е обвързана с договор за вярност и помощ в случай на война.

По време на владетеля Муватал става първият сблъсък между хети и египтяни. Рамзес II, внук на Тутанкамон, тръгва на поход към Сирия с 30 000-на армия. При Кадеш той среща сборната хетска армия, която включвала и троянци. Тя му устройва успешна засада, напълно обгражда неговия авангард и успява да го плени.

Рамзес II успява да се спаси, но претърпява голямо поражение. Той не успява да отблъсне хетите, но и Муватал няма шанс да се придвижи още на юг в сирийските земи.

Малко по-късно между хетския цар Хатушил III и египетския фараон Рамзес II бил сключен мирен договор. Той бил скрепен и с династичен брак. Дъщерята на хетския цар става съпруга на Рамзес II. С това се прекратяват военните действия между хети и египтяни.

Съюзът между хети и гръцките племена, които в древни-

те анали се наричат ахияви, а поради преданието аркади – „долунни", продължил от началото до към края на XIII в. пр. н. е. През това време ахиявите завладели немалко земи и на западното крайбрежие на Мала Азия

Спорът между хетите и гръцките племена кой да владее град Милет (Милаванда) и земите около този град предизвиква военни сблъсъци, с които се слага и край на техния съюз. Войските на тези древни гърци все по-често подлагат на опустошение хетските територии в Западна Анатолия.

Нашествията на гърците ахияви (аркади) стават причина племената, които са били васали на хетите, да започнат борба за своята независимост. Тази борба продължила повече от едно столетие. Около 1200 г. пр. н. е. Хетското царство престава да съществува, а на обширните му територии възникват малки държавички.

Учените констатирали, че древните племена на протохетската група са родствени по език с хуритите (праправбългари) и на субаритите (арийски племена). Към тази група принадлежат и иранските племена, тъй като те са клон от киргизите. От това, което изложих, се вижда, че тези племена идват от региона на Хималаите.

По-късни племена, към които фактически принадлежат иранците, дошли от земите на река Инд, т. е. известни вече като хети, говорели на език, който бил близък до този на лувийците и спадал към езиците на тъй наречената индоевропейска група.

Но в състава на Хетската държава влизат и тези племена, които идват от Балканския полуостров, а също и гърците, чиито праотци са митичните латинци. Това обяснява защо в къснохетския език има редица думи, които твърде много приличат на думи от гръцкия, латинския, древноиндийския и древнославянския език.

Тази констатация съвсем не трябва да ни изненадва, а напротив – с нея ни се дава възможност да разкрием обектив-

ната историческа истина. Ние приемаме за доказателство древните писмени анали, а това е съвсем правилно. Но забравяме, че племената, особено при преселението им от една на друга географска точка, променят своето име.

Че нашите праотци – прабългарите хурити, са имали писменост, в това не следва да се съмняваме. Във втората книга от трилогията с подзаглавие „История на прабългарите" посочих къде се съхраняват древните анали, в които се разказва тяхната история. И това е гробницата на богиня Бастет, която се намира в Странджа планина. Но тъй като официалните представители на научната историческа мисъл в България останаха глухи и слепи, реших да изложа малкото, което ми е известно за нашите праотци.

Както вече казах, имената на племената в различните епохи се сменят. Така че всяко сведение би било полезно, стига то да ни помогне да открием кои племена точно стоят зад дадено име. Видяхме, че арийските племена станаха субареи (суб-арей или арийци). А след това от суб-арей станаха асирийци.

Когато прапрабългарите идват в тази част на света, първоначално ги наричат хули. По-късно от историческата хроника ни става известно, че ги наричат хурити. Когато нашите праотци се отделят от останалите прапрабългари, започват да ги наричат хурити-балхарис. Един от големите вождове на хурити-балхарис носил името Худон и от неговото име започват да ги наричат худони.

По време на трайното им пребиваване в Сирия и Палестина тяхната история е свързана както с хиксосите, които са властвали над Египет, така и с египтяните. По-точно тези критяни, атиняни и т. н., които създават Новото египетско царство.

Борбата за хегемония, която се е разразила между Египет и Хетското царство, е причина нашите праотци, но вече под името худони, да се преселят в земите по Двуречието. Какво е

било тяхното участие в тези борби е твърде голяма тема, на която засега няма да се спирам.

През втората половина на XII в. пр. н. е. във Вавилон стават големи промени. Асирийските войски превзели този могъщ някога град, разрушили укрепленията му, разграбили храма на бога Мардук и отнесли като трофей статуята му. Но Асирия все още не била достатъчно силна, за да спечели пълна победа над Вавилон.

Това, което не се отдало на Асирия, било извършено от Елам. Тяхното нашествие се оказало пагубно за страната. Цяла Вавилония била окупирана от еламите, а градовете и храмовете били подложени на разграбване. През 1155 г. пр. н. е. последният каситски цар Енлил и знатните вавилонци били пленени и откарани в Елам. Така завършило шествековното господство на Каситската династия.

Господството на еламите било краткотрайно. През 1126 г. пр. н. е. на историческата сцена се появяват нашите праотци – худоните. Те били предвождани от цар Навуходоносор I, който притежавал и второ име – Набу Кудури Уцур I.

Навуходоносор е бил владетел не само на многобройните прабългари, но и на други – черни и черно-бели племена. Към белите принадлежали прабългарите и старо сибирско племе. Черно-бели били смесените италиано-гръцки племена, а черни са били тези арийски племена, които се отделят от техните събратя – белите арийци, които създават Асирийската държава.

В историческата хроника този прабългарски цар го наричат с името Навуходоносор I, който е основател на IV вавилонска династия. На него се дължи прогонването на еламите от цяла Вавилония. След това нахлува и в Елам, където им нанася тежък удар. Поражението върху еламите е било толкова жестоко, че в продължение на няколко века тяхното име не се споменава в древните анали.

Сведенията за прабългарите-худони са твърде оскъдни. Само се споменава, че по време на тяхното управление във

Вавилон настъпва кратък разцвет. От това време съществува и един синорен камък, който историците наричат „Кудури".

Тези синорни камъни били въведени от каситите. Върху тях се издълбавал текст на царски указ, с който владетелят дарявал земи на велможи и приближени. Подарените земи остават в наследство на наследниците, на които са предоставени.

Освен това тези земи се освобождават от всички повинности , натурални данъци и принудителна работа в полза на царя-дарител. Този, който наруши царския указ, бил заплашен с проклятия и строги наказания от боговете. И това било изписано на някои от кудурите.

Прабългарите-худони като конни племена също са използвали кудури. И това се вижда от този, който е останал от времето на Навуходоносор I и който прилагам към книгата.

За разлика от каситите нашите праотци са наричали синорния камък Проний. Всъщност това е името на един от найдревните прапрабългарски вождове, който се е наричал Проний. Впоследствие неговото име се е превърнало в титла, а неговите наследници преминали към рода на царедворците.

Според светогледа на прапрабългарите техният вожд е от бога поставен да бъде владетел както на своите сънародници, така и над племената, които е покорил. Дали техният вожд е носел титлата КАН или ЦАР за тях не е имало никакво значение, тъй като те са били идентични. Тези, които в йерархията стоели непосредствено след вожда, били удостоявани с титлата КАлиН, която е равнозначна на КНЯЗ. Третата титла в йерархията е била ПРОНИЙ, която се е давала предимно на прабългарските племенни вождове.

Заедно с титлата племенният вожд се удостоява и със синорния камък Проний, чрез който му се определя както земята, така и племената, над които той е владетел. С подобна титла и синорен камък са били удостоявани и вождове на чужди племена, които са били подвластни на КАНА – ЦАРЯ на прапрабългарите. В този случай синорните камъни Проний

били с надписи.

Наред с тези синорни камъни е имало и други, на които не е имало никакви надписи, а само релефни или друг вид изображения. Те били поставяни в земите, които са били подвластни лично на КАНА – ЦАРЯ, т. е. на централната власт.

При положение, че е налице синорен камък от времето на Навуходоносор I, от надписа може да се разбере на кого са принадлежали земите, в които е намерен. Надписите по тези камъни са нож с две остриета. От една страна те могат да ни предоставят ценни сведения, но от друга могат да ни подведат. Към тях трябва да се подхожда много внимателно. Какво имам предвид?

Именникът на прабългарските канове започва с името на Авитохол. Неговият род идва от племето на ПРОНИЙ. А династията Дуло, на която принадлежи Кубрат, идва от племето на ХУДОН. Всеки изследовател, който попадне на древни анали, в които се говори или споменава името ПРОНИЙ, ще я вземе за гръцка дума, тъй като за такава е обявена. Те я наричат ПРОНИЯ – дарено от централната власт поземлено имение заради военни или други заслуги.

Нека ми простят учените полиглоти и лингвисти, особено българските, но ми се струва, че те приемат като чиста монета всяко сведение, което идва от Древна Елада, а по-късно от Византия. А това се явява като бариера, която пречи да разкрием историята на нашите праотци. Издигайки в култ тяхната цивилизация, те принизяват ролята и значението на прабългарите. А те са тези, които могат да помогнат, и то в голяма степен, да узнаем истината не само за нашите предци, но и за редица други народи, които населяват днес Европа.

Те са тези, които могат да хвърлят светлина защо хетската дума „вода" ще я срещнем като:

– ВАДАР,	при хетите:
– ВАДА,	по която тече ВОДА, при българите
– ВАДА,	ВОДА при славяните руси (фонетично)
– ВАтАР,	при старосаксонците.

Съвсем очевидно е, че тя показва, макар и косвено, присъствието в Мала Азия на праправбългарите хурити, арийските племена субареи, мизи и ахилийци, които са славяни. А това идва да потвърди, че историческата истина може да бъде възстановена само тогава, когато в нея вземат участие не само историци и археолози, но и учени от другите области на съвременната наука.

Съдбата на нашите праотци – худоните, е свързана тясно както с египтяните, така и с библейските племена. През II хил. пр. н. е. Палестина е била населявана от „новите" еврейски племена. Те водили чергарски живот, занимавали се с животновъдство.

Тези племена живеели дълго време в условията на родов строй. Родът съществувал самостоятелно, преселвал се и воювал като неразделна единица.

Земята и робите били общо владение на целия род, а въпросите, засягащи рода, се обсъждали в съвета на всички членове от племето. Начело на рода стоял старейшина, който бил избиран също от този съвет.

Израелската държава възниква в резултат на историческите събития, които се развиват в края на на II хил. пр. н. е. Това е времето, когато започва упадъкът на Египет и Хетската държава, а на историческата сцена се появяват десетки независими царства в Сирия и Палестина.

Хетската държава започва да запада с разтрогване на съюза с гърците ахияви. Те се отделят и се обособяват самостоятелно. Последният удар на хетите е нанесен от асирийския цар Тиглатпаласар, който около 1100 г. пр. н. е. нанася съкрушително поражение на малките държавици от Северна Сирия, които влизали в състава на Хетската държава. По това време тя се е наричала страната Хату (Хати).

По-късно част от тези хети-иранци с няколко племена от праправбългарите се обединяват и създават държавата Соба (Цоба) на територията на Сирия. По времето на Соломон (965–928 г. пр. н. е.) владетелка на тази държава, известна

вече като Саба, е била Савската царица, която е от рода Дуло, т. е. от худоните.

В Египет също настъпва упадък. След най-блестящата епоха в развитието на египетската държава и култура по време на Новото царство управлението на страната преминава в XXI династия на египетските фараони. Те били владетели от 1085 до 950 г. пр. н. е. По тяхно време Египет загубва огромни територии. Започва постепенно разпадане на държавата, а централната власт става все по-безсилна.

Западането на Египет и Хетската държава създават условия на територията на Сирия и Палестина малките княжества постепенно да се обединяват и да се обособяват в по-големи държави. Така възниква Сирийската държава и обединен съюз от палестинските племена. Между тях пламва ожесточена война, която отслабва силите и на двете страни.

В състава на сирийското население влизали и племена от прапрабългарите хурити. А главният град на Сирия е бил Дамаск, разположен на важен кръстопът.

Безсилието на сирийци, особено на палестинци, било използвано от многобройното еврейско родово племенно население. И това население започнало да се обединява и да образува малки племенни съюзи, които впоследствие прерастват в малки държави.

Така е възникнала държавата на съдията Самуил, на Гидон и царството на Авимелех и Сихим. Тези вождове притежавали върховната светска, жреческа и съдебна власт. Имали голям авторитет сред населението, което прави тяхната власт равна на тази, която са притежавали царете.

Вождът Саул (1020–1004 г. пр. н. е.) е първият, който прави опит да обедини под своя власт целия Израел. Той води упорита борба с филистимяните. След като освобождава родния си град Гибион от тяхната власт, Саул е провъзгласен за цар на всички израелски племена. С този акт на историческата сцена в Предна Азия се появява Израелското царство.

За филистимяните в началото казах, че са лапитски племена, в които тече арийска кръв. Те пристигат в Египет с критяни, атиняни и т. н., които са основателите на Новото царство в долината на река Нил. След това се преселват в Библейските земи.

Саул воюва и с царя на Мов, за да защити еврейските племена, живеещи в отвъдйорданската област. После тръгва и срещу арамейската държава Соба (Цоба), за да защити северните израелски племена.

В историческата хроника се твърди, че издигането на Дамаск е свързано с преселването на арамейските племена в Сирия. То е започнало в края на II и началото на I хил. пр. н. е. Историците считат, че арамеите до голяма степен претопяват местното аморейско-хуритско население на Сирия и Месопотамия. А арамейският език се налага като втори разговорен език в много държави на Предна Азия и започва да се използва в официалните асирийски документи.

Името арамейски племена узнаваме от Библията. В нея се казва, че Ной е имал трима сина, които носили имената Сим, Хам и Иафет. Потомците на Сим са населили континента Азия. Неговият пети син носил името Арам. Поколение, създадено от Арам, населявало земите в Сирия и Месопотамия, от което идва и името арамейски племена.

От изложените досега сведения, свързани с историята на Египет, Егейско-Балканския басейн, Мала Азия и Месопотамия, се вижда, че понятието арамейски племена е било валидно вероятно до IV хил. пр. н. е. През III хил. пр. н. е. е сложено само началото на размесването на племената, а през II хил. пр. н. е. вече се появяват и „нови" народи.

При това положение възниква дилемата – кои са арамейските племена?

Ако изходим от твърдението, че те са населявали Сирия и Месопотамия, то би следвало да приемем, че това са племената, които са населявали тези земи, преди да се появят шу-

мери и акади. Но също се твърди, че те са се появили в Сирия, по-точно в Дамаск, в края на II и началото на I хил. пр. н. е. В такъв случай би следвало да приемем, че това са дошлите от североизточна Азия прабългари-хурити, арийци-субареи, хети-иранци. Към тези племена принадлежат ахилейците и мизите, които са славянски племена, а също и лапитите великани, в които тече славянска и арийска кръв.

Оказва се, че разкриването на най-древната история на човешкия род е твърде сложна задача. И ако наистина искаме да я узнаем, изследователите, които ще се заемат с това трудно дело, би следвало да бъдат не само прецизни, но и безпристрастни в своите изводи и заключения.

Историческите събития, които се развиват в края на II и началото на I хил. пр. н. е., правят задачата още по-трудна, тъй като някои от тези племена се преселват на Балканския полуостров. Но преди да се спра на тяхното преселение, много важно е да знаем какви промени са настъпили в Библейските земи. За това накратко ще проследя историята на Израелското царство.

В историческата хроника се казва, че Саул е претърпял съкрушителен удар от филистимците лапити. Освен това последните вземат и ковчега със скрижалите на Мойсеевото законодателство.

Още докато е жив Саул, цар на Израел става неговият зет Давид (1004–965 г. пр. н. е.). Той създава самостоятелно юдейско царство с център град Хеврон. Давид продължил обединителната дейност на Саул и успял да наложи своята власт над Израел и Юдея.

Опирайки се на военните сили на обединената държава, Давид започва упорита борба с филистимците. Той успява да ги победи и да ги прогони от Израел. След това покорява древния ханаански Йерусалим и го обявява за главен религиозен център.

Ако тръгнем от библейската датировка, ще се окаже, че Давид е помазан за цар на Хеврон през 1055, но е станал цар

на Израел през 1048 г. пр. н. е. Очевидно е, че датировките в историческата хроника и в Библията се разминават. И тъй като не съм сигурен коя от двете е по-достоверна, ще изхождам от посочената в Библията, тъй като ще се позова на сведения от нея.

Там се казва, че Давид е имал шест деца, които са родени в Хеврон. Първородният му син Амнон е от израелката Ахиноама. Вторият му син е от кармелитката Авигея, бивша жена на Навалова. А третият му син Авесалом е от Мааха, дъщеря на Талмая – Гесурски цар.

Гесура е област в Сирия, от която идва името на народа, който я населява – гесурци. Областта е била разположена на източната страна на река Йордан между Васан, Махха и гората Ермон.

Авесалом имал красива сестра, която била озлочестена от първородния син на Давид – Амнон. Заради неговото безчестие Авесалом го убива, след което избягва при дядо си – гесурския цар Талмая, и остава при него три години.

Давид му простил братоубийството и той се завърнал в Йерусалим. Според библейската хроника Авесалом злоупотребява с бащината си доброта и чрез лукави средства привлича народа към себе си. Провъзгласява се за цар на Хеврон и през 1025 г. пр. н. е. тръгва с голяма войска на поход към Йерусалим, за да отстрани от пътя си Давид.

Когато съобщават на Давид новината, той нарежда населението да напусне Йерусалим и всички да избягат. Тогава свещеникът Садока *„и заедно с него всички левити носеха ковчега на Божия завет от Ветара“.*

Щом ги вижда, Давид казва на Садока: *„Върни Божия ковчег в града и нека стои на мястото си“.* По негово нареждане *„Садока и Авиатар върнаха Божия ковчег в Йерусалим и останаха там.“* А той със своите слуги и населението на Йерусалим тръгват към Елеонската планина.

Авесалом пристига в град Йерусалим, което означава, че

в негови ръце остават скрижалите с Мойсеевото законодателство. После продължава да преследва с войската си Давид.

На страната на Авесалон са израилтяните, а на Давид – юдеите. Битката между тях е станала в Ефремовата гора. При сраженията са били убити двайсет хиляди души. Бил убит и Авесалом.

След победата Давид не тръгнал веднага за Йерусалим. Едва когато пристигнал в града, той организирал преследването на привържениците на Авесалом. За него в Библията. Глава 18, 5–8, се казва:

„И всички израилтяни се отделиха от Давид и отидоха подир Савея, син на Бихри, и юдеите останаха на страната на царя си, отвъд Йордан до Йерусалим... И Давид каза на Амасия: свикай в три дни юдеите, но закъсня повече от даденото нему време.

Тогава Давид казва на Авеса: Бихриевият син Савей сега ще ни докара повече злини, отколкото Авесалом: вземи слугите на господаря си и ги преследвай, да не би да си намери укрепени градове и да се скрие от очите ни."

Прави впечатление, че дори израилтяните, които са били на страната на Давид, го напускат и се присъединяват към Савея. След като загиват повече от двадесет хиляди души, кое е това, което може да „докара повече злини, отколкото Авесалом".

Първоначално Авесалом пристига в обезлюдения Йерусалим, което означава, че в негови ръце се намира и ковчегът със скрижалите на Мойсеевото законодателство. А с тях и чашата на Давид.

Когато в града са научили за поражението на Авесалом, най-вероятно неговите привърженици, напускайки Йерусалим, са взели със себе си както ковчега, така и чашата на Давид. Това е единственото логично обяснение защо всички израилтяни напускат Давид и защо той предприема незабавно преследване на привържениците на Авесалом.

След поражението Савея, син на Бихри, се отправя към

Лонгозия. Този град се превръща в сборен пункт за всички израилтяни. Тук идват и тези от Йерусалим, които носят със себе си ковчега и чашата на Давид. С тях пристига и най-големият син на Авесалом.

В едно древно предание се разказва, че Савея е предвождал всички израилтяни, но те били жестоко преследвани от юдеите. Гонението продължило до река Ефрат, която израилтаните прекосили, за да се отърват от своите преследвачи.

По време на прекосяването се разразила голяма битка, в която много били убити, а други се удавили. И все пак оцелелите не били малко. Те временно се заселили в земите на изток от река Ефрат. Така те станали съседи на прабългарите худони. Не е известно какви точно са били взаимоотношенията между тях, но вероятно са били добри, тъй като е имало смесени бракове между царските родове на двата народа.

Престоят на израилтяните в земите между река Ефрат и долното течение на нейния приток Балих е бил около едно десетилетие. След това те тръгнали на поход срещу течението на река Ефрат. Ако изходим от библейската датировка, това е станало през 1015 г. пр. н. е., а според историческата хроника – около 925 г. пр. н. е.

Така те стигнали до Кавказките планини, които прекосили и се отправили към източния бряг на Черно море. Походът им продължил по крайбрежието на морето до устието на Дунав. После прекосили реката и се отправили към Странджа и Сакар планина. Завладели тези земи от истинските траки и трайно отседнали там.

Когато преминавали през земите от устието на река Дунав до Странджа и Сакар, те не срещнали никаква съпротива. По това време истинските траки били разпокъсани на малки градове-държави, които непрестанно воювали едни срещу други. Това обстоятелство до голяма степен улеснило израилтяните бързо да завладеят тези земи. Впоследствие те завладяват и земите на юг до Босфора. В тяхно владение са били почти

всички острови в Бяло море.

Този библейски народ е населявал тези земи повече от едно и половина столетие. По време на престоя си той водил непрестанно войни с истинските траки, които често го нападали. Това е и главната причина да се преселят в Египет.

В историческата хроника този народ е известен под името пеласги. Малко преди да напуснат Странджа, тяхна царица била Калионостра, но никой не е знаел, че била жена, тъй като носела маска на лицето си. До нейната смърт само един човек я е познавал. Баща ѝ бил черен, а майка ѝ бяла.

По време на нейното царуване предводител на войските бил Худоносор, чието потекло води към българите худони. Съпругата му била еврейка, от която имал една дъщеря и още няколко деца. Дъщеря му е известната от историческата хроника богиня и царица Бастет. Един от синовете му се казвал Давид VI, а другият – Авимелех.

След като царица Калионостра умира, тя била погребана на малък остров в Бяло море, който по време на едно от многото земетресения в Егейско море потъва. След нейната смърт Худоносор става вожд и се преселва с израилтяните в Египет.

Единственият, който споменава за първото присъствие на худоните, тъй като те се връщат по-късно, за да погребат Бастет в Странджа планина, е Херодот. В „История", книга втора, 51–52, авторът разказва:

„Всеки посветен в оргиите на Кабирите, извършени от самотраките – а те са заели този обичай от пеласгите, – знае какво искам да кажа. По-рано Самотраки е бил населен от пеласги и тези пеласги заживели заедно с атиняните и тъкмо от тях самотраките заели мистериите... Пеласгите принасяли всички жертви, призовавайки с молитви боговете – знам го, тъй като съм слушал за това в Додона..."

От Странджа извира и река Факия, която се влива в Черно море. Името на тази река напомня за името на владетеля на Израел Факей, управлявал страната през 737–732 г. пр. н. е.

Твърде трудно е да се установи кога точно са се преселили израилтяните в Египет. По библейската датировка това може да е станало около 860 г. пр. н. е., а по историческата хроника – около 770 г. пр. н. е. Всъщност това е времето на управлението на XXII династия в Египет.

Фараонът Шешоник I (950 – 920 г. пр. н. е.) обявява за своя столица град Бубастис в Делтата, откъдето династията му получава названието „династия Бубастидите“. Но според историците тази династия принадлежи на либийците.

Градът се е намирал близо до Ролузийския и Танинския ръкав на река Нил и долината Вадиел-Тумилат. Още по времето на новото царство, което е създадено от критяни, атиняни и т. н., когато Египет е голяма морска сила, град Бубастис е играл голяма роля. Всички експедиции към Мала Азия – военни и търговски, минавали през този град.

Династията на Бубастидите е обявена за либийска, но прави впечатление, че около 853 г. пр. н. е. фараонът Осоркон се е опитвал, макар и неуспешно, да установи връзка с Израел. Причините не са известни.

По негово време съществуват вътрешни борби, в резултат на които египетската държава се разпада. Възникват малки държави, управлявани от независими владетели – военни командири, потомци на наемници, на жреци и пр. Древногръцките автори наричат този период „управление на 12-те царе“.

Един от владетелите на Делтата на река Нил, който се е наричал Петубастис, се обявява за фараон на цял Египет. Той е основател на XXIII династия, която е властвала над страната от 817 до 730 г. пр. н. е. След Петубастис фараони са били Шешоник IV и Осоркон III.

Несъмнено бащата на Бастет Худоносор е принадлежал на XXIII династия и най-вероятно той да е фараонът Петубастис. Спомени за размириците и разпадането на египетската държава са отразени в „Сказания из цикъла на цар Петубастис“.

Във втората книга от трилогията с подзаглавие „История

на прабългарите" изложих преданието за царица Бастет. В него се казва, че тя е умряла твърде млада, а баща й Худоносор бил още жив. Нейното желание било да бъде погребана в земите, където е родена, т. е. в Странджа планина.

Логично е да се предположи, че царица Калионостра не е имала официални наследници, тъй като се е представяла за мъж. Съвсем естествено е властта на израилтяните да премине в ръцете на предводителя на войските Худоносор не само защото той е бил военачалник, но и поради факта, че неговият род или този на жена му водят към Авесалом, т. е. към Давидовото коляно. Неслучайно един от синовете на Худоносор носи името Давид VI.

По всяка вероятност Худоносор завладява град Бубастис в Делтата на река Нил и тогава започва да се нарича с името Петубастис. Ако той се е обявил за фараон над цял Египет, то с положителност неговите синове, както и неговата дъщеря Бастет са били владетели на някой от градовете-държави. Това обяснява защо Бастет е била царица.

Несъмнено желанието й да бъде погребана в Странджа планина е станало със съгласието на нейния баща Худоносор (Петубастис). Походът, предприет от Египет до Странджа планина, е бил осъществен по море и суша. В специален кораб е била натоварена мумията на царица Бастет.

Според преданието освен мумията на царицата на кораба се намирал ковчегът със скрижалите на Мойсеевото законодателство, писмената история на народите, на които Бастет е била царица, за две хилядолетия назад и предсказание за бъдещето на света за две хилядолетия напред. Освен писмените анали те са носели чашата на Давид, седемте дара и много други безценнни богатства.

Корабите, които придружавали кораба с мумията на царица Бастет, били многобройни, но племената, придвижващи се по суша, са били десетократно повече. Най-многобройни са били прабългарите-худони, един от трите клона, и израилтяни-

те-пеласги. С тях са пристигнали и племена, принадлежащи към египтяните, далматинците и малка част от черните арийци.

Както вече казах, твърде трудно е да се определи времето, през което израилтяните са напуснали Балканския полуостров и след това отново са се завърнали. Ако приемем, че официалната историческа датировка е по-точна от библейската, то тогава Бастет е била погребана в Странджа планина в края на IX в. пр. н. е.

Новодошлите племена след много битки успяват да завладеят земите на цяла Югоизточна Тракия. Едва тогава в района край град Малко Търново построяват мегалитно съоръжение, в центъра на което се намира гробницата на царица Бастет.

В гробницата на Бастет се съхранява ковчегът със скрижалите на Моисеевото законодателство, ако не в оригинал, то положително има копие от тях, както и други древни анали. В района около гробницата са построени и други помещения, в които се съхраняват и седемте дара, предадени от бащата на царицата. Един от тях според преданието е чашата на Давид.

Тук се намира и гробът на прабългарския вожд Худон, който държи с дясната си ръка златен жезъл, а до самия саркофаг е забито знамето на прабългарите. То представлява триножник, на върха на който има орел. Към него е завързана и конска опашка.

Худон е бил не само вожд на прабългарите, но и предводител на останалите племена. След неговата смърт при една голяма битка с траките с него загиват около 2000 бойци от обединените войски. На тях също е изградена обща гробница, която се намира в близост до тази на Худон. Има гробница и на коне и камили.

В първа и втора книга от трилогията с подзаглавия „Историческа справка“ и „История на прабългарите“ подробно се спирам на астрономическия и земен архитектурен план, по който е построено мегалитното съоръжение. Съобщавам и какво се съдържа в някои от помещенията. Накратко се спи-

рам и на осъществения от строителите поход по море и суша от Египет до Балканския полуостров.

Многочислеността на преселващите се племена, придружени от многобройна военна сила, е била грандиозна за своето време. А тяхното трайно отсядане става причина да настъпят коренни промени в историческата карта на полуострова. И това става след смъртта на Худон – вожд на прабългарите и предводител на обединените военни сили.

Първи излизат от съюза далматинците. Те предприемат поход на северозапад и трайно отсядат в земите, известни от историческата хроника с името Далматия. По-късно те са поробени, а впоследствие и асимилирани. В историята остава само името на земите, които са населявали.

След тях излизат от съюза израилтяните и по-малобройните египетски племена. Те се отправят към Егейско-Балканския басейн. За преселението си използвали огромен морски флот, който бил в техни ръце. Походът бил осъществен по море и суша.

Тези племена Херодот нарича пеласги и посочва, че преди това те населявали остров Самотраки. Неговото сведение е игнорирано от историците. И за да обяснят кои са пеласгите, те използват казаното от Омир за тях в „Илиада“, Втора песен, 814–853:

„Водеше цар Хипотей племе с копие силно пеласги,
тези, които живееха сред плодородна Лариса,
тях ги предвождаха в бой Хипотой с Пилей войнолюбец,
двамата сина на Лет пеласгийски, потомък Тевтамов.“

Пеласг е бил вождът на лапитите преди Троянската война. Той е този, който завладява Тесалия от ахилийците и превръща град Лариса в главен център. И това се потвърждава от историческата хроника, в която се казва, че пеласгите населявали Епир и Тесалия. В началото още казах, че арийските племена отседнали в Епир, а този клон от славяните, с които те се обединяват, населявали Тесалия.

Всъщност Омир разказва историята на лапитите-пеласги, когато те са населявали Тесалия и са участвали в Троянската война, т. е. през XIX в. пр. н. е. Преди Саул и по негово време те са населявали Библейските земи под името филистимяни. По времето на Давид техен цар е Голиат, което означава, че те продължават да населяват земи на Арабския полуостров.

Всичко това отново показва колко необоснована е сега съществуващата история на Древна Елада. В нея се твърди, че критяни и пеласги са племена, които принадлежат на предгръцките обитатели на Гърция, което е абсолютно вярно. Но отново не пропускат да вмъкнат, че пеласгийски е синоним на гръцки.

Експанзията, която предприемат израилтяни и египтяни от тракийските земи към Егейско-Балканския басейн, започва през VIII в. пр. н. е. Тези племена идват от Египет, което означава, че притежават уникални знания и умения в строителството. Освен това носят със себе си несметни богатства, които са взели от Египет, а други придобили като дарове или насилствено взети по време на похода им през Западна Мала Азия.

И тъй като с мумията на богиня Бастет идват и нейните жреци, това означава, че те са носели със себе си и богатствата от нейните храмове – писмени анали, ритуални маски и всички други по-ценни предмети.

Трайното присъствие на израилтяни и египтяни в Егейско-Балканския басейн е причина в този регион отново да възникне високоразвита цивилизация. Благодарение на техните знания и умения в строителството са построени храмове, дворци, нови градове на мястото на старите и т. н. С други думи цивилизацията, създадена по време на Новото царство в Египет, е пренесена в земите на Древна Елада. И това е дело на библейските племена, в състава на които влизат израилтяни и египтяни.

За съжаление и тяхната история е приписана съвсем несправедливо на гърците. И е обявена като великата гръцка колонизация, която обхваща времето VIII – VI в. пр. н. е.

Извършеното от библейските племена е представено като заслуга на гърците.

В посочените от историците елинисти хронологически рамки не е имало колонизация, а експанзия, предприета от израилтяни и египтяни. В голяма степен тя е била улеснена от съществуващите по това време малки градове-държави, които били населени предимно с племена, които по своето родословие са по-близки до библейските, отколкото до траките. Поголямата част от тях са били подвластни на траките-микенци, които са ги облагали не само с високи данъци, но са използвали техните кораби и бойци при своите нашествия.

Всъщност тези градове-държави приемат библейските племена като свои естествени съюзници, чрез които им се дава възможност да извоюват своята независимост. Това положение е било използвано от библейските племена и с всеки завладян от тях остров или град-държава те се превръщали във все по-голяма военна сила.

Тяхната експанзия е протекла постепенно. Започнала е в началото по островите и крайбрежните земи на Бяло море, а впоследствие се е разширила и в Егейско-Балканския басейн. След като завладели по-малките острови, а след това и остров Крит, тогава те предприели поход и към земите на Древна Елада.

Първоначално завладели Халкидическия полуостров. После областта Атика и превърнали град Атина в свой главен център на полуострова. От земите на Атика, по-точно от Атина, предприели поход по море и суша срещу траките микенци, които владеели цял Пелопонес. При този техен поход те завладели Микена и част от североизточните земи на полуострова.

Библейските племена се появяват в епохата, когато истинските траки са разпокъсани и разпаднали се на множество малки градове-държави, които непрестанно водели борба едни срещу други за владеене на по-големи територии. Тези вътрешни раздори не само ги обезсилили, но и се превърнали в непреодолима пречка за каквото и да е обединение срещу

евентуално нашествие.

Такова е било положението на истинските траки през първата половина на I в. пр. н. е. И това става причина те постепенно да бъдат покорени, а впоследствие и асимилирани от племената, които ще се появят на Балканския полуостров.

Траките миценци попадат под ударите на библейските племена. В продължение на около едно столетие те загубват почти две трети от земите си. В края на VIII в. пр. н. е. загубват и своята цитадела Микена.

И точно тук възниква въпросът – кои племена какво са оставили след себе си в Микена? Несъмнено траките са тези, които са създали крепостите, замъци и дворци, които датират от XIV и XIII в. пр. н. е. Но що се отнася до култовия център, тържествената алея към храма, както и царските гробници, които наподобяват египетските, те не принадлежат на траките, а на дошлите от Египет. Затова и златото в Микена има египетски произход, тъй като също е донесено от библейските племена. Фактът, че датира от XVI в. пр. н. е., изобщо не доказва, че е било пренесено по това време. По-важно е да се установи кога е погребан мъртвият, т. е. кога във времето е живял този, който е погребан. Едва тогава ще се разбере колко неправдоподобна е историята на златна Микена.

Всъщност гробниците, обсипани със златни дарове, принадлежат на висши сановници, потомци на свитата на богиня Бастет. Някои от тях са на жреци от храма на Бастет. Намерената маска в Микена, която датира от XVI в. пр. н. е. и която наричат маската на Агамемнон, няма нищо общо с този тракийски владетел. Самата датировка, а най-вече египетският и произход показва, че тя е ритуална маска, използвана от жреците по време на богослужения и други култови обреди в Египет. Пренесена е от техните приемници и е използвана при погребението на царица Бастет в Странджа планина. Впоследствие е пренесена от жреците на библейските племена, които трайно са се заселили в Микена.

Както акрополът в Микена, така и тези в Атина и Коринт са построени от предгръцкото население. Да вземем например Партенона в Атина. Той е построен в чест на Бастет, която е била „дева", тъй като е умряла млада и не е имала съпруг. Обстоятелството, че по-късно древните гърци го преустройват и превръщат в храм на богиня Атина, съвсем не означава, че е тяхно дело.

Така наречената маска на Агамемнон

Каква е съдбата на траките от Егейско-Балканския басейн?

С появяването на библейските племена в този регион траките постепенно се преселват в земите на Пелопонес. След загубването на Микена те се оттеглят в южната част на полуострова.

Според историческата хроника тук те се обединяват в два клона, като всеки от тях има свой център. На единия е град Спарта, а на другия – град Амикле. Оформянето на спартанската държава е станало в периода VIII – VII в. пр. н. е.

В хрониката се твърди, че политическото им устройство има дълбока древност. А социално-политическата уредба на

Спарта се свързва с името на легендарния законодател Ликург, считан за царски опекун.

Името на този законодател ни връща към далечното минало на траките, на което вече се спрях в началото. Името Ликург е носел синът на царя на траките едони Дриант. След неговата смърт Ликург е този, който става цар на тези траки. Освен това нека не затваряме очи пред факта, че тракиец носи името Спартак, което многозначително показва защо държавата носи името Спарта.

Оказва се, че през периода VIII-VI в. пр. н. е. не е имало Велика гръцка колонизация, а Велика експанзия на библейските народи, които са известни от историческата хроника с името пеласги. Благодарение на тяхното присъствие в Егейско-Балканския басейн е даден нов тласък за процъфтяването на цивилизацията в този регион.

Тяхното трайно присъствие променя историческата карта и на Балканския полуостров. Те слагат край на тракийска Микена, за да се появи държавата Спарта. В основата на нейното създаване стоят траките, но те са примесени с много други племена, така че впоследствие окончателно изчезват.

Нашествието на траките в земите на Пелопонес става причина да възникне много спорният „народ“ македонци. Кои са всъщност древните македонци, чиито потомци са Филип и Александър Македонски?

Според митологията Македон и Магнес са братя близнаци. Makedonos на български означава висок, дълъг, снажен, едър, строен и т. н. С други думи, той отговаря на всички качества, които са притежавали лапитите-славяни, в които тече арийска кръв.

Още в началото казах, че тези славянски племена, които се отделят от мизите, на вълни се преселват на юг – в земите на днешна Македония и Тесалия. Първият клон, който напуска тези земи, са лапитите. Останалите два клона, които говорили на ургурски език, т. е. на прастаробългарски, били пред-

вождани от Магнес и Македон.

Магнес е владетел на славяните магнети, които впоследствие се размесват с албански племена. Негов потомък е Ахил богоравен, а племената, на които той е владетел, са се наричали на негово име – ахилийци, а не ахейци. Те също се преселват, но в Мала Азия.

Третият клон от тези славяни остава в земите на Македония и Тесалия. А негови съседи са били праотците на албанците, които населявали земите на запад, т. е. Епир.

В историческата хроника тези славянски племена са представени като дорийски гърци, а албанците – също като гръцки племена, но с неизвестно име. И според тази хроника в началото на IX в. пр. н. е. те се разделили на два главни потока и предприели нашествие в пределите на континентална Гърция.

Представени са като „могъща" сила, която за кратко време завзема Епир, Тесалия, Етория, Коринт, Арголида, Лакония и Месения. А в края на същото столетие завладяват Крит и някои острови в Егейско море – Китера, Родос, Книд и др. И така стигат до западния бряг на Мала Азия.

Но обърнете внимание – от една страна тази „могъща" сила не успява да завладее Беотия, а в Пелопонес – Аркадия и Ахея. А от друга – дорийците и другите гръцки племена унищожават ахейската цивилизация, а за микенската въобще нищо не се споменава.

Всъщност какво е станало?

Славянските племена, съвсем неоснователно наречени дорийци, преследвани от няколко малки албански племена, се преселват в Пелопонес. А праотците на албанците разширяват своята територия, като завладяват Етолия.

С възникването на държавата Спарта започва борба за територии и господство над Пелопонес между траки и много други племена, които са ги последвали, и славяните дорийци, подкрепени от дошлите с тях албански племена. Тази борба е известна от историческата хроника под името първа и втора

Месенска война.

По-късно Спарта успява да създаде известния в историята Пелопонески съюз. Така спартанците успяват да прогонят вече обединените и размесени по-многобройни славяни и по-малобройни албанци. Тогава последните две племена се оттеглят на север и се заселват в земите на Северна Тесалия и днешна Македония.

Оказва се, че славянските племена, предвождани някога от Македон, а много по-късно предвождани от Филип и Александър Македонски, са представени за дорийски гърци. Несъстоятелността на това твърдение е очевидна. Героят Дор е син на Хелен, а самият той е син на Девкалион. А от Омир узнаваме, че Девкалион принадлежи на критяни. От сега съществуващата история на Древна Елада всеки неин читател остава с убеждението, че единствено критяните са били предгръцкото население в Егейско-Балканския басейн. Всички племена, дошли след тях, са говорели на старогръцки език, но забележете – на различен диалект – дорийски, йонийски и т. н. И тези различни диалекти историците елинисти приемат като „научно" доказателство, за да създадат историческата карта на земите, които са били в тяхно владение.

И оттук – щом тези земи са принадлежали на Древна Елада, значи всичко открито от археолозите по тях е дело на древните гърци. Всъщност те съвсем несправедливо присвояват уникалните исторически паметници, създадени от съвсем други племена.

Гърците присвояват освен материалната, и духовната култура на тези племена. Обявявайки Омир за древногръцки автор, те слагат ръка на неговото епично творчество, поточно на „Илиада". И от това епично произведение изграждат мита за блясъка на Древна Елада.

И те посягат не само на Омир, но и на много други автори. Ще се спра само на някои от тях.

Да вземем за пример Хезиод. И за него, както и за Омир

не се знае кога е живял. Предполага се, че е някъде около VIII – VII в. пр. н. е. Роден е в Аскра в Беотия, а неговият баща Дий и майка му се преселват тук от Киме – Мала Азия.

Родословното дърво на Хезиод води към критяните. По време на експанзията на библейските племена неговите родители се преселват от Крит в Аскра в Беотия.

Най-старият известен лирически поет, създател на елегията, е Калин. Той е роден в Ефес – Мала Азия, и е живял през VII в. пр. н. е. Произхожда от знатно прабългарско аристократично семейство, което е било в изгнание. И това се потвърждава от самото му име Калин, което означава княз – втората титла в йерархията на прабългарските царски родове.

Пише на военни теми, възпява безсмъртието на падналите в бой герои, което е характерно за светогледа на нашите праотци. Той е съвременник и свидетел на събитията, развили се в северночерноморските земи, които са били населявани от прабългарските племена, известни под името кимерийци и терийци.

Една от най-известните представителки на любовната лирика е Сафо. Тя е живяла през 680–580 г. пр. н. е. Родена е в Митилена на остров Лесбос. Нейните родители са чисти евреи, т. е. принадлежат на библейските племена, но и Сафо е обявена за древногръцка поетеса.

Неин съвременник е поетът Алкей, който също е роден в Митилена на остров Лесбос. И неговият род принадлежи на библейските племена, но Алкей е обявен за древногръцки поет.

От неговите творби са запазени около сто фрагмента, но обърнете внимание – те са редактирани и издадени в десет книги от александрийските филолози Аристофан и Аристарх през II в. пр. н. е. Преднамерено се спрях на тези няколко случая, за да покажа как Омир и неговото творчество, които принадлежат на истинските траки, са превърнати в древногръцки анали. Такъв е случаят и с Талес от Милет. Вече казах, че неговите родители имат етиопски произход.

Не по-малко фрапиращ е случаят с Хилон, който е жи-

вял през VII-VI в. пр. н. е. Той е обявен за един от Седемте мъдреци на древна Елада, а е бил ефор на Спарта.

В неговите стихове и поучения прозира учението на Орфей. Отделя голямо внимание на човешката доброта. Той е този, който казва – „Ако си силен, бъди и добър – за да те уважават, а не да се страхуват от теб. Не се смей на чуждото нещастие. Не говори лошо за мъртвите."

За съжаление малко са древните мъдреци, които не са обявени за древногръцки автори. Един от тях е известният баснописец Езоп, живял прз VII-VI в. пр. н. е. За него се казва, че по произход е фригиец или лидиец.

Не ми е известно какво е имал предвид шумерологът Чарлз Ленар Ули, но той много точно е казал:

„Минаха тези времена, когато началото на всички изкуства търсеха в Гърция, а Гърция считаха, че е възникнала изведнъж напълно завършена, сякаш Атина (родена – бел. авт.) *от главата на олимпийския Зевс. Сега знаем, че това „забележително цвете"* (Древна Елада – бел. авт.) *е събрало в себе си соковете на лидийци и хети, финикийци и критяни, вавилонци и египтяни."*

Несъмнено твърдението на Чарлз Ули е съвсем правдоподобно, но това не ни дава право да отхвърлим ролята, която древните гърци са изиграли по-късно. Като всички древни племена и те са съпричастни в някаква степен за възникването на общочовешката цивилизация.

Би било безкрайно несправедливо да отхвърлим това, което са оставили като наследство на човечеството древните автори Сократ, Питагор и др., които са гърци.

Сократ е живял през V в. пр. н. е. Роден е на един от малките острови в Егейско море, а не в Атина, както се твърди. Произхожда от много богато семейство, което го изпраща да учи в Атина, и тук той остава. Ако е ходел бедно облечен, това е било присъщо на всички големи учени. Това обяснява защо е казал, че „скромността краси човека".

Питагор,като Сократ е чист грък. Той е живял през 580/

572 – 500/479 г. пр. н. е. и е роден на остров Самос. Бил е предпоследното осмо дете на семейството, родено, когато баща му е бил на 50 години.

Родът му принадлежи на тези гърци, които били размесени с италийските племена, влизащи в състава на Нововавилонското царство, чийто владетел е бил прабългарският вожд Навуходоносор I. След разпадането на това прабългарско царство гръцките племена се преселват в Сирия, а италийските – в Южна Италия.

Питагор произхожда от средно заможно семейство. Още като малък той се е учил от някакъв роб на име Палион, който бил много умен и имал уникални познания. За съжаление като всеки роб останал в забвение.

Бягството на Питагор от Самос не се дължи на тиранина Поликрат, а понеже никой не е вярвал на неговите открития. И ако се е преселил в град Кротон в Южна Италия, това е станало заради италийските племена, а не заради ахейците-ахилийци, тъй като те са се преселили в Мала Азия, а не в Италия.

Самото преселение на гръцките племена към Балкано-Егейския басейн е станало постепенно и в продължение на няколко столетия. Това се потвърждава и от биографията на Херодот.

Херодот е роден в Халикарнас – Мала Азия. Произхожда от богато семейство. Баща му е грък, а майка му – еврейка. Самият той е женен за еврейка. През 455 в. пр. н. е. семейството му се преселва на остров Самос.

И не само биографията на Херодот, но и на останалите древни автори може да послужи за ориентир в преселението на древните гърци. А също така да покаже, че те се появяват в този регион през първата половина на V в. пр. н. е.

Историците например твърдят, че Солон е живял между 640–550 г. пр. н. е., но не съобщават къде е роден, а посочват, че е умрял на остров Кипър. Освен това за него се казва, че изразява явна привързаност към остров Саламин, тъй като

от него произлиза родът му.

Съмнението се поражда и от едно древно предание, в което се разказва, че той произхожда от много богат род. И най-вече, че е роден в двореца на Атина.

Очевидно има някакво разминаване. По времето, когато е живял Солон, Атина е била не само във владение на библейските племена, но и един от техните главни центрове.

Ако изходим от Платон, който е живял през 428/427 – 347 г. пр. н. е. и също е роден в Атина, нещата до голяма степен се изясняват. За него се твърди, че произхожда от знатен гръцки аристократичен род. По майчина линия родословието води към Солон.

По-правдоподобни са сведенията за Платон, тъй като според историческата хронология гърците са стъпили в земите на Атика около средата на V в. пр. н. е. По това време библейските племена са подложени на нашествието, от една страна, на гърците, а от друга – на агилийците. Докато гръцките племена пристигат по море, агилийците пристигат по суша.

Подложени на експанзия както по море, така и по суша, библейските племена се разделят на три части. Едни се връщат обратно в Египет по море. Други остават и се опитват да се смесят с гърците, но това се оказва фатално за тях. Трети се отправят на североизток към прабългарите, които по това време населяват земите на траките.

Агилийците не са общност, а племена. Името им идва от техния вожд Агиласий. Били средни на ръст, с къдрави коси, малко прихлупени очи и имали по няколко жени.

Тези племена били много образовани и културни, оставили след себе си много предмети и паметници, които говорят за тяхната висока култура.

Агилийците, които в преданието са наречени още с името аги, били големи строители. Имали уникални знания по астрономия и математика. Писали със знаци, които наподобявали китайските и японските и отчасти египетските.

Агите принадлежали към бялата раса. Носели косите си на опашка, символ на войнственост, която притежавали в голямо количество. Викали им още белите негри, тъй като преди да се появят на Балканския полуостров, били третирани повече като роби, отколкото като свободни.

При тях числото 7 (седем) било свещено. Кланяли се на седем страни. Богът им бил със седем ръце. Всичко, което правели, го правели седем пъти.

Познавали много изкуства. Военните вождове носели амулет от златна плочка, на която бил изобразен специален знак. Той бил символ на голяма сила и притежание на големи богатства – имани от пасища и добитък. Давал се за големи заслуги заедно със земите.

Първоначално агилийците населявали земите на Северна Европа, което ни дава основание да предполагаме, че те са строителите на мегалитните съоръжения. Впоследствие слезли в земите на Южна Европа, по-точно в земите на Италия. А оттук в края на IV в. пр. н. е. по море се преселили на Балканския полуостров.

По това време те били седем родови племена, предвождани от Агиласий. Отначало завладели южните земи на Епир, с което принудили праотците на албанците да се преселят на север. След това завладели Етолия и Беотия.

Праотците на тези племена по времето, когато населявали земите в Северна Европа, били жестоко гонени. След тяхното обединение те самите започнали да гонят своите противници. Имали взаимна непоносимост с библейските племена, но причините за нея не са известни.

От земите на Беотия агите започват да водят жестока борба с библейските племена. Причината за разпадането на последните е нашествието на агите, а не толкова на гърците.

Агиласий имал седем сина. След неговата смърт синовете му станали вождове на седемте родови племена. Един от синовете му продължил да преследва тези библейски племена,

които се отправили към Средна гора, а другият се отправил към Странджа и Сакар, които били населени от прабългарите, предвождани от Худон.

Името на вожда, който преследвал библейските племена, е Солемика. Предвожданите от него аги завладели земите между Родопите и Стара планина, в които трайно отседнали. Неговата цитадела се намирала на един от хълмовете в Средна гора. Тук той умира и бил погребан в специална гробница. На врата му според преданието имало амулет и златна плочка с надпис.

Неговият брат се казвал Ати, което означава „син на Бога, даден по милост". Той успял да прогони нашите предци и трайно отседнал с предвожданите от него агилийци в Странджа и Сакар планина.

Цитаделата на Ати била разположена в мъртвата долина, която се е намирала в близост до най-високия връх на Странджа планина. На самия връх е бил построен храм на техния седморък бог. А населението се разположило в долината на седемте планини, намиращи се в Странджа планина.

Агите били около 1.75 м високи. Владеели военното бойно изкуство, което ги правело изключително боеспособни. От името на Ати идва и името на тяхната бойна школа – школа на атилистите.

Накратко изложените от мен сведения недвусмислено показват, че историята на древна Елада е недостоверна. Съвсем очевидно е, че в тези земи високоразвитата цивилизация е създадена от предгръцкото население. И ако историците елинисти искат да бъдат чисти пред съвестта си, би следвало да преразгледат своите хвалебствени писания за блясъка на древните гърци.

ВЕЛИЧИЕ И ПАДЕНИЕ НА ПРАБЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА през I хил. пр. н. е.

Експанзия на хиксосите (праотци на хуни, авари и хазари). Разпадане на прабългарите худони на три клона. Преселение на трите клона. Упадък на Вавилон.

Както нашите праотци, така и езикът, на който са говорели, принадлежат на един от най-древните народи, населявали планетата Земя преди космическата катастрофа. Тяхното трайно присъствие в района на Хималаите, по Двуречието, Мала Азия, Библейските земи и на Балканския полуостров показва, че те са преки участници във възникването на общочовешката цивилизация.

И това се потвърждава от историческата хроника, в която се казва, че Навуходоносор I (1126 – 1105 г. пр. н. е.) е този, който основава Нововавилонското царство. По време на този прабългарски владетел във Вавилон настъпва отново разцвет.

Подвластни на владетеля на тази прабългарска държава, както вече казах, били старо сибирско племе, смесени итало-гръцки племена и арийските черни племена. След неговата смърт някои от тези племена се отцепват от прабългарите.

Първо се откъсва сибирското племе, което се завръща в старите си земи. Там то се размесва с други племена и окончателно изчезва.

Смесените италико-гръцки племена се отправят към Средиземно море и се присъединяват към останалите гръцки племена. По-късно самите италийци се отделят от тях и се преселват в Южна Италия.

Прабългарите худони и малкото арийски черни племена също се преселват на запад от река Ефрат. Това става вследствие нашествието на други племена от североизток.

Преднамерено ще се спра на тези племена, тъй като тяхната история се преплита с историята на нашите праотци. От историческата хроника в различните епохи те са били известни с различни имена.

В Египет са известни под името хиксоси, при появяването им в Месопотамия те са представени с името амареи. През новата ера, когато се появяват в Европа, в историческата хроника са известни под имената хуни, авари и хазари. Тези племена принадлежат към конните народи. Те били черно-бели с дръпнати очи. Възникват като обединение в началото на III хил. пр. н. е. в региона на Хималаите. В основата им стоят малки племена, принадлежащи на монголите, прапрабългарите и праотците на унгарците, които не последвали своите събратя по време на преселението, а останали по тези земи.

В продължение на повече от едно хилядолетие те водели примитивен номадски живот и изпаднали във вторично подивяване. Вследствие на обединяването си те се смесили до такава степен, че се превърнали в „нов" народ. Техен основен белег бил както дръпнатите очи, така и косата, която носели във вид на конска опашка.

Те били изключително войнствени и жестоки. В древността ги наричали безпризорните или опашатите племена. Първоначално били използвани като наемници, но след това се превърнали в мощна военна сила, започнали да действат самостоятелно. В земите, където минавали, „опашатите" грабели, рушели, опожарявали и почти никъде не се задържали задълго.

Техните набези започнали в началото на III хил. пр. н. е.

Те напуснали земите, които населявали, и на етапи прекосили Средна и Мала Азия, после Сирия и Палестина, за да отседнат за по-дълго време в Египет.

Тук, в долината на река Нил, по-точно в нейната делта, те създават Хиксоската държава. Тя просъществувала от 1670 до 1580 г. пр. н. е. В историческата хроника за тях се казва, че били пъстроплеменни, в които преобладават западносемитските племена.

В историята на Древна Елада се твърди, че те са прогонени с помощта на наемници гърци от Микена, а се оказа, че това е дело на създателите на критската цивилизация. Това са тези, които създават Новоегипетското царство.

Прогонени от Египет, хиксосите временно отсядат в земите на Палестина и Южна Сирия. След това продължават да се оттеглят на североизток и отсядат трайно в земите на своите праотци. Така завършва тяхното първо нашествие в тази част на света.

В продължение на пет столетия хиксосите продължават да водят завоевателна политика и в Далечния изток. Непрестанно нападат сибирските племена и се отдават на грабеж. Това принуждава немалко племена да се преселят на запад.

Едни от тези племена са скитите, които на няколко етапа се придвижват на запад. В началото на I хил. пр. н. е. те вече трайно населявали земите на север от Черно море.

Между 1070 – 1050 г. пр. н. е. хиксосите отново се появяват в Мала Азия. Тяхното второ нашествие този път е насочено към Месопотамия. В историческата хроника са представени под името арамеи. Първоначално те нахлуват в Северна Месопотамия и я подлагат на опустошение. После нахлуват и във Вавилония.

Тяхната експанзия предизвиква значителни промени в съществувалата дотогава историческа карта на Мала Азия, Месопотамия, Сирия и Палестина. Това обяснява защо се разпада Нововавилонското царство след смъртта на Навуходоносор I. И най-вече

защо прабългарите худони се преселват на запад от река Ефрат.

И това второ нашествие на хиксосите арамеи завършва с тяхното прогонване, но след като нанасят големи поражения в Месопотамия и Сирия. След това те отново се завръщат в Далечния изток. Тук те престояват до известното Велико преселение на народите, което е станало през първата половина на новата ера.

Малко преди това от тях се откъсва един клон, който се обособява самостоятелно. В историческата хроника е известен като тюркски племена. По-голямата част от тези племена се подвизават под името хуни, а от тях се отцепват хазарите.

Ако изходим от родословното дърво на хуните, те нямат нищо общо с истинските турци, освен някакво сходство с езика им. Общото с прабългарите е, че малък клон от предците на прабългарите са в основата на хунското родословие. Вожд на този прабългарски клон за известно време е бил и вожд на хуните. Но на тези въпроси ще се спра по-късно.

Последиците от нашествието на племената, наречени хиксоси, а след това арамеи, не са били благоприятни за прабългарите худони. Те се разпадат на три клона. Ще се спра накратко на тяхната история.

Видни прабългарски вождове по това време са били Онон, Заир и Пилони, но не е известно кой клон са предвождали. Известно е обаче, че първо се отцепват прабългарите, предвождани от прапрадядото на Худон. Той е бил владетел не само на прабългарите, но и на малобройното арийско племе.

Тези прабългари худони и черни арийци се преселват в Египет. Вероятно това е станало по времето на Шешоник I (950–920 г. пр. н. е.), когато той покорява Палестина и завладява 156 палестински градове. А по времето на Осоркон II, т. е. около 850 г. пр. н. е., те вече са се обособили в самостоятелно царство и техен вожд е Худон.

За тяхното преселение на Балканския полуостров вече посочих времето след 817 г. пр. н. е., когато бащата на Бастет

Худоносор е бил наричан Петубастис. Несъмнено една от причините за преселението е била Бастет да бъде погребана в Странджа планина, но вероятно има и други, засега неизвестни.

Когато този първи клон от нашите праотци се е преселил в Египет, вторият е тръгнал на поход на север. Той бил предвождан от Тимоти, брат на Савската царица. Тя тръгва с него като царица на прапрабългарски и ирански племена, които са известни от историческата хроника под името сармато-алани.

Походът е бил осъществен, след като Савската царица е гостувала на Соломон (965-928 г. пр. н. е.), когато последният бил много известен и на преклонна възраст. За него в Библията, Трета книга Царство, Глава 10, се казва:

„Савската царица, като чу за славата Соломонова в името на Господа, дойде да го изпита с гатанки. Тя дойде в Йерусалим с много богатства: камили бяха натоварени с благовония, с твърде много злато и драгоценни камъни: тя дойде при Соломона и говори с него за всичко, що ѝ беше на сърце...

И подари на царя сто и двадесет таланта злато, голямо множество благовония и драгоценни камъни."

Най-вероятно походът на север е бил осъществен между 950–940 г. пр. н. е. Керванът е имал форма на стрела. Във върха се придвижвала прабългарската конница, предвождана от Тимоти.

След конницата следвал керванът, който бил грандиозен по своите размери. Освен населението от прабългари-худони, в него влизало и това от прапрабългари и иранци, които се придвижвали с коне, камили и всякакъв вид животинска тяга. Освен това е имало и хергелета от коне и стада от едър и дребен рогат добитък.

Керванът, проточил се на километри, бил следван от конницата от прапрабългари и иранци, предвождани от Савската царица. Тя била придружена от висшите сановници, с които управлявала царството Саба.

Преселниците прекосяват Кавказките планини и се отпра-

вят към Азовско море и долното течение на река Дон. Там за кратко време отсядат, след което се разделят.

Прабългарите-худони, предвождани от Тимоти, се отправят на изток към река Волга. В продължение на по-малко от едно десетилетие тези наши праотци прекосяват Западносибирската равнина и Централното сибирско плато, покорявайки племената, които са ги населявали. След това се отправят към Манджурия, която завладяват и където трайно отсядат.

Тимоти е живял до дълбока старост. В древните предания неговото име е останало като покорител и господар на далечния североизток. Както той, така и Савската царица принадлежат на рода Дуло. Всъщност това са праотците на Кубрат.

Тези учени, които ще се заемат да проучват по-задълбочено корените на праприбългарите, нека имат предвид, че те датират в тази част на света от космическата катастрофа докъм края на IV хил. пр. н. е. Като изключим малкото прабългари, които са останали, се получава едно прекъсване от около две хилядолетия. И тук отново идва само един клон от тях, известен като Кубратовите прабългари. Тяхната история по тези земи започва от Тимоти, т. е. около 920 г. пр. н. е.

Предвожданите от Савската царица праприбългари и иранци се отправят на запад. Те прогонват сибирските племена – скитите – от земите, намиращи се на север от Азовско и Черно море, на които трайно отсядат. По-късно аланите иранци се завръщат в Мала Азия. А праприбългарите сармати слизат до устието на река Дунав. Принуждават скитите да се преселят в Малка Скития. После продължават срещу течението на река Дунав и отсядат в земите на днешна Австрия. Оттук те предприемат поход към Италия, предвождани от Дарий. Стигат до Южна Италия, но се задържат за кратко време. При една битка Дарий е убит, след което те отново се завръщат в земите на Австрия.

Спирам се на тези праприбългари, тъй като те влизат в

съюз с няколко галски племена, които населявали част от земите в днешна Унгария. Към тях се присъединяват и други малки племена, които са се отцепили от основната маса на техните родственици.

В земите на днешна Унгария те поставят основите на „нова" държава. След това се преселват в Италия, за да превърнат селището Рим в свой главен център. Така че както гърците нямат нищо общо с траките микенци и славяните ахилейци, така и римляните нямат нищо общо с троянци, а още по-малко със сина на Приам – Ений.

Третият клон на прабългарите худони се преселва също на север, но няколко века по-късно. Историята на худоните е преплетена с тази на арийците от Асирия. И за да избегна подробностите, които ще бъдат тема на друга книга, ще се спра накратко.

Във връзка с Нововавилонското царство в историческата хроника се казва, че Вавилония се е борила за своята независимост, като се противопоставяла на Асирия. Асирийците изпратили за управител на Вавилон военачалника Набопаласар, който бил халдеец по произход. Но той минал на страната на вавилонците, обявил се за техен цар и поставил началото на нова династия.

Очевидно историците не са обърнали достатъчно внимание върху някои твърде многозначителни подробности. Вече знаем, че българското име на Навуходоносор I е НАБУ КУДУРИ УЦУР. И че той е бил владетел на Вавилония от 1126 до 1105 г. пр. н. е. От историческата хроника е известно, че халдейците се появяват в Месопотамия около 905 г. пр. н. е.

Второто име на този прабългарски владетел е КУДУРИ, което недвусмислено показва кой пръв е наредил да се поставят синорните камъни и най-вече защо каситите го наричат Кудури.

В началото обясних, че Проний е бил един от великите прабългарски вождове, чието име впоследствие се е превърна-

ло в третата поред титла в йерархията на прабългарския род. КУДУРИ е друг велик прабългарски вожд, който е живял по-късно. Той пръв е въвел обичая в земите на удостоения с титлата „Проний“ да се поставя синорен камък, което обяснява защо носи неговото име „Кудури“.

Кудури с изображение на нововавилонски цар. 714 г. пр. н. е.

Както титлата, така и синорният камък са въведени от прабългарите, които са известни под името хурити, а по-късно худони. Тяхната форма на управление е възприета както от касити и гърци, така и от много други народи.

Набопаласар е основал Нововавилонското царство през 626 г. пр. н. е. и е обявен от историците за халдеец. Но неговото родово име е НАБУ Апла УЦУР, от което се вижда, че малкото име и фамилното му са идентични с това на Навуходоносор I. И най-вече какъв халдеец е, щом неговият приемник, който става вавилонски цар, се нарича Худоносор II?

Всъщност създателите на Нововавилонското царство са третият клон от прабългарите худони. За да има представа читателят какво са представлявали прабългарите за световната история, ще посоча някои сведения, които са приети от историците за достоверни.

НАБУ Апла УЦУР е цар на Вавилон от 626 до 539 г. пр.

н. е. Първоначално укрепва властта си само в Северна Вавилония. През 615 г. пр. н. е. завладява Урук, а година по-късно и свещения град Нипур.

След тези успехи той сключва съюз с медийския цар Киаксар. Съюзът е укрепен с династичен брак – неговият син Навуходоносор II се оженва за Амитида, дъщеря на медийския цар.

През 609 г. пр. н. е. НАБУ Апла УЦУР се отправя с голяма войска към град Харан срещу асирийците-арийци, на които нанася окончателно поражение. Между тези два народа – арийци и прабългари – е водена борба за надмощие в продължение на един век. С тази победа в Близкия изток остават четири велики държави – Вавилон на прабългарите худони, Медия, Египет и Лидия.

Тези наши праотци стават пълни господари на Месопотамия и се готвят да поставят под контрол областите на запад от река Ефрат. Но към тях има същите претенции и Египет.

По това време НАБУ Апла УЦУР е в преклонна възраст и предоставя командването на вавилонската армия на своя син Навуходоносор. През 605 г. пр. н. е. новият главнокомандващ се отправя с голяма войска към силната крепост Кархемъш на река Ефрат. Тя била охранявана от силен египетски гарнизон и гръцки наемници. Тези гърци били наследници на племената, които били подвластни преди повече от половин хилядолетие на Навуходоносор I, и за които казах, че се отцепват след неговата смърт. Това е този клон от древните гърци, от които идва родът на Питагор.

Между двете войски се завързала жестока битка и градът бил превърнат в развалини. Египетският гарнизон бил унищожен до последния човек. След тази победа прабългарите худони без съпротива завладели по-голямата част от Сирия и Палестина. Населението на тези земи става подвластно на централната власт във Вавилон.

През 605 г. пр. н. е. умира владетелят на Вавилон – НАБУ Апла УЦУР. За цар е провъзгласен неговият син,

който вече се нарича Навуходоносор II. И обърнете внимание – неговото прабългарско име е НАБУ КУДУРИ УЦУР II, което е идентично с това на Навуходоносор I. Този очевиден факт идва още веднъж да потвърди, че неговият баща принадлежи на рода на худоните, от които произлиза и родът Дуло.

Новият прабългарски владетел на Вавилон продължава завоевателната политика, водена от неговия баща. Той завладява финикийския град Аскалан, след което се отправя към египетската граница. По това време фараон на Египет е бил Нехо II. Последвалата битка между двете войски довела до тежки поражения и на двете страни.

Независимо от този неуспех Навуходоносор II продължил да завоюва нови територии. През 598 г. пр. н. е. той предприема поход в Северна Арабия с цел да постави под свой контрол керванните пътища. Но царят на юдеите Йоаким, подбуждан от фараона Нехо II, се отметнал и застанал на страната на Египет.

Това обстоятелство принудило Навуходоносор II да предприеме наказателен поход срещу столицата на Юдея Йерусалим. Първоначално само я обсадил, после я превзел. Свалил от престола подвластния му Йоаким, а за цар назначил Седекия. Заради неговото неподчинение взел със себе си и отвел във Вавилон 3000 юдейски пленници.

Създаденото от прабългарите Нововавилонско царство е представлявало империя. И тази империя е била управлявана по традиционния прабългарски начин. Както прабългарските родови вождове, така и вождовете на подвластните им племена били удостоявани с титлата проний, с произтичащите от нея права и задължения.

Като всички абсолютни владетели Навуходоносор II превръща своята цитадела Вавилон в непристъпна военна крепост. Градът е ограден с могъщи двойни стени от суров и изпечен кирпич. Външната стена е висока 8 м, широка 3.7 м, а обиколката ѝ е равна на 8.3 км.

Вавилон е имал и вътрешна стена, която е била широка 6.5 метра, а висока на различни места между 11 и 14 метра. Вратите на града били осем, а на разстояние 20 метра една от друга били разположени укрепени кули. Освен това е имало широк и дълбок ров, пълен с вода, който бил на разстояние 20 метра от външната стена.

Като всяка империя, така и създадената от прабългарите худони властвала над десетки градове-държави, чието население било чуждо на нашите праотци. Това неизбежно водело до опити за отцепване, бунтове и заговори против централната власт.

Такъв бунт избухнал във Вавилон в края на 597 г. пр. н. е. Бил е предизвикан от армията. Причините не са известни, но метежът бил потушен със сила и в страната отново се възстановил порядък.

През 589 г. пр. н. е. египтяните покоряват Финикия и завладяват Газа, Тир и Сидон. Египетският фараон Уах ибва Апри увещава юдейския цар Седекия да вдигне бунт против Вавилон. Той го сторил и принудил войските на вавилонците да напуснат района на Йерусалим.

Навуходоносор II не се поколебал да вземе крути мерки срещу този, когото той назначил за цар на Юдея. С решителни и безкомпромисни действия изгонил египтяните от Сирия и подложил на обсада Йерусалим. След две години превзел юдейската столица и ликвидирал Юдейското царство. Превърнал го в обикновена провинция и го присъединил към Вавилония. Тринадесет години по-късно Навуходоносор II превзел и Тир. И този град той присъединил към Вавилонската империя.

След неговата смърт във Вавилон избухват вътрешни раздори. В периода между 562 и 555 г. пр. н. е. на престола се изкачват последователно трима владетели, но всичките стават жертва на жречески заговори. Обаче и тримата не са принадлежали към рода на худоните.

През 556 г. пр. н. е. на престола се възкачва Набонит. Корените на неговото родословно дърво водят към прабъл-

гарските племена на Проний. Според историческата хроника той бил син на арамейски вожд, а майка му – жрица на бога на Луната Син в град Харан. След като този град бил превзет от медите, тя избягала със сина си във Вавилон.

Набонит отново завзема град Харан и възстановява разрушения във войната храм на бога на Луната Син. Според историците този бог принадлежал на арамеите. И тъй като новият владетел на Вавилон започва постепенно да издига култа към този бог, те го обявяват за арамейски вожд.

Всеизвестно е, че прабългарският бог е Тангра (ТанагРА). Оказва се, че освен бога на слънцето прабългарите са почитали и бога на Луната Син. Обяснението е в култа към царица Бастет, която е и богиня на Луната.

Всъщност след смъртта на Навуходоносор II жреците на традиционните вавилонски богове от храмовете на Мардук, Нергал, Шамаш и др. са направили опит да завземат властта във Вавилон. И това се потвърждава от историческата хроника, в която се казва, че Набонит се стреми да създаде могъща държава, обединявайки около Вавилон многобройните арамейски, т. е. прабългарски, племена.

Очевидно Набонит чрез своята майка, която е жрица на бога на Луната, се стреми да се противопостави на чуждата на прабългарите религия. И това наистина е предизвикало остър конфликт между него и чуждото жреческо съсловие.

Новият прабългарски цар на Вавилония успява да потуши въстанието в Северна Сирия. После предприема поход в страната Амуру и достига на юг до библейския град Едом. За цар на град Тир поставил Харим III.

Набонит продължава завоевателната политика на своите предшественици. Той предприел поход в северната част на Централна Арабия и завладял областта Тейма.

По това време цар на Персийската държава бил Кир. Тя постоянно се укрепвала. В нейно лице Набонит виждал бъдещия си съперник. За по-голяма сигурност между 549–539 г.

пр. н. е. той пренесъл центъра на Вавилония в Тейма. А в град Вавилон оставил сина си – БЕЛ шар УЦУРУ, който е известен от библейската хроника с името Валтасар.

Очевидно цар Набонит е бил не само голям военен стратег, но и политик. Неговите опасения, че империята е в опасност, се оказали верни. Още през 546 г. пр. н. е. еламите, които били съюзници на персите, нахлули в Акад и завладели областта. В нейния главен град Урук назначили еламски управител.

Тази загуба принудила Набонит да се завърне във Вавилон. По всяка вероятност той е знаел, че предстои и нахлуването на персийски войски, тъй като тази държава ставала все по-могъща. И това станало през 539 г. пр. н. е.

Персийската армия се отправила към областта Гутиум, която се намирала на изток от средното течение на река Тигър. Тя била подвластна на Вавилон и управлявана от царския наместник Угбару. Той изменил на цар Набонит и преминал на страната на персите.

Същата година при град Опис, който бил разположен близо до река Тигър, персите разгромили войските, предвождани от сина на Набонит – БЕЛ шар УЦУРУ – ВАЛТАСАР. След тази загуба той не се отправил към Вавилон, а се оттеглил към река Ефрат.

Междувременно Набонит тръгнал от Вавилон към град Сипар начело на войските, които били на негово разположение в Тейма – Арабската пустиня. Той пристигнал в този град и го превърнал в крепост срещу нашествениците.

Войската, предвождана от цар Набонит, вероятно е била малобройна, тъй като Сипар много бързо паднал в ръцете на персите. А Набонит бил принуден да избяга от града, след което с оцелелите се завърнал във Вавилон.

В древна мъдрост се казва, че победените нямат приятели. Подвластните на Набонит преди това градове-държави, чието население не било прабългарско, един след друг преминали на страната на персите.

Положението и във Вавилон не било стабилно. В града имало хиляди жители, които принадлежали на чужди народи, които по насилствен път били докарани във Вавилон. Освен това тук е имало и покорено коренно население, на което принадлежи жреческото съсловие от храмовете на техните богове – Мардук, Нергал, Шамаш и др.

Цялото това население е било зле настроено против прабългарите и техния цар. Отчуждението, което почивало и на религиозна почва, ги направило безучастни срещу нашествието на персите. Те били готови да помогнат на нашественика, тъй като го считали за свой освободител. Населението, което било насила доведено, разчитало да бъде освободено, за да се завърне при своите сънародници.

На 12 октомври 539 г. пр. н. е. Вавилон е превзет от персийския цар Кир II. Набонит и свитата му са пленени. На тази дата е сложен край на прабългарската империя, просъществувала близо едно столетие – 626–539 г. пр. н. е.

Сведения за тази прабългарска империя има и в Библията. В Книгата на пророк Даниил се разказва за цар Навуходоносор II, който завладява столицата на Юдея Йерусалим. Тогава Навуходоносор сваля от престола Йоаким и назначава за цар Седекия.

При този успешен поход прабългарският владетел взема „част от съдовете на Дома Божий" на юдеите и изпраща „в земя Сенаар, в дома на своя бог, и внесе тия съдове в съкровищницата на своя бог". Сенаар се наричало обширното поле, което се разпростирало около Вавилон. Това подсказва, че там е съществувал храм в чест на бог Тангра.

От историческата хроника ни е известно, че Навуходоносор II отвежда със себе си 3000 пленници във Вавилон. От пророк Даниил узнаваме, че това са били предимно млади хора, синове на царски и княжески родове.

По повод на тези съдове пророк Даниил в Глава 5 ни разказва:

„Цар Валтасар (БЕЛ шар УЦУРУ – бел. авт.) даде голям пир на ХИЛЯДА свои ВЕЛМОЖИ и пред очите на хилядата пи вино.

Като вкуси от виното, Валтасар заповяда да донесат златните и сребърни съдове, които Навуходоносор, баща му, бе изнесъл из Йерусалимския храм, за да пият от тях царят, велможите му и наложниците му.“

Според пророк Даниил „В тая същата нощ Валтасар, халдейския цар, биде убит, и Дарий Мидиянина превзе царството, бидейки на шейсет и две години.“

Очевидно в книгата на пророк Даниил има много неточности. И това най-вероятно се дължи на многократното ѝ превеждане и преписване, което е било съпътствано и от неизбежни корекции. Какво имам предвид?

Вече знаем, че не Навуходоносор II, а Набонит е баща на БЕЛ шар УЦУРУ. И че не халдейският, а персийският цар Кир II е станал владетел на Вавилон. А пирът, даден от Бел шар Уцуру, наречен от пророка Валтасаров, е в чест на обявяването му за цар на прабългарите, населявали вече бившата империя.

Вече казах, че БЕЛ шар УЦУРУ, след като загубил битката при град Опис, с оцелялата войска прекосил река Тигър и отседнал временно в земите на запад от нея. Неговият баща, щом избягал от Сапир и се установил във Вавилон, видял, че това е краят на прабългарската империя Вавилония. За да спаси своя народ от окончателен погром, той наредил на своя син да остане в земите, където бил отседнал.

Също го уведомил, че е заповядал чрез известители на всички прабългарски управители на различните области в империята незабавно с войската и цялото прабългарско население да се присъединят към него.

Несъмнено заповедта на цар Набонит е била изпълнена не само от неговия син, но и от прабългарските управители. Това се потвърждава от Валтасаровия пир, на който те присъстват по повод на обявяването му за цар, след като неговият

баща е бил пленен. Тук идват дори и тези прабългари, които населявали земята Сенаар, т. е. от долината около Вавилон, на която се е намирал храмът на бог Тангра. Всичко ценно от този прабългарски храм, както и от други места, също е било донесено при новия цар – БЕЛ шар УЦУРУ. Фактът, че дори съдовете, които преди това Навуходоносор II е взел от храма на юдеите от Йерусалим, са пренесени тук, говори красноречиво, че този клон от прабългарите е бил все още многоброен и не чак толкова слаб. Но не е бил и такава могъща сила, която може да се справи съвсем сама срещу еламите от юг, персите от изток и юдеите от запад, зад които стои Египет.

В тази критична за прабългарите обстановка единственият изход бил преселението им на север. За да се придвижат в тази посока, те организирали поход, който по традиция наподобявал стрела.

Първоначално прекосили земите, които били във владение на Асирия. По това време Асирия била в своя залез, така че опитът и да спре похода завършил с поражение. После прабългарите продължили по пътя, по който минали Тимоти и Савската царица.

Подобно на своите предшественици тези прабългари също временно отсядат в земите около Азовско море и горното течение на река Дон. Постепенно разширяват своята територия, като завладяват земите между средното течение на реките Дон и Волга. А по-късно се оттеглят на север. За известно време влизат в съюз със славянските племена. Впоследствие този съюз се разпада и този клон от прабългарите се обособява самостоятелно.

Преди да се спра поотделно на трите клона на прабългарите, ще си позволя малко отклонение. В началото съвсем преднамерено поставих въпроса – кои са арамейските племена?

Оказва се, че отговорът не е чак толкова сложен. В Библията изрично се казва, че това са племената, населявали континента Азия. От сведенията, които изложих, се вижда, че

най-многобройни са били дошлите от далечния североизток, а това са праправбългарите, арийците и иранците, чиито праотци са киргизите. По-късно идват и други племена, но техният престой е бил сравнително кратък.

Очевидно е, че в сега съществуващата история на Месопотамия в голяма степен се принизява ролята и значението на прабългарското присъствие в тази част на света. Създаденото от прабългари и арийци не следва да се приписва на изчезнали племена или народи, тъй като те продължават да присъстват на историческата сцена.

Да вземем например Навуходоносор II, чието прабългарско име е НАБУ апла УЦУР. Той е владетелят, който построява във Вавилон прочутите „Висящи градини", които са известни като едно от чудесата на света. Така че създаденото от арамейските племена, били те арийци или прабългари, не е по-незначително за световната история от това, което са създали шумери и акади.

Арийските племена, които принадлежат към арамейските племена и създават Асирия, били постигнати от участта на прабългарите. За да оцелеят, те също били принудени да се преселят на север. Тяхното преселение е станало малко по-късно и на етапи.

Първоначално те временно отсядат в Ереванското плато. По-късно прекосили Кавказките планини и временно отседнали по долното течение на река Дон. Тези земи вече били освободени от прабългарите.

Прекосявайки реката, те завладели земите на север от Черно море. Впоследствие слезли до устието на река Дунав и постепенно завладели земите на север от нея. В земите на днешна Румъния те се появили през IV в. пр. н. е.

ПРОМЕНИ В ИСТОРИЧЕСКАТА КАРТА НА ЕВРОПА ОТ КРАЯ НА II ХИЛ. ПР. Н. Е. ДО ОСНОВАВАНЕТО НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

Установяване на гърците на Балканите. Укрепване на Спарта. Възникване на Македонската държава. Поява на даки, гети и скити. Светилището Демир баба – свидетелство за хилядолетна прабългарска поселищна традиция. Истината за т. нар. Свещена война. Поява на келти и римляни на Балканския полуостров. Кои са римляните? Възникване на Римската империя.

Междувременно на Балканския полуостров били станали значителни промени. Гръцките племена трайно били отседнали в Егейско-Балканския басейн. Спарта, която е основана от траките, сега вече представлява размесени най-различни племена, но обособени като самостоятелна държава.

Това е времето, когато вече е създадена Македонската държава, а нейни царе били Орест, Аероп, Амнит II и Павзаний. А по времето на Амнит III (392–370 г. пр. н. е.) Македония е съюзник на Спарта, тъй като е съставена от славяни и албанци, т. е. те стоят по близо до траките, отколкото до гърците. През този век, след Пердика II, на историческата сцена се появява Филип (359–336 г. пр. н. е.), баща на Александър Македонски.

Нашествието на агите, особено на синовете на Агиласий – Ати и Солемика, стои в основата на преселението на траките, клона от библейските племена, прабългарите на Худон, черното арийско племе, и други малко известни племена от Южна в Северна България. Това преселение е станало постепеннно и е предизвикало съществени изменения в историческата карта на Балканския полуостров.

Тракийските племена, населявали предимно Родопите, се заселват в Мизия. Тук те се размесват със славянските племена, непреселили се в Мала Азия. Малко по-късно към тях се присъединяват няколко малки арийски племена и част от евреите. Впоследствие на историческата сцена те се появяват под името ДАКИ.

Вече казах, че арийските племена, които идват от Месопотамия, са населявали земите на север от долното течение на река Дунав. По това време онези арийски племена, които дошли първи в Европа, населявали земите на юг от реката, без Малка Скития.

В историческата хроника те са представени под името ГЕТИ. И за тях се казва, че тези, които населяват земите на юг от река Дунав, имат много по-различна история от гетските племена, заселили се на север от нея.

С идването на прабългарите наследници на Худон черното арийско племе, другата част от евреите и други неизвестни племена били принудени да се оттеглят на север от река Дунав. Впоследствие те се обединяват и образуват Гетското царство на Буребиста. По-късно то се разпада на два клона, известни от историческата хроника под имената истготи и вестготи.

Агийските племена, след като завладели Родопите и Средна гора, се отправили към Странджа и Сакар. Прабългарите, за да избегнат каквото и да е стълкновение с тях, напуснали владените от тях земи и се отправили на север.

Те преминали през земите, населявани от тракийски племена, прекосили Стара планина и отседнали в Лудогорското

плато, което завладели след кратки битки. От тези земи постепенно разширили своята територия и в четирите посоки. След около половин столетие те станали пълни господари на земите от Мизия на запад до Черно море на изток, а на север – от река Дунав до Стара планина.

Всъщност тези наши предци прогонват на север от река Дунав гетите и скитите. Те подчиняват както някои тракийски племена, така и съюзилите се с тях черни арийци и друга част от еврейските племена, които преди това временно отсядали в Средна гора.

Цитаделата на прабългарските вождове се е намирала в близост до Мадарския конник. Самият релеф на конника представлява част от мегалитно съоръжение, построено по астрономически и земен архитектурен план.

По същото време е построено и първото светилище, известно под името Демир баба, което се намира на територията на археологическия комплекс „Сборяново“. На територията на комплекса съществува хилядолетна поселищна традиция. Това се потвърждава от факта, че в един полукръг са подредени 32 антични селища, от които 14 са с крепостни стени.

В „История на прабългарите“ се спрях на крепостта, разположена в района на сегашна водна централа. За нея казах, че при археологическите разкопки от вътрешната стена на южната ѝ порта е намерен епиграфски паметник с текст, посветен и издигнат в чест на богиня Фосфорос.

Думата фосфорос е обявена за гръцка и означава „светлина“ и „носещ“. По-повод на нея казах, че и богиня Бастет, която е богиня на Луната, също е символ на „светлината в мрака“.

Какво всъщност имах предвид, но го спестих преднамерено?

Светилището при Демир баба представлява седмоъгълна постройка, оградена от каменна ограда.

Още при влизането в двора на светилището от лявата страна на стена на отделни блокове от нея са изобразени

№ 1

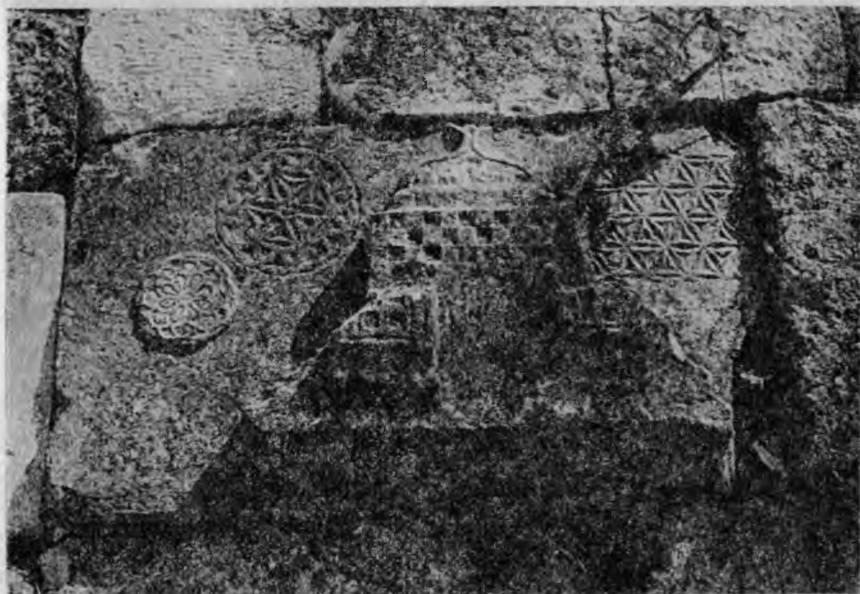
фигури, плетеници и др. На приложената снимка се вижда една малка част от тях:

Освен тях има и други, които при по-внимателно проучване могат да ни разкажат твърде много не само за светилището, но и за археологическия комплекс като цяло. Какво имам предвид?

На приложената снимка под № 2 е показан блокът, на който е изобразено светилището в неговия първоначален вид. Строителите му са поставили наляво от него своя символ – шестолъчката. А от дясната му страна има още шест шестолъчки.

На друг блок, показан на снимката под № 3, е изобразена и седмолъчката, за която още в началото на книгата казах, че е символ на конните племена. По точно – на истинските траки, прабългарите и арийците.

В снимката под № 4 е изобразено светилището, но в по-различен вид, което подсказва, че то е преустройвано по-късно.

№ 2

Построяването, а по-късно и преустройството на светилището е осъществено от размесени еврейски и арийски племена, които заедно с прабългарите се преселват от Южна в Северна България. Самото светилище е част от мегалитно съоръжение, изградено по астрономически и земен архитектурен план. Всъщност строителите са използвали знанията и уменията на своите предци, съградили мегалитното съоръжение, в центъра на което се намира гробницата на Бастет.

Освен знаците, на които се спрях, има и други по-незначителни. Има обаче два блока, които за голямо съжаление са извадени от стената. На единия от тях е изобразен кръст с опашка в долната част, а на другия има някаква писменост.

Писмеността и знакът представляват част от древно предание, свързано с това мегалитно съоръжение. В преданието се казва, че от входа на съоръжението започва подземен коридор, който води до издълбана стая в скалната маса. В нея има

№ 3

много съкровища и дървен сандък, обкован с железни ленти.

Щом сандъкът се премести, се открива вход на ново подземие, водещо към друга подземна стая. На дясната стена на стаята е изобразен кръстът с опашка, а на лявата срещу нея са издълбани ниши. На тях има наредени много предмети и малко ковчеже.

Подът на това подземно помещение е пълно с човешки кости. Това са костите на хора, които са били затворени в него.

По това време племената, към които принадлежат строителите на светилището, са били подвластни на прабългарите. Те са били принудени да се преселят на север поради нашествието на келтите. Впоследствие самите келти били прогонени на запад от нашите предци. Но те останали в тяхно владение в продължение на три поколения, преди да се преселят на север от река Дунав.

Документираното присъствие на прабългарите по тези зе-

№ 4

ми ми дава основание да твърдя, че гробницата в Свещари (Даусдава) е на прабългарски вожд. Важни разпознавателни елементи в нея са орлите и седмолъчката – основни прабългарски символи.

Седмолъчката е запазена и у трите клона прабългари, което се потвърждава от бронзовата седмолъчна розетка с рунически знаци от IX в., намерена в Плиска.

Ако сравним сега съществуващата история на Балканския полуостров с това, което изложих, се вижда, че съществуват големи бели петна. През втората половина на I хил. пр. н. е. липсват племената, които са се преселили на неговите земи преди това. Никъде не се споменават библейските племена и египтяните, прабългарите и малкото арийци. Що се отнася до далматинците, те са асимилиранни, но от тях поне е останало името им.

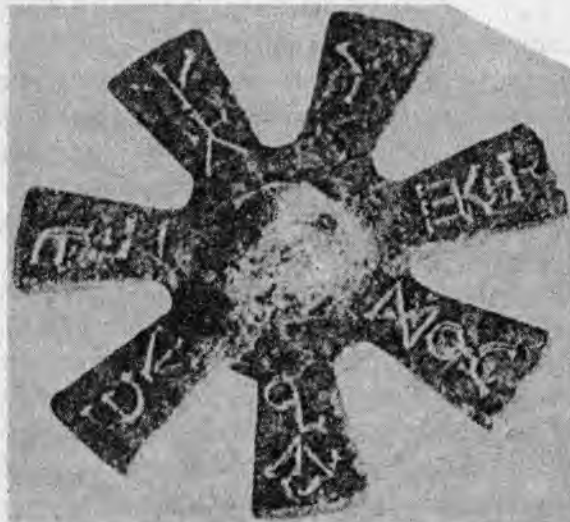
Освен това тук идват и агилийците. Предвожданите от

Солемика племена населявали земите на Средна гора. А воде-ните от Ати владеели региона на Странджа и Сакар планина.

Съвсем очевидно е, че с тяхното пристигане този немного по-голям клон от тракийските племена се е разпаднал на два клона. И тези два клона се обособяват в две самостоятелнни държави. Владените от траките територии постоянно променяли своите размери – ту се увеличавали, ту намалявали в зависимост от събитията, които се развивали през втората половина на I хил. пр. н. е.

Да вземем за пример двата похода на Филип II Македонски през 352–351 и през 342–339 г. пр. н. е. Според историческата хроника те били подкрепени от тракийския цар Амадок, а също така от градовете Бизантион (дн. Цариград) и Пулпудева (дн. Пловдив). Защо траките са подкрепили Филип Македонски?

Обяснението е в това, че те са разчитали чрез него да прогонят агийските племена от Средна гора, а след това и тези, които са населявали Странджа и Сакар планина.

Бронзова седмолъчна розетка с рунически знаци, намерена в Плиска – IX в.

Вместо да им помогне, Филип II не само покорява траките от селището Пулпудева, но основава град на река Хеброс (дн. Марица) и го нарича на свое име Филипополис. И тъй като както Филип II, така и предвожданите от него

войски са македонци, т. е. славяни, в които тече и албанска кръв, това красноречиво доказва, че Пловдив не е създаден от гърците.

Не по-малко фрапиращ е случаят с така наречената Свещена война, в основата на която стои Македония и обявената за гръцка Елада. Тя е започнала около 356 г. пр. н. е. Повод за нея са реликвите, свещените земи и съкровищата на Аполоновото светилище в Делфи. Тя е представена като война на гърци срещу гърци, което е недостоверно.

Всъщност това е времето, през което гърците са стъпили здраво в Атика. От тази област започва тяхната експанзия срещу Спарта, чието население е разнородно, но преобладават траките.

Както в Беотия, така и в южната част на Тесалия земите са населени с предгръцко население. Ако говорим за величието на Елада, то това не се дължи на гърците, а на македонците, тъй като е свързано с Александър Македонски. По това време македонците са говорели на угурски, т. е. прастаробългарски език, но вече примесен с албански и гръцки думи.

След убийството на Филип II през 336 г. пр. н. е. на престола се възкачва синът му Александър Македонски. В историческата хроника за него е писано твърде много, затова тук няма да взема отношение. Но едно следва да се разбере – когато се говори за хегемонията на Елада, тя би следвало да се нарича не гръцка, а македонско-гръцка.

В историческата хроника твърде много се спекулира с така наречената гръцка колонизация. На гърците се приписва създаването на редица градове по крайбрежието на Черно и Мраморно море. Това твърдение съвсем не отговаря на истината, тъй като те са създадени от предгръцкото население. И ако в тях са се появили гръцки търговци и население, това е станало по времето на Александър Македонски.

Предполагам, че това мое твърдение няма да бъде оспорвано от българските историци. На тях поне им е известно, че

по нашето южно крайбрежие на Черно море бяха открити достатъчно доказателства.

Подводно-археологическата експедиция в акваторията на Ахтопол откри оръдия на труда и керамика, които датират от неолита (VI-V в. пр. н. е.). Тук бяха намерени монети с лика на Александър Македонски, Аполония и други.

Допълнителните изследвания в Урдовиза показаха, че на територията на днешен Китен е съществувал внушителен тракийски град с голямо пристанище. От морето експедицията извадила десетки котви от различни епохи, останки от керамични съдове и отломки от четири потънали кораба.

Според датировката на някои от предметите се установява, че този град е съществувал по времето на Троянската война. По повод на тези открития покойният Велизар Велков, тогава директор на Археологическия институт, бе казал, че „младите хора създадоха работа на археолозите за цяло десетилетие“.

Освен споменатите племена на Балканския полуостров се появяват и келтите. Тяхното нашествие (279–277 г. пр. н. е.) е отправено към земите на Македония и Средна Елада. Те стигат до Делфи, но са разбити.

Други келтски племена се отправят към Югоизточна Европа и достигат до Бизантион. Част от тях се прехвърлят в Мала Азия, където отсядат трайно. Друга част от келтите, които са много по-многобройни, се завръщат и основават свое царство със столица Тиле. Някои историци предполагат, че Тиле се е намирала в близост до днешния град Ямбол, но всъщност местонахождението ѝ е неизвестно.

Келтите наистина отсядат по тези земи, но за кратко време. Те са прогонени от наследниците на тези аги, които населявали Средна гора. Впоследствие се обединяват с агите от Странджа и Сакар планина, за да се преселят в Мала Азия. Оттук те продължават своя поход и стигат до Индия, за да бъдат асимилирани и да изчезнат от историческата сцена.

Предположението, че келтите престават да съществуват

около 211 г. пр. н. е. , не е вярно. Прогонени от агите, те се отправят на север. Принуждават прабългарите да се оттеглят в региона, на който се намира светилището, построено от бастарните (черните арийци и евреите).

Нашествието на келтите предизвиква верижна реакция. Прабългарите от своя страна прогонват бастарните и скитите в земите на север от река Дунав. А самите те завладяват Малка Скития.

Преселението на тези племена през II в. пр. н. е. е съпътствано от нашествието на римляните на Балканския полуостров. Но кои всъщност са римляните?

И тяхната история, подобно на тази на древна Елада, е издигната в култ. Когато я прочете, човек остава с убеждението, че цивилизацията на Европа е възникнала благодарение на гръцките и римските племена.

От сведенията, които изложих, се вижда, че сега съществуващата история за Древна Елада е далеч от обективната историческа истина. В голяма степен казаното за Елада се отнася и за сега съществуващата история на древен Рим.

Твърди се, че около II хил. пр. н. е. в земите на Италия нахлува първата вълна индоевропейски италийци. Те представлявали латино-фалийска група, която отсяда на различни места. На територията на Лациум (Средна Италия) се заселват предимно латини, а в Южна Етрурия – фалисци. Разделението им се базирало на различия, на които говорели.

Заселвайки се на новите територии, тези племена се смесват с местното население и приемат много елементи от неговата култура. Местното население по това време е етруско.

Това население е възникнало много преди да се появят тези племена. Неговите праотци са пристигнали от три различни посоки – от Африка, Балканския полуостров и от Северна Европа. Те са принадлежали на различни по расов тип народи, а освен това са притежавали различна култура. Дългото им съжителство довело до сливането на трите различни култури,

вследствие на което се получила съвсем нова известна от историческата хроника под името етруска култура.

Етруското общество представлявало двадесет града, обединени във федерация. Влизащите в тази съюз градове често враждували помежду си. Първоначално всеки град бил управляван от вожд, който носел титлата цар, тази титла се предавала по наследство. По-късно вождовете се избирали.

В началото се спрях на невероятно предание, в което се твърди, че латините са дошли от Южна Америка. В него се казва, че те са праотци на древните гърци. И тъй като аркадите разказвали, че в страната на техните праотци Аркадия не е имало Луна, другите племена ги наричали „долунни".

Когато латините пристигнали на континента Африка, гърците се отделили от тях. Останалите латини продължили към Западна Европа. Трайно отседнали в земите на днешна Испания. По-късно малка част от тях останали по тези земи, а главното ядро се преселило в Южна Франция.

Във Франция латините се разделят на два клона. Единият клон остава, а другият се преселва в Италия, за да отседне трайно на територията на Лациум. Латините принадлежали към морските народи, така че техните преселения били извършвани предимно по море.

За фригийците не ми е известно към кое древно племе принадлежат. Що се отнася до италийците, за тях вече казах, че те са влизали в състава на прабългарската държава по времето на Навуходоносор I (1126–1105 г. пр. н. е.), когато той е бил владетел на Вавилония.

Тези италийски племена, заедно с няколко гръцки, след смъртта на Навуходоносор се откъсват и се преселват в Северна Сирия. По-късно италийските племена се откъсват от гърците и едва тогава се преселват в Италия.

В историческата хроника за тях се казва, че в края на II хил. пр. н. е на Италийския полуостров се заселват втора група италийци от оскийско-умбрийския клон (сабини, херники, екви,

самнити и др.) Умбрийският клон се установява в северната част на полуострова, а оскийският – край Апенините.

Според историците град Рим възниква през IX в. пр. н. е. По археологически данни територията на Рим първоначално включвала седемте хълма на левия бряг на река Тибър. Направените многобройни изследвания за установяване на точното време и място на възникването на Рим са останали без резултат.

Изхождайки от обстоятелството, че земите на Италия в продължение на няколко хилядолетия са били населявани от най-различни племена, съвсем естествено е това да не може да се разбере по пътя на археологията. Единственият източник са писмените анали и тъй като те липсват, остава да установим кои са истинските римляни.

Проследявайки преселенията на племената, съобразявайки се с историческата хроника и вземайки предвид преданието за галите, констатирах следното. Когато галските племена се отправят към днешната територия на Франция, няколко техни племена остават в западните земи на днешна Унгария. Наследниците на праприбългарите, някога предвождани от Савската царица, след като нахлуват в Италия, се завръщат обратно и трайно отсядат в земите на днешна Източна Австрия. В днешна Словения е имало няколко албански племена, а в Южна Словакия – малко арийско племе.

Под егидата на галите, които били най-многобройни, тези разнородни по расов тип племена се обединяват. Създаденият от тях съюз се превърнал в могъща военна сила.

Съюзът е бил създаден в началото на VIII в. пр. н. е. Кога точно не е известно, но през същия век тези племена предприемат поход заедно с цялото население към Италия. Първоначално завладяват Северна, а малко по-късно и Средна Италия и трайно се настаняват в тези земи.

Вождът на съюза и на галските племена, заедно с родовото племе, на което принадлежал, се заселва на седемте хълма

на левия бряг на река Тибър. Най-вероятна е датировката на писателя Варон, който твърди, че Рим е основан през 754–753 г. пр. н. е.

Що се отнася до въпроса на кое племе принадлежат Ромул и Рем и кое племе следва да приемем за истински римляни, отговора предоставям на историците.

Неоспорим е фактът, че само за няколко столетия Рим се превръща в голяма сила, след това в империя. Но също е факт, че процъфтяването на културата в Рим се дължи не на римляните, а на големите умове от покорените или поробени народи, които населявали Балканския полуостров, Египет и Западна Мала Азия.

На историята на Рим, по-точно на нашествието на римляните на Балканския полуостров, не се спирам, тъй като това е пряко свързано с трите клона на прабългарите. В следващата книга, чиято тема ще бъдат само прабългарите, ще засегна както историята на Римската империя, така и нейното разделяне на Западна и Източна.

Не се спрях и на историята на траките, и направих това съвсем преднамерено. Известно е, че за траките са написани неимоверно много научни трудове. А авторите на тези трудове са предимно български учени, които притежават академични титли. Макар с много от техните твърдения да не съм съгласен, и сега ще се въздържа да взема отношение.

ЕПИЛОГ

В една книга е изключително трудно да бъдат изложени всички сведения, особено когато става дума за историята на много племена, които са били в основата на общочовешката цивилизация. Освен това темата обхваща исторически събития, които са се развили в продължение на много хилядолетия и в земите на три континента - Азия, Африка и Европа. Всичко това ме принуди да се спра само на историята на основните племена, и най-вече на праотците на тези народи, които населяват днес нашия континент.

Поради големия обем на темата не е изключено да съм допуснал грешки, а също и да съм пропуснал някои важни сведения. Но и да има такива, това съвсем не е фатално, тъй като книгата не е предназначена за учените с академични титли, които виждат сламката в очите на своите опоненти, а не виждат гредите в собствените си очи. И сега са зарязали научната си дейност, тъй като тя може да почака. По-важно за тях е да се създаде и гласува такъв закон, с който управляващите в България да могат да манипулират БАН и българските университети.

Йохан Волфганг Гьоте не е българин и отдавна е починал, но това, което е казал приживе, е валидно за днешната наша действителност:

„Където глупостта е образец,
там разумът е безумие.“

Нека не се сърдим на италианците, че в някаква тяхна енциклопедия думата българин означава нещо обидно. В продължение на десетилетия в чужбина ни обиждаха и унижаваха и продължават да го вършат, а ние като „велики дипломати“ мълчим. Българските малцинства, намиращи се в съседни нам страни, а други – по-далеч – ронят кървави сълзи за помощ, а нашите минали и сегашни „родолюбиви“ управници продължават да бъдат глухи и слепи за тяхната съдба.

Тази книга е предназначена за скромните любознателни бъл-

гарски читатели, които не се срамуват да се нарекат българи. За да знаят, че гордостта и природната интелигентност, която притежават, е генетично заложена в тях. Нашите праотци са били изключително устойчиви. В тяхната история също е имало както възход, така и падение, но те винаги са оцелявали.

Да се наричаш българин съвсем не е обидно, а напротив – можем само да се гордеем, че сме българи. Ние сме наследници на тези наши праотци, които са властвали в Мала Азия, Месопотамия, Библейските земи и за кратко време в Египет. Кои от днешните народи в Европа могат да се похвалят с такава история? Има, но те се броят на пръстите само на едната ръка.

Не по-малко покрита със слава е историята на трите клона прабългари, и особено на онези, които трайно са отседнали в Азия, а след това и на Балканския полуостров. От тяхната история ще разберем каква е била ролята и значението на прабългарите за възникването на цивилизацията в Европа. Но на тази тема ще се спра в отделна книга.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Авдиев, В.: „История на Древния изток", ДИ „Наука и изкуство", 1950 г.

2. Библия, Ветхият и Новият завет, „Св. Синод на българската църква", 1925.

3. Горбовски, Александър: „Загадките на най-старата история", „Народна просвета", 1979.

4. История на България, том I, С., БАН, 1979.

5.Колектив: „Хронологична енциклопедия на света", том 1 и 2, „Елпис", 1994.

6. Кун, Николай А. Старогръцки легенди и митове. С., „Наука и изкуство".

7. Омир: „Илиада", „Народна култура", 1976.

8. Предания и легенди, събирани от автора в България, Индия, Шри Ланка, хималайски и други страни; непубликувани.

9. Херодот. История С., „Наука и изкуство", 1986.

10. Цонев, Пламен: „Хомо космикус", „Народна младеж", 1980.

СЪДЪРЖАНИЕ